

БЛАГОВІСНИК

Тема номера:
Чи змалів
Дух Господній?

№3, 2004

Християнське життя - це таємниця від початку і до кінця, таємниця для світської людини і загадка для самого христаинина. Він не може відгадати свою особисту загадковість, не може зрозуміти самого себе. Він знає лише одне: «Я був сліпим, а тепер прозрів». Він може додати: «О Господи! Я Твій раб, і син раби Твої; Ти зруйнував мої кайдани». І ще він знає, що коли прийде його Господь, Він засяє, немов сонце. Все його життя, його початок і його кінець, — таємниця, але Він благословляє Бога за те, що користується ним. Він йде своєю дорогою, відчуваючи, що хоч він і не знає звідки і куди йде, але це знає Господь. І йому самому відомо, що йде він до свого Батька і Бога. Коли б у всіх нас була така радісна надія! Нехай її вам дасть Господь в ім'я Христа!

Клайл Льюїс

* * *

Сяє сонце у небі яскраво,
Пестить трави і землю гріє.
Тільки ти поглядаєш мляво
На усе, що навколо радіє.
І ніяк не здолаєш порога
Непорушного смутку свого.
Це душа твоя плаче, сумує
за присутністю Бога,
Це душа твоя плаче, сумує
за обличчям Його.

Закликають простори і далі,
Ваблять гори і плеса чисті,
Та не можеш лишити печалі
В жоднім домі, в жодному місці.
Топчеш ти нескінчені дороги,
Та не втішиш смутку свого.
Це душа твоя плаче, сумує
за присутністю Бога,
Це душа твоя плаче, сумує
за обличчям Його.

Поринаєш в молитву несміло –
Й забуваєш про все на світі,
І небесне наповнює світло
Серце й очі твої сумовиті.
Знаєш ти, що в Христі допомога
Для розбитого серця твого.
І душа твоя плаче, радіє
від присутності Бога,
І душа твоя плаче, радіє
від обличчя Його.

Василь МАРТИНЮК

БЛАГОВІСНИК

№ 3 (45) 2004

липень-вересень

Журнал виходить
шоквартально

Видання Всеукраїнського союзу церков християн віри євангельської

Редколегія журналу:

М. Паночко
М. Синюк
В. Оницук
Є. Мельничук
Є. Абрамович

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (0332) 78-99-85
(03322) 544-06

Факс: (0332) 78-97-98

E-mail: blagovisnyk@yandex.ru

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ "Приватбанку"
м.Луцьк, код 23253886

Свідоцтво про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:
Василь МАРТИНЮК
Ольга МІЦЕВСЬКА
Юрій ТРОЦЬ
Володимир ШОЛОМ
Анна ЯРУТА
Наталія ВАВРИНЮК

**Наш представник
в Канаді:**
Anatoliy Koren
62 Sunrise cr.
London, ON, Canada
N5V 4V5

Журнал віддруковано у друкарні
видавництва «Світанкова зоря»,
м. Рівне, вул. Староцького, 50а,
тел. (0362) 62-34-68

Наклад 5100 примірників

Чи номері:

С. Вітюков. Розмиті кордони	4
Р. Бонке. Коли припиняються чудеса	9
Чи змалів Дух Господній?	10
Чи є дія і сила Духа Святого у сучасній церкві?	12
П. Франчук. Незвичайний політ	14

Чарльз Сперджен.
Чи змалів
Дух Господній?

Ю. Вавринюк. Гори та долини Божої присутності	20
О. Цикалов. Платити ціну	22
М. Синюк. Духовна влада	23
Р. Фатулаєв. Дорога до щастя: біг за міражами	26
Ю. Вавринюк. Джерела Сухобезводної	30
О. Бабійчук. Слово, покладене у серце	33
Поетична сторінка. Михайло Михайлук	35
Університетський місіонер	36
Наречена Христа	39
Євангелія в азіатському обрамленні	42
Духовне відкриття Майкла Фарадея	45
Його жива надія	48
В. Мартинюк. Ох і цей характер	51
Конференція місії «Голос надії»	53
Співоче серце Джорджа Давидюка	56

Художнє оформлення Віктора МОКІЙЧУКА.
Фото на першій, другій та четвертій сторінці обкладинки
Юрія КОСТЮКА, на третій — Юрія ВАВРИНЮКА.

При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що
друкуються.
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

«І буде останніми днями, говорить Господь: Я виллю від Духа Свого на всяке тіло...» (Дії 2:17).

В останні десятиліття чи не найбільш популярною є тема про останній час. І що цікаво: особливо популярна вона серед людей невіруючих, які, здається, не дуже турбуються про те, що буде після смерті. Наукова фантастика, фільми привертають увагу людей до проблем глобального потепління чи, навпаки, до нового льодовикового періоду, які за сценарієм стануть прелюдією до скорого кінця світу. Не забута й біблійна схема кінця світу: все більше і більше народжується творів, в яких описується правління антихриста та подій, що відбуваються після взяття Церкви із землі.

Те, що людство все більше і більше деградує морально та духовно, для тверезомислячих людей далеко не секрет. Жорстокість, лицемірство, злоба, ненависть не менш притаманні жителям ХХІ століття, аніж варварам, просто тепер вони набули більш витончених та цивілізованих форм. Те, що колись вважалося дикунством, сьогодні просто по-іншому називається. Більше того, цивілізація не лише вивела людину в космос, вона навчила її грішити цивілізованіше.

Коли читаемо останні християнські новини, особливо по Інтернету, де вони подаються здебільшого без коментарів, вражає той факт, що більшість із них мають негативний характер. Вражає те, наскільки Церква (я з болем пишу це слово з великої літери) дозволяє світові проникати у своє середовище. Вінчання у християнських церквах гомосексуалістів священниками-гомосексуалістами, лояльне ставлення служителів до жахливих гріхів, які вражають суспільство, і навіть їхній захист з-за кафедри — все це є ознаками останнього часу. І це жахає щиріх, істинних християн.

Але чи не про це нам говорить Слово Боже? Хіба не про це попереджував Ісус Христос? І хіба не Він вчив нас, як правильно реагувати на ці ознаки? Скажіть, що з'являється у нашому серці, коли ми чуємо про ці ознаки останнього часу? Страх та розгубленість. А Христос сказав: «Коли ж стане збуватися це, то випростуйте і підійміть свої голови, бо зближається ваше визволення!» (Лк. 21:28).

Мене особисто хвилюють і змушують серце частіше битися інші ознаки останнього часу, про які говорить Слово Боже: проповідь Євангелії по цілому світові, покаяння тисяч та мільйонів людей, і — особливе злиття Духа Святого на грішну, змарновану гріхом та богоідступництвом землю. Причому особливе злиття буде саме в останні дні, перед другим приходом Христа, коли «люди лихі та дурисвіти матимуть успіх у злому, зводячи й зведені бувши» (2 Тим. 3:13). Піднімімо наші голови, бо «Той, Хто з нами, сильніший від того, хто у світі».

Поділяючи тривогу щиро відданих Богові християн щодо духовної та моральної деградації нинішнього суспільства, не прикриваючи відступництва, яке є в сучасній Церкві (і яке, до речі, було в усі часи, про що читаемо у зверненні Христа до семи церков в Об'явленні апостола Івана), закликаючи до боротьби проти всіляких проявів гріха та неправди серед народу Божого, ми, разом з тим, хочемо підбадьорити вас обіцянкою Бога про те, що Дух Святий не згасне і не змаліє у цей важкий час, в якому ми живемо. «Бо для вас ця обітниця, і для ваших дітей...» (Дії 2:39).

Розмиті кордони

Період, в якому ми живемо, це період між першим і другим пришестями Христа, він називається періодом благодаті чи періодом Церкви. Є й багато ознак останнього часу, але я не зупиняюся на них. Я хочу говорити про тонку, непомітну, але дуже серйозну ознаку останнього часу, яку я називаю «розмиті кордони».

Біблія каже, що є два царства: Царство Боже і царство світу цього. І проблема останнього часу, яка дуже лякає мене, це розмиті межі між двома цими царствами, коли царство світу цього, царство диявола проникає в Боже Царство і змішується з ним, коли важко помітити, де воно починається, а де закінчується.

Що таке кордон? Це межі владарювання. Огорожа навколо вашого будинку — це межа, яка відділяє вашу землю від сусідської. Якщо зняти огорожу, то буде незрозуміло, де чия територія. Межа може бути також розмита чи пересунута.

Одна з головних проблем сучасної церкви — це відсутність чітко поставлених кордонів двох світів, двох царств. Коли Бог творив світло, то Він сказав: «Хай буде світло!» І сталося світло. А далі Він побачив,

що світло — це добре. Тобто Бог дав оцінку своєму творінню. І третє, що Він зробив, — відділив світло від темряви. Коли я розповідав своєму маленькому синові, що все, що його оточує, створив Бог, він запитав мене: «А хто створив ніч?» Він не любив ночі, тому що треба було лягати спати, тому й думав, що її Бог створити не міг. І коли я відповів йому на це запитання, він задав ще одне, дуже цікаве: «А що, ніч боїться сонечка?» Я запитав: «А чому ти так кажеш?» Він відповів: «Коли сонечко встає, ніч втікає». Отже, Бог відділив світло від темряви, поставив їм певні межі. І четверте, що Він зробив, це дав усьому імена. Отож, Він створив, оцінив, розділив і дав призначення, ім'я. Тобто Бог поставив чіткі межі. В Бога скрізь стоять конкретні кордони, в Нього у всьому повний порядок і все називається своїми іменами.

Але в сучасній церкві часто стерти межі між двома світами, немає чіткої відмінності між тим, хто служить Богові і не служить Йому. Бог ставить певні межі, а роль диявола — зруйнувати їх. Часто світ зі своїми поняттями та світоглядом проникає в церкву, вривається в наші серця й в наш розум і розмиває межу

між чорним і білим, праведністю й беззаконням, світлом і темрявою.

Бог створив чоловіка і жінку, визначив їхні ролі і поставив чіткі межі їхніх повноважень. А що ж робить диявол — стирає ці межі в ролях, повноваженнях і зовнішності. Якось на консультування перед шлюбом прийшла молода пара. (Перед шлюбом ми зустрічаємося з молодими не менше п'яти разів, розмовляємо на різні життєві теми, даемо настанови, пояснююмо їхні обов'язки та повноваження. Бо молоді в день шлюбу — це найбільш неготовий ґрунт для того, щоб слухати якісь настанови). Отож, бесіда. Я задав одне питання — вона відповіла, задав друге — вона знову відповіла. Я задав третє питання, вже йому. Він, правда, встиг відкрити рот, щоб говорити, але відповіла знову вона. Я повернувся до нього, назвав його по імені і задав ще одне питання. Поки він думав, що відповісти, вона швиденько відповіла за нього. Коли вони вже йшли додому (на той час вони вже уклали договір оренди майбутньої спільноти квартири), я запитав у них: «Хто орендував квартиру?» Вона відповіла: «Я». Потім я запитав: «А костюм хто купив?» — «Звичайно ж, я», — знову відповіла наречена. І вже, коли вони стояли біля самих дверей, я сказав: «Молоді люди, можна нескромне питання: а хто запропонував одружитися?» Вона лише на мить зніяковіла, а потім відповіла: «Звичайно, що він... Але я йому дуже допомогла».

Ви можете це читати з посмішкою, але я дивлюся на це як на катастрофу нації. Коли змішувалися ролі чоловіка і жінки, коли жінка брала верх над чоловіком і встановлювався матріархат, нації переставали існувати, тому що порушувалася основа біблійної постанови. Я вже не кажу, що руйнувалися сім'ї, деградували діти, — ні, руйнувалася структура нації, переставали існувати народи.

Але не це найстрашніше. Одного разу в дуже вузькому колі молоді я розповів що історію. І знаєте, що мене вразило? В цій компанії було кілька дівчат, які сиділи з таким виглядом, який мене вразив. Вони сказали: «Що за відсталість? А що тут такого — запропонувати хлопцеві?» Я кажу: «Як так, є ж якісь Божі постанови, є якісь стандарти!» Одна поглянула на мене такими здивованими очима і сказали: «Ти відстав від життя, це вже давно пройдений етап. Це була ваша молодість, але не наша». А дехто з них після цієї розмови підійшов до мене і сказав: «Ми зробимо, як знаємо, і самі будемо ініціаторами шлюбу». Я нахилився до них і тихенько запитав: «І що ви за це заплатите?» Це єдине,

що змусило їх зніяковіти. Але навіть не це мене найбільше вразило: цю розмову чули декілька батьків, віруючих батьків, членів церкви — вони були обурені. Одна мама сказала: «Що за відсталість! Я вчу свою донечку, щоб вона виживала в будь-яких обставинах! А якщо потрібно запропонувати, то хай сміливо робить це». І саме це до глибини душі схвилювало мене.

Як ви думаете, що стане після шлюбу з цією парою, про яку я згадував. Хто буде керувати, хто буде все робити? Найімовірніше, вона візьме весь тягар на себе. Він просто перетвориться в такого домашнього чоловіка, якого вона буде зневажати. Тому що жінка, яка перемогла чоловіка, ніколи не буде поважати його. А зневага — це найбільша сила, яка розділяє людей. Ще не одна жінка не раділа перемозі над чоловіком. Кожна жінка в глибині свого серця мріє про сильний і мудрий авторитет над собою.

Ми говоримо про розмиті кордони. Розумієте, руйнується сама основа Богом встановленого шлюбу. Коли я говорю з молодими людьми, то вони часто кажуть: «А що тут такого? В моїй сім'ї мама керує усім». І коли я запитав у великої групи молоді, хто з них вважає, що в їхній сім'ї є саме так, то більшість з них підняла руки. Молодь є результатом, частиною нас самих. Чи не так? Вони ввібрали в тіло і кров те, що було в їхній сім'ї. Вони як лакмусовий папір, який виявляє проблему зміщення кордонів у нашій сім'ї. Але послухайте дуже уважно: зруйнуються сім'ї, зруйнуються церкви, зруйнуються самі устої, коли ми змішуватимемо встановлені Богом межі. Це дуже серйозно.

Візьмімо, наприклад, зовнішність. Я слухав доповідь одного дуже відомого модельєра, який одягає півсвіту. В кінці репортажу задав йому питання: «Ваше розуміння одягу майбутнього». Відповідь була швидкою і конкретною: «Це одяг третьої статі». Це не просто розмиті межі, це повністю переставлені межі. Біблія каже, що стирати межі між статями — це мерзота перед Богом. «Одяг третьої статі» — вся ця проблема починається зі стирання меж між статями в ролях, в становищі, в активності і в зовнішності. Нам нав'язують певні ідеали. Реклама, інформація довкола, уявлення про майбутнє сім'ї — це активна, вольова і сильна жінка і чоловік, який няньчить дітей. Я думаю, що тут щось неправильне в самому корені. Якщо ви, брати, не будете сильними у Христі, якщо ви не будете близькими з Богом, якщо ви не матимете авторитету у Господа, то ви втратите свою позицію в сім'ї і її зайде хтось інший. І він поведе вашу

сім'ю, ваших дітей, ваших дружин туди, куди сам захоче. Тепер треба говорити не стільки про сильних жінок, скільки про слабких чоловіків.

Стерті межі в ролях, стерті межі у становищі, стерті межі в зовнішності — це те, що руйнує самі внутрішні устої сім'ї та особистості.

Візьміть, наприклад, музику. Якщо забрати слова, то чи можна відрізнати християнську музику від нехристиянської? Я чув дуже популярну групу, якою захоплюється молодь. В одному з інтерв'ю їм задали запитання: «Що важливіше, музика чи слова?» Відповідь була: «Слова». Неправда! Якщо вам вдасться почуті слова за громом музики, то вони впливають на людину не так сильно. Слова ми можемо контролювати свідомістю, а музика формує нашу підсвідомість незалежно від нашого бажання. Музика — це настрій душі. Скажіть, яку ви любите музику, і я скажу, який ваш духовний стан. Якщо ви любите музику, яка буквально розхитує вашу машину, то, найімовірніше, це проблема вашої душі, а не любов до музики. Коли ж людина наближається до Бога, то їй так подобаються глибоко духовні псалми. Я не кажу, що всі старі псалми хороші і всі нові погані, я говорю про суть. Музика — це витвір душі, вона точно відповідає нашему внутрішньому стану. Музика формує нас, тому дуже важливо, яку музику ми любимо.

Протягом семи років ми брали участь в євангелізаційних зібраннях, моїм головним служінням було консультування. Я думаю, що приблизно десять тисяч людей за ці роки було в моєму кабінеті, і я говорив з ними сам на сам. Я бачив безліч людей з розбитою душою, духом, які мають навіть залежність від диявола через оккультну музику. Вирішення цієї проблеми було дуже важким і тривалим процесом. Тож коли ви вмикаєте касету чи диск, то подумайте про стиль цієї музики — це стан вашої душі. Я не закликаю вас викинути касети, хоча, можливо, їх це було б добре зробити. Змініть своє серце, приблизьтеся до Бога — і вам буде подобатися глибоко духовна музика, яка дана від Духа Божого. Якщо вам подобається примітивна ритмічна музика, побудована на чотирьох акордах і високих тонах, в якій немає ні смаку, ні змісту, то щось не так з вашою душою і з вашими смаками.

Ще одне — стосунки між статями. Бог дав людям пожадання до протилежної статі, але поставив чіткі обмеження — тільки в рамках шлюбу. І ці межі тверді й непохитні. Так встановив Бог. В одній з бесід з молоддю я почув: «Так, тільки у шлюбі. Але до водного

хрещення це ще нормальні. Головне, щоб після водного хрещення зі шлюбом все було в порядку, щоб не вилучили з церкви». Але сутність людини, яка згрішила, незворотно змінюється. Я вірю, що Бог прощає гріхи, Бог покриває гріхи, але внутрішню сутність оновити неможливо. Ми ніколи не будемо такими, як колись, як було до цього. Запам'ятайте: все, що до шлюбу — руйнує; все, що в шлюбі, — буде; все, що поза шлюбом, — зруйнує шлюб; все, що у шлюбі, — збагачує і об'єднує. Так встановив могутній Бог.

Якщо ви навіть перебуваєте у шлюбі, але думками й почуттями смакуєте ваші минулі подвиги, ви грішите так само, як і фізичним гріхом. Молоді люди іноді грішать фізично, а скільки старших людей, які мріють про щось неправильне.

Навіть про короткий зв'язок з блудницею Біблія говорить як про єднання плоті. Розуміте, що це означає. Якщо ви не розірвете цього зв'язку, то він перейде в шлюб і зруйнує його. Я вірю в Боже прощення, в Божу милість, в Божу свободу, але ще раз повторю: після гріха порушення меж між статями ви ніколи не будете такими, як раніше. Я не говорю про прощення, не говорю про помилування, я говорю про внутрішню зміну, яка відбувається в людині, в її світогляді, в її стосунках, в тому спустошенні, якого практично неможливо зупинити.

І ще один момент: однією з хитрощів диявола є розмивання меж, які називаються вінчанням. Як ви готуєте своїх дітей до цієї священної церемонії, учасником якої є сам Бог? Як часто таке високе небесне тайство перетворюється тільки в пишний ритуал без внутрішнього змісту. Часто молоді люди думають, як би приемно здивувати: вінчання на Гаваях, вінчання в повітрі, під водою. Щось особливе! Але це всього лише мить. Насправді ж це священнодія, в якій бере участь сам всемогутній Бог. Я знаю, як готовували нас до дня шлюбу. Скільки ми плакали перед Богом, скільки внутрішньо готувалися до цього рубежу двох відрізків життя, який змінить вас до непізнаваності. Одного разу в мене запитали: «Назвіть декілька людей, які змінили ваше життя». Я сказав: «Є п'ятеро людей на землі, які дуже вплинули на мое серце. Перші двоє — це батьки, третя — це мій пастор, четвертою людиною, яка дуже змінила мое життя, є моя дружина і п'ята людина, яка зробила найглибший вплив на мое життя, — це моя дитина». Я пам'ятаю ту мить, коли народилася моя донька. Я взяв її на руки, подивився на це крихітне створіння, яке поміщалося на одній руці, і зрозумів, що я

ніколи не буду таким, як колись. Шлюб змінить вас до непізнаваності. Готуйтесь до дня шлюбу, це священний рубіж, поставлений самим Богом. Шлюб — це закінчення пошукув, це початок життя з іншими законами, з іншими вимірами, з іншими стосунками, в іншому становищі. І хто не готувався до шлюбу, то, наймовірніше, зруйнував свій шлюб. Багато хто з одружених живуть як холостяки — вони зруйнували свій шлюб.

Часто ми не просто розмиваємо кордони, а її пересуваємо їх. Але пересуваються чи розмиваються вони тільки в нашій свідомості, насправді ж вони стоять там, де їх поставив Бог. Бог називає все своїми іменами, навіть такими іменами, що іноді соромно читати про це. Біблія відверто говорить про такі гріхи, про які її соромно згадувати. Але чи звернули ви увагу на те, що в цій ділянці дуже сильно розмиті межі? Гріх називають слабкістю, а до слабкості треба ставитися поблажливо, гріх же треба викривати. За гріх треба каятися, а в слабкості вправлятися. Кажуть: «Ну ѹ що, я такий слабкий. Це моя слабкість!» Гріх називають хворобою. А хворих треба лікувати, тоді як грішника — каяти. Іноді люди дають назви зовсім протилежні тим, які є в Біблії. Наприклад, блуд називають любов'ю. Це обман. Дайте всьому своїй найменування — і все стане на свої місця. Іноді розпутне життя називають помилками минулого. Помилки виправляють, але в гріхах треба каятися. Однією з основних умов покаяння є зміна життя. І перший крок до покаяння — це назвати свою дію тим іменем, яким її називає Бог. Я думаю, що ви чули таке покаяння: «Брати ѹ сестри, якщо чимсь, десь, колись когось, то простіть мені». Це називається покаянням.

Один чоловік, який зробив стільки зла, підійшов до мене і сказав: «Ну, вибач мені». Я йому сказав: «Ну, вибачаю». Він знову повторив: «Та ні, вибач!» Я сказав: «Вибачаю!» Вибачатися треба тоді, коли випадково наступиш на ногу, а коли грішиш, то треба каятися і сповідатися.

Однією з умов покаяння є назвати свою дію її іменем, яким називає її Бог. Ми не просто поговорили про братів, а обговорювали братів. Це не просто на вухо трохи пошепотіли, це пліткарство, яке руйнує дружні стосунки. Називайте гріхи своїми іменами, не допускайте розмитих кордонів у термінології.

А як тепер відбувається багато євангелізаційних служін! Коли я дивлюся на них, то, відверто кажучи, я часом думаю: «Краще б їх не було». На євангелізаційних зібраниях дуже рідко можна почути слова «гріх», «покаяння»,

«відродження», там грішників закликають до радості. Яка єресь! Я не вірю в істинну радість без смирення, в покорення, без покаяння, без ридання, без освячення, без прощення. Це підробка без внутрішніх змін. Будьте уважні, не захоплюйтесь суперсучасним християнством, «популярною» Євангелією, яка не змушує нас напружуватися. Це проблема. Буквально недавно в одній з дуже відомих богословських праць я читав тлумачення на книгу Буття: «Багато-багато мільярдів років тому Бог створив небо і землю...» Так це ж початок теорії еволюції!

Розмиті кордони між Богом і людиною. Як часто звеличують людину і принижують Бога, що людина може по-панібратьськи ставитися до Нього. Ось праця відомого богослова: «Я сказав Богу, що я не хочу цього робити! Пошли ангелів, хай вони принесуть мені». «Євангелія процвітання» використовує Бога для своїх амбіцій. Це дуже серйозно. Я не вірю в таку «євангелію». Вона могла народитися в країні, яка процвітає, і вона закінчиться разом з процвітанням країни. В країнах третього світу не виникла б «євангелія процвітання». Якось я запитав студентів: «Скажіть, я — син Божий?» — «Так». — «А Ісус — Син Божий?» — «Так». — «Я Його брат?» Отож, Ісус наш брат, Який зв'язав себе обітницями, а я їх знаю. На цьому будеться теорія процвітання, але одне не враховано в ній: Ісус — Бог, а я — людина. І цим все сказано. І якщо Він з милості Своєї піднів мене до цього становища, то це повинно смирити мене, змусити трепетно схилитися перед всемогутнім Богом. Якщо хтось з великих людей посадив мене біля себе, то ще не означає, що я повинен його пlesкати по плечу. Ні, це визнання робить мене більш смиренним, люблячим і слухняним.

Розмиті кордони — вони скрізь. Розмиті межі в богослов'ї, в служінні, у сповіданні, у сім'ях, в домах, в зовнішності, в поведінці, серед дорослих, серед підлітків, серед дітей. Я вірю, що це одна з найбільш підступних дій диявола — розмити межі, які встановив Сам Бог.

«До чужого ярма не впрягайтесь з невірними» (2 Кор. 6:14). Не впрягатися до одного ярма означає не стояти в парі, не тягнути спільній віз, тобто не тримати спільногого напрямку з нечестивими. Потім, пояснюючи, апостол задає декілька запитань: «Бо що спільногого між праведністю та беззаконням?» Бог поставив Свій закон, який ставить межу між праведністю і беззаконням, між тим, що можна, ѹ тим, чого не можна, між тим, що називають правильним і непра-

вильним. Бог встановив Свої закони, і вони мають чітку межу. Переступати ці закони називається злочином і гріхом. Коли я перевібаю в Божих законах, я праведний перед Богом, а коли я переступаю їх, то я злочинець і житиму під Божим судом. І диявол прагне розмити цю межу, щоб ми не знати, як правильно чинити. «Яка спільність у світла з темрявою?» Пам'ятаєте, як казав мій син: «Де є сонечко, там ночі немає». Де ж немає сонця, там ніч. Світло й темрява несумісні. Є одна цікава історія про те, як попросили сонце знайти темряву. Воно обійшло всю землю й сказало: «Немає темряви». Тобто там, де є світло, там немає темряви, і зміщення кордонів суперечить законам природи, законам, встановленим Богом в оточуючому нас світі, в моральності, в праведності — усіх ділянках. «Або яка частка вірного з невірним? Або яка згода поміж Божим храмом та ідолами? Бо ви храм Бога Живого, як Бог прорік: «Поселюсь серед них і ходитиму, і буду їм Богом, а вони будуть народом Моїм!» І уважно слухайте обітниці поставлених меж: «Вийдіть тому з-поміж них (не з-поміж людей, а з середовища гріха й беззаконня) та й відлучіться, каже Господь, і не торкайтесь нечистого, і Я вас прийму (це перша обітниця), і буду Я вам за Отця (друга обітниця), а ви за синів і дочок Мені будете (третя обітниця), говорить Господь Вседержитель!»

Межі можна поставити зовнішні, у вигляді правил та заборон, але найважливіші ті межі, які Бог ставить всередині нас. Де б ми не були, якщо всередині нас є межі, Божий символ, який стримує нас, і, найголовніше, страх Божий, то ми ніколи не чинитимемо того, що неприємне Богові. Страх Господній — один із гарантів перебування в межах. Страх Господній відводить від зла, страх Господній — це благоговіння перед Богом і Його Словом і ненависть до гріха. Це сутність страху Божого. Страх Божий — це внутрішній імунітет, реакція відторгнення гріха навіть у його наближенні. Я вірю, що тема страху Божого — одна з найактуальніших тем, на цій істині стоїть Боже помазання. Страх Господній — це не те, що чинять люди ззовні, це те, що

зберігає нас зсередини в Дусі Святому і Слові Божому, нова природа, дана нам всемогутнім Богом.

Розміті межі в переконаннях, в емоціях, в поведінці породжують розмитих людей. Зустрічаєш молодих людей без мети, без внутрішнього стержня. А якщо це чоловік, глава сім'ї, то мені шкода його дружини. Вона багато намучиться з ним, це буде велика проблема. До мене підійшла одна богобоязлива сестра і сказала: «Брате, ти говориш про покору голові, я готова підкорятися своєму чоловікові, але я вже стомилася від цієї голови. В нього п'ять рішень на день, я навіть не знаю, яке останнє. Я не знаю, чого чекати від нього, він ні в чому не має твердості, він непередбачуваний». Людина, яка живе у волі Божій, сильна духом, вона має тверді переконання, чітку мету, чіткі установки, чітке розуміння, чітку поведінку. Це чудова голова, яку навіть ті, які не хотіть покорятися, матимут за авторитет.

Я хочу звернутися до тих, хто відчуває, що в них немає внутрішніх стандартів і обмежень. Якщо ви належите до таких людей, то прийдіть до всемогутнього Бога, хай сам Бог змінить серце, поселившись у нього Духом Святым і Словом Божим, Він відновить той бар'єр всередині вас. Може, у вашому житті все в порядку, але є ділянка, можливо, тільки її частина, межі якої розміті. Може, це ділянка мрій, може, мови, може, це ділянка повноважень, я не знаю. Будь ласка, покайтесь перед Богом в тому, що ви переступили ці межі. «Якщо ви знаєте встановлену межу, — каже Бог, — але щось тягне вас за цю межу і ви її постійно переступаєте, і не можете не переступати, ви не маєте сили для цього, то моліться про особливу Божу силу і страх Божий, щоб не переступати ці кордони. Я вірю, що ви любите Господа і хочете бути людьми, які мають страх Божий, і пробувати в Його волі та Його благословенні. Територія Божих кордонів — це територія, над якою є Божа благословляюча рука. Тож живімо в зоні Божого благословення і Божих повноважень, на території Царства Божого.

Якби християнство було нашим власним винаходом, ми б зробили його більш легким для виконання. Але це не так. Ми не можемо змагатися в простоті та легкості з людьми, які видумують власні релігії. Нам доводиться мати справу з фактами. Тому, хто не має справи з фактами, з якими потрібно рахуватися, легко бути простим та доступним.

Клайл ЛЬЮІС

Коли припиняються чудеса?

«А він (Єлісей) сказав: «Іди, позич собі настороні посуд від усіх сусідок твоїх, посуд порожній. Не бери мало! І ввійдеш, і замкнеш двері за собою та за синами своїми, і поналиваєш у всі ті посудини, а повні повідставляй». І пішла вона від нього, і замкнула двері за собою та за синами своїми. Вони подавали їй посуд, а вона наливалася. І сталося, коли поналивано посуд, то сказала вона до сина свого: «Подай мені ще посуду!» А він відказав їй: «Нема вже посуду». І спинилася олива» (2 Цар. 4:3-6).

Олива вдови все-таки зупинилася. Чому? Невже Бог сказав: «На сьогодні досить!»? Звичайно, ні! Він продовжував виливати, але вони шукали порожній посуд. Я можу собі уявити, як вдова підганяла синів: «Швидше принесіть мені ще пару чаш чи глечиків звідки-небудь! Олива ще, здається, не припиняється!» Бог давав більше, ніж вони могли вмістити. І тут чудо припинилося.

Тому олива буде завжди. Захарія бачив золотий світильник, який ніколи не переставав світити, тому що олива до нього поступала по семи трубках, які виходили прямо з маслини (див. Зах. 4). В Дусі Святому ми знаходимо джерело всього, що нам потрібно. Поки існують порожні серця і доки ми йдемо туди, де Господь хоче нас бачити, і при цьому ніхто не стойт нам на перешкоді, олива буде виливатися постійно.

Дехто, хто хрещений Духом Святым, хвилюється про те, що може закінчитися олива. Але ж помазання пробуває вічно (див. 1 Ів. 2:27). Якщо ж ми працюємо тільки з кількома посудинами з нашої особистої маленької кухоньки, то потік оливи скоро

припиниться. Нелогічно тижнями молитися про злиття Духа Святого тільки для нашої маленької церкви, якщо весь світ довкола нас чекає наповнення. «Дехто щедро дає, та ще додається йому, а дехто ховає над міру, та тільки бідні» (Пр. 11:24).

Кожній громаді варто звернути увагу на те, щоб її стіна місцевої церкви була вся Земля, а дах покривав усі народи світу. Хай всесвітне пробудження — буде твоїм пробудженням! Поле діяльності місцевої церкви може бути всесвітнім, якщо вона співпрацює з людьми, яких Бог поставив євангелістами всієї церкви. Ця церква буде рухатися вперед у потоці благословення від Божого Духа.

Якщо ми відгороджуємося і не маємо контакту з тими, кого Господь поставив у церкві євангелістами, то ми виходимо з потоку Духа Святого. Церква — це не приватний клуб. В Кельнському соборі можна прочитати вказівку для туристів: «Ця церква не є музеєм». Кожна громада повинна бути місіонерською станцією.

По чайній ложці?

Я можу собі уявити, як сини вдови з нашої історії спішили вулицями свого міста і запитували в кожного: «Чи немає у вас глечика чи ще чогось, що б ви могли позичити нам?» Дехто, можливо, кивав головою і робив колючі зауваження: «Як багато ви позичаєте!». Дехто, можливо, навіть приховав свої більші посудини, боячись

втратити їх, як ті, в кого просять чашку цукру, виносять чайну ложку. Я задаю собі питання: «Чи не було там таких, які відмовлялися позичити їм посудини?» Якщо так, тоді вони сприяли тому, що потік оливи припинився. Такий егоїзм зупиняє наші чудеса. Ми можемо допомогти продовжити чудо чи обмежити його прояв до розмірів «маленької купки».

Кожен з нас залежний від співпраці з іншими. Навіть якщо хтось критикує, нам не можна втрачати рівноваги. Сини вдови просто посміхалися на зауваження. Вони ж знали, що мала намір зробити їхня мати, і мовчки продовжували збирати посудини для оливи.

Якщо обережна церква не підтримує євангелістів, боячись, що вони можуть забрати їхні посудини, то не буде мати успіху. Зі свого життя я знаю: поки я в послуху йшов за голосом Духа Святого, то постійно мав успіх. «Посланий Святым Духом», я почав у гармонії співпрацювати з усім Тілом Христа. Це було наче відкриттям шлюзу в греблі, і ми всі могли користуватися водами Божими. А коли ми починаємо змірювати чи огорожувати свій маленький клаптичок землі, то потік живої води минає нас. Жителі островів ізольовані.

Чи хочемо ми потоків благословення? Хай річка виходить з берегів.

Д

орогі брати та сестри в Господі Ісусі Христі!

Вітаю вас, ваші сім'ї любов'ю нашого Спасителя і Бога.

В минулому вам вдалося на сторінках журналу підняти багато актуальних тем, надрукувати гарні свідчення спасенних людей, інформувати про духовне життя церков ХВЄ України.

Враховуючи, що в наші дні відчувається певний духовний голод, особливо серед молодого покоління, і не тільки серед молоді, бо ця проблема є серед всіх вікових груп християн, хотілося б на сторінках журналу прочитати про служіння тих церков, де явно діє Господь. Тепер ми спостерігаємо надто упорядковані, запрограмовані людьми служіння, де все чітко і правильно з організаційної точки зору і виконавчої, стосовно хорів, ансамблів, але чомусь це не торкається сердець людей.

Люди членко слухають і далі дрімають, благодушно спостерігають за християнськими «концертами», а явна дія Божа... відсутня.

Я думаю, що торкаюся питання, яке більше в компетенції служителів. Але було б актуально, якби сторінки вашого журналу були присвячені дії Святого Духа в служіннях не минулих десятиліть, а теперішнього часу.

Прийміть це, як мої побажання, як роздумуванням над Словом Христа, Який одного разу із глибоким жалем сказав: «Як прийду знову, чи знайду віру на землі?»

Зараз багато церков, багато релігій, правил, постанов, дозволів чи заборон... Багато шуму, але дія Божа рідкісна. Не знаю, як в Україні, але в Канаді, в США, в помираючій для Бога Європі — це факт.

Може, ваш голос, вашу тривогу почue народ Божий і пробудиться, і почне шанувати Божі плани Божої битви із ворогом Божим, який вже не маскується, не ховається, але відкрито по цілому світу виводить своїх прихильників на масові демонстрації — бунти проти всякої моралі, проти всякої пристойності, проти Божого Слова, а законодавчі органи багатьох-багатьох країн приймають закони, які суперечать Божим заповідям і здоровому глузду. Світ стає Содомом, і содомляни починають бути рівноправними членами нашого суспільства, стають міністрами, єпископами церков, починають грати не останню роль в політичному, економічному і релігійному житті багатьох держав.

Європа, приймаючи свою конституцію, відкинула навіть згадку про християнські цінності і відкрито скочується в іслам, мільйони французів живуть так, ніби Бога взагалі немає, порожні храми Німеччини і Англії. Можна було б багато про це писати, але ви це знаєте...

З найкращими побажаннями Богдан Степанюк,
м. Лінкольн, Небраска, США.

Чи зма

Часто чи то в проповідях, чи то в приватних розмовах ми чуємо ностальгічні спогади про те, як діяв Дух Святий в церквах, і про те, що тепер Бог став менше діяти, або ж і перестав діяти зовсім. Подібна стурбованість висловлена і в листі, який кілька місяців тому надійшов на адресу редакції і спонукав нас присвятити цій темі черговий номер журналу. Частково автор листа правий: релігійна свобода, яка прийшла на зміну воївничому атеїзму, розслабила християн, зробила їх безпечними. Але ж як пояснити те, що за останні п'ятнадцять років тисячі людей приїдалися до Церкви? Невже це просто данина моді? Чи все ж таки дія Святого Духа?

Часто я, читаючи про життя місіонерів, думала, яким насиченим подіями і цікавим воно було, як сотні людей приходили через них до Бога. І чомусь не зауважувала того, що вони на місійних полях працювали десятки років. Припустимо, місіонер трудився 10 років, тобто 3650 днів, і здобув для Бога 200 людей. Отож, люди каялися не щодня. Були миті, коли він плачав перед Богом і просив сили, були й такі дні, коли в безсиллі опускав руки і не міг навіть молитися. Я більш ніж переконана, що були такі дні в кожного, навіть у великих, тепер всім відомих місіонерів. А були дні, коли сповнений силою згори місіонер робив заклик до покаяння і — десятки душ знаходили спасіння.

Так само ми дивимося в минуле, наводимо конкретні, часто одиничні випадки, свідками чи учасниками яких ми були, і стверджуємо: «Так колись було». А згадайте, скільки було таких днів, коли

лів Дух Господній?

ми не відчували цієї сили, скільки разів опускалися руки і небо здавалось нам зачиненим.

Зрозуміло, ми не можемо розставити усі крапки над «і», дати вичерпну відповідь на підняті запитання, адже Дух Святий не підпорядковується людським законам та людській логіці. Часто ми не можемо зrozуміти, чому Він так мало діє чи не діє зовсім тоді, коли, здавалося б, для цього ми зробили все, залежне від нас; і могутньо зливається в моменти, в які цього мало очікуємо. Та все ж хочемо надати слово служителям, авторам, які висловлюють свою думку з цього приводу. І надіємося, що їхні роздуми відгукнуться у вашому серці поштовхом до більш серйозного та гарячого пошуку сили Духа Святого в особистому житті.

Ольга МІЦЕВСЬКА

I буде останніми днями...

Це було в 1997 році. Ми проводили літній табір, в якому відпочивало близько 70 дітей. Того дня декілька дітей з села прийшли до нас на служіння, після якого ми проводили їх додому. Коли повернулися в табір, то почули плач біля одного з будиночків. Спочатку ми трохи злякалися, бо думали, що там щось сталося: може, погано комусь чи бійка якась.

Коли підійшли ближче, то побачили, що біля будиночка справди плачуть діти. Виявилося, що група дітей зібралася в одній з кімнат для молитви. Бог хрестив їх Духом Святым, і вони молилися і плакали перед Богом. Це настільки здивувало всіх і наповнило серця вдячністю Богові, що всі, від малого (були навіть діти 5-6 років) до величого, зібралися біля цього будиночка, навіть з кухні дорослі приходили і молилися разом з дітьми. Ця молитва тривала з пів на десяту і протягом всієї ночі. Дехто, хто вже стомився, йшов спати, навіть дорослі стомилися, а діти молилися й молилися.

Це відбулося за три дні до кінця заїзду. І ці останні дні були незрівнянні з попередніми. Діти ходили як на небесах. Вони підходили до мене, навіть ті, які ніколи не порушували дисципліни, і просили пробачення. Ніяка програма, ніякі вихователі не змогли б змінити їх так, як змінив Дух Святий. Після цього навіть батьки свідчили нам, що змінилася поведінка їхніх дітей в сім'ї.

Те, що відбулося там, дуже здивувало нас, і ми за це віддали славу тільки Богові, а не якомусь помазаннику, який нібіто зміг так настроїти дітей. Бог просто використав найменше, щоб явити нам славу Свою. Тому не можна приписати цього людині, це явні дії Бога.

З розповіді Ростислава ДЕРКАЧА,
засновника евангелізаційним відділом місії «Голос надії»

Думка з приводу

Чи є дія і сила Духа

Анатолій
КЛІНОВСЬКИЙ,
пастор,
вчитель ВСЦХВЕ

За часів атеїзму, коли нас гнали, переслідували, у церкву приходили люди, які були до кінця широко віддані Богові. З другого боку, ці переслідування сприяли тому, щоб була велика спрага по Бозі, ми молилися, шукали Божої присутності як єдиного порятунку, тому що ми були безправні в державі. Ми більше шукали Бога — і Бог яскравіше відповідав. Тепер в церкві є різні люди, і свобода, яку ми маємо, як правило, охолоджує. Свобода просто не характерна для життя християн, тому що Сам Христос сказав, що всі, хто хоче побожно жити, будуть переслідувані. «Мене гнали — будуть гнати й вас».

Є ще й така думка: коли нас переслідували, в наших церквах не було систематичного

богословського навчання. Проповідник як міг, так говорив, щось не так сказав, чи й не доказав, а Бог компенсував цю нестачу Своєю більш явною присутністю і більшою емоційністю. Тепер є можливість отримати біблійну освіту, в церкві звучать глибокі проповіді, і, можливо, це компенсує одне одне. Якщо тоді потрібно було зберегти вірність, то тепер період, коли треба поглибити фундамент нашої віри. Тоді ми більше опиралися на емоції, тепер ми більше опираємося на розум. Часто наша людська емоційність сприймається за силу згори. Ми молилися аж тремтіли, молилися аж плакали. І кажуть, що тепер ми не маємо сили, тому що цього не відчуваємо. А насправді сила Божа, сила Духа Святого проявляється в благочесті, в принесенні плодів Духа. Тому на це питання дуже важко відповісти однозначно. Але я б не сказав, що сьогодні дуже зменилась Божа сила, просто вона, можливо, стала більш спокійною, усвідомленою, такою, яка менше діє на емоції. Хоча, хочу додати, в багатьох служителів дійсно сила ослабла і вони по собі судять про всіх, але багато служителів все-таки мають тісний взаємозв'язок з Богом.

Віктор
ПАВЛОВСЬКИЙ,
голова Союзу ХВЄ Молдови

Ми бачимо сотні людей, які каються, людей, яких Бог хрестить Святым Духом, людей, яких Дух Святий спонукує на місіонерську працю, посвячення та жертвіність. Це не від задоволення людина робить, а через дію Духа Святого на її серце. В церквах Молдови ми бачимо духовні прояви через духовні дарування: пророцтво, зцілення. Був такий період, коли до цього питання підходили обережно, враховуючи негативні явища в минулому. Але ця обережність не повинна нас відвернути від того, що ми маємо в обітницях Священного Писання. Але зберігається тенденція до легкого, поверхневого християнства, коли кажуть, що все добре, все чудово, так би мовити, до

Сьогоднішнє покоління я називаю «поколінням задоволення»: вони йдуть від вогню до задоволення. Тому частково правда, що духовна сила згасає, люди замінили вогонь Духа Святого на різноманітні методи та форми задоволення, щоб на цьому будувати церкву. І це негативно вплинуло на духовний стан і кількісний склад церков на Заході.

Але я не згідний з тим, що Дух Святий сьогодні не діє.

«косметичної» Євангелії, яка все пригладжує. Церква повинна інтегруватися зі світом, щоб відчинити їйому двері для того, щоб люди зі світу прийшли у церкву. Але деякі церкви настільки інтегрували себе зі світом, що вже й не видно різниці між тим, де світ, а де церква. В нас повинні бути чіткі межі між церквою і світом. Ці межі не повинні йти по якихось культурних бар'ерах, а повинні конкретно визначатися Священим Писанням. Гріх залишається гріхом в усі часи, в усіх культурах й у всіх народах. І ми не повинні робити ніякого компромісу.

Я нещодавно був в одній п'ятирічницькій церкві на заході, яка налічує 800 членів, а на зібранні було десь близько 100 чоловік. Я запитав: «А чому так мало людей?» Служителі відповіли: «В нас люди дуже багато працюють, тому вихідні вони проводять для себе і для своєї сім'ї».

Святого в сучасній церкві?

Михайло БЛИЗНЮК,
заступник голови
об'єднання церков
ХВЄ Волині

По-перше, я не можу стверджувати, що Бог не діє. Якщо навіть дивитися за Писанням, то Бог діє багатьма способами: не завжди являються чуда і ознаки. Але вся історія людства свідчить

про те, що Бог від людини ніколи не відвертався. Якщо брати теперішній час, то я, як заступник голови обласного об'єднання, бачу, що кількість віруючих зростає, збільшується кількість церков, а це свідчить про те, що Божа благодать робить свою роботу. І ми не можемо навіть припустити того, що це може робити не Бог.

З другого боку, тепер у нас дуже мало є явних чуд, які б регулярно відбувалися в церквах. Я не хочу сказати, що зовсім їх немає, тому що якби в кожній церкві запитати: «Яке чудо зробив для вас Господь?», то скрізь знайшлися люди, котрі свідчили б про Божі чуда, які Він зробив у їхньому житті,

як робив їх і в минулому. Але однією з причин, чому тепер немає явних чуд, які звершувалися, скажімо, за часів Ісуса Христа, за часів апостолів, полягає в тому, що ми живемо в осібливий період, коли чудо саме по собі вже не має такого впливу, який воно мало в ті часи, коли жив Ісус Христос. Тепер дуже багато чудотворців, людей, які різними методами намагаються показати свою надзвичайність, і тому чудо саме по собі втратило своє значення для богоспілкання. Тепер для пізнання Бога набагато важливіше, щоб люди побачили життя самих християн, яке повинне відіграти роль чуда в житті невіруючих. Наприклад, коли людина грізна, яка була зв'язана п'янством чи іншими гріхами, стала новою людиною, яка вміє прощати, робити добро, то це набагато більше чудо — чудо духовного воскресіння людини, ніж будь-яке інше фізичне, навіть і воскресіння змертвих. Тому що навіть Писання підтверджує, що якби хтось із мертвих устав, то люди не повірили б. Вони сказали б, що це яксьа підробка, чого насправді не було.

Але те, що Бог діє, ми бачимо в тому, що воскресають нові душі для Господа. І навіть останні стають першими, ревно служать Богу і не бояться свідчити іншим, вони стараються віддячити Богові за спасіння, жертвууючи своїм життям для слави Господньої.

Люди поклоняються творінню більше, ніж Творцю. І тоді я сказав їм: «Якщо ви вважаєте, що ваші люди багато працюють, то відправте їх у Молдавію, хай вони там з місяць поживуть, попрацюють з нашими людьми, підуть на служжіння. І тоді ми далі поговоримо про це питання».

Я вважаю, що нині робота Святого Духа звершується величезна, тому що за останні 25 років до Бога прийшло більше людей, ніж за всі минулі роки. Це тільки робота Святого Духа. Можливо, змінилися форми прояву Духа Святого, може, в зв'язку з тим, що церкви тепер вийшли на відкрите служжіння, мають величезні молитовні будинки, в яких збираються сотні й тисячі людей, немає того, що було тоді, коли зібрання проводилися в приватних будинках в набагато вужчому колі. Але сказати, що сьогодні немає прояву Духа Святого в церкві, — це неправильно.

Михайло
МОКІЄНКО,
заступник голови ВСЦХВЄ,
голова об'єднання церков ХВЄ
УДніпропетровській області

Я вважаю, що якби не діяла сила Святого Духа, то Церква не була б Церквою, але питання залишається — якою мірою діє Дух Святий? Я ще застав сімдесяті роки, які я називаю другою після двадцятих років хвилею, коли Бог виливав Свою силу на народ. В 20-ті роки мої батьки були учасниками цього пробудження, а на початку сімдесятіх на моїх очах люди масово переживали хрещення Святым Духом, і були такі дії Духа Святого, за якими я тепер скучаю, їх не вистачає тепер у церквах. Я часто в молитовних роздумах: як нам діяти в цій ситуації? Я аналізую форми служіння і бачу, що не варто нам шукати чогось нового, ми повинні скористатися моделлю, даною апостолом Павлом в Посланні до коринтян, а також в книзі Дій апостолів. І якби все висловити кількома словами, то це було б гасло: «Назад до П'ятидесятирічності!»

Я застав той час, коли люди співали духом. Це було так приемно для душі, так захоплююче й мелодійно. Те, що ми бачимо тепер професійні групи прославлення, — це добре і гарно, але коли Дух Святий діє в людських серцях — то це більш досконала форма служіння.

Скажімо, дари чудотворіння — тепер рідкісні явища. До мене нещодавно звернувся один брат з цікавим запитанням: «Який процент оздоровлень, коли ви молитеся над хворими?» Це змусило мене задуматися, адже зцілюємо не ми, а Бог. Чому ж тоді чудес так мало? В книзі Дій апостолів ми не бачимо таких невдач.

Незвичайний

Коли ми звернулися до подружжя Франчуків, Павла та Сусанни, які нині проживають у США, але дуже часто відвідують рідну Україну з евангелізаціями, з проханням відповісти на запитання, чи продовжує нині діяти Дух Святий серед віруючих, Павло сказав: «Вважаю, що розповідь про наш незвичайний політ у Фінляндію буде найкрашою відповіддю на ваше запитання».

Одного разу ввічні я отримав від Бога відкриття. Мені з'явилася людина в білій одежі і сказала: «Ти зі своєю дружиною повинен вирушити для служіння в Фінляндію, в Гельсінкі». Я відповів: «Господи, я фінської мови не знаю, в Фінляндії ще жодного разу не був, рідних чи друзів там теж не маю, і що мені там робити, я теж не знаю». Але я почув голос: «Ти повинен коритися Мені і йти туди, куди Я тебе посилаю». Вранці я кажу Сусанні, що в нас є поїздка в Гельсінкі. Вона відразу: «Чому, навіщо? Ми ж мови не знаємо, не маємо друзів чи рідних. Можливо, не варто їхати». Але я відповів, що ми повинні виконати те, що повелів нам Бог. Ми розповіли в церкві про нашу поїздку, і коли друзі в церкві запитували Сусанну, чи вона рада

подорожі, Сусанна відповідала, що зовсім не рада. Мені стало неприємно, коли я це почув. Потім вона призналася, що отримала від Бога відкриття, що нас в дорозі спіткає аварія. Вона запропонувала: «Ти ідь, а я залишуся вдома з дітьми (в нас їх шестеро). Вони ж стануть круглими сиротами, коли ми поїдемо вдвох». І що виходить: у нас з Сусанною один Бог. Мені ж Бог каже, щоб ми їхали, а Сусанні відкриває, що в дорозі у нас буде аварія. Хто з вас, знаючи, що в літаку буде аварія, сяде в той літак? Але коли до мене говорить Господь, я розумію, що це «так» і «амінь». І тому кажу Сусанні: «Я вважаю, що те, що мені сказав Бог, я повинен виконати. І ти теж повинна їхати. Їдемо, а далі буде видно».

Перед дорогою ми з сім'єю

схилили коліна, помолилися. Це було прощання, ми всі плакали. Сіли в літак. Я запитую в Сусанни: «Це має статися тут?» — «Ні». Так ми зробили до Нью-Йорка чотири пересадки. Все було нормальню, нічого не сталося. Кажу до Сусанни: «Ось бачиш? Все-таки коли Господь каже, то треба слухатися!» Ми прилетіли в Нью-Йорк, сіли на літак, який летів до Гельсінкі. Літак став підніматися, і тут Сусанна каже: «Молимося, бо в цьому літаку буде аварія!» Я кажу: «Ти чому хвилюєшся, адже вже було чотири польоти — і нічого не трапилося!» Поруч з нами летіла американка. Ми познайомилися, вона і питає: «Сусано, ти боїшся? Не хвилюєшся, я вже літала багато разів. Я місіонерка і зараз лечу на місіонерську працю. Запам'ятай, Сусанно, наші американські літаки найнадійніші, вони міцні, все буде нормальню!» Але Сусанна не заспокоїлася. Вже й мені не сиділося, як я бачив, що вона хвилюється. Я бачу, що Сусанна молиться, і сам вже моляся: «Господи, збережи!» На

нас інші пасажири почали звертати увагу. Але ми все-таки молимося. Літак набрав нормальну висоту. Посередині стояв телевізор, ми могли слідкувати за польотом.

Летіли близько двох годин, все було нормальним. Вийшла стюардеса, сказала, що зараз нам подадуть напої і через 8 годин ми будемо в Гельсінкі. Тільки вона це сказала, як пілот щось почав говорити. Я нічого не зрозумів, він говорив по-фінськи, але, бачу, люди стали неспокійні. Потім пілот перейшов на англійську: «У нас проблеми. Вийшов з ладу один з двигунів, ми різко знижуємося. Ми будемо вертатися до Нью-Йорка. Виконуйте всі команди, які буде давати стюардеса...» І все... Сусанна каже: «Ну, що?» Кажу: «Молимося». На екрані бачимо, як літак різко знижується. Вийшла стюардеса і наказала всім зняти взуття і одягнути рятівні жилетки, бо ми йдемо на посадку в океан. Цього було достатньо, щоб люди зрозуміли трагізм ситуації. Ми в літаку запалили молитву. В салоні було 365 пасажирів. Люди були різні: поляки, шведи, фіни, німці, різні-різні. І коли вони почули, як ми молимося, то і собі почали кричати: «Господи, спаси нас!» Там всі виявилися віруючими. Це як в українській приказці: «Як тривога — то до Бога». Там всі просили в Бога порятунку, не мало значення хто з якої деномінації. Жахливо було дивитися, як матері прощаються зі своїми дітьми, діти плакали, кричали. Кожному сказали, якими дверима потрібно виходити. Нам повідомили, що літак летітиме над водою, що спустять повітряні драбини, по яких кожен має спуститися в воду, для того і знімаємо взуття, щоб не поранити один одного, а далі — в кожного своя доля. Діти плакали, тому що матерям сказали спускатися окремо від дітей. Ми кричимо до Бога: «Господи, невже ми всі

загинемо? Це ж 365 людей, це ж багато. Ми були на висоті 10 км, а тепер опустилися до 100-150 метрів від води. Кажу дружині: «Сусанно, ми будемо жити. Є Господь, який нас сюди направив і побачиш: ми будемо проповідувати в Гельсінкі. Коли ми летіли над водою, пілот просив молитися: «Я буду зливати паливо, тому що ми перевантажені. Моліться, бо літак може вибухнути». Всі в ту мить дуже сильно молилися до Бога.

Ми в думках вже прощалася з дітьми, один з одним, обнялися. Дуже шкода було дітей. За кілька секунд згадалося все життя. В цю мить згадується буквально все, а найперше — погане. І за все просиш прощення. Навіть за те, про яке казав: «Ай, це нічого, це нормальним». Я не виправдовував себе ні в чому. Я казав: «Господи, і це не так, і це, і тут — все прости. Господи, я вірю, що Ти спасеш, але якщо перехід — то перехід. Спаси мене і мою дружину. Ми попрощалися, ми розуміли, що все йде до кінця. Але помітили, що після того, як вилили паливо, літак не падає в океан, а продовжує летіти далі на висоті 100-150 м над водою. Ми похрипали, але далі кричали: «Господи, спаси нас». Недалеко від Нью-Йорка нас зустріли рятувальні вертольоти. Коли ми стали підлітати до аеродрому, пілот знову просив, щоб ми молилися, бо ми летіли дуже низько і могли не приземлітися, бо під час посадки міг статися вибух. Ми молилися, і літак трішки набрав висоти і благополучно сів. В момент посадки літак дуже трясло і кидало. Деякі пасажири вилетіли з крісел і подряпалися, але серйозних травм не

було ні в кого. Ми сіли. До нас під'їхали пожежні машини, але все обійшлося благополучно. І я добре пам'ятаю, як вийшов з кабіни пілот і сказав: «Я вже багато разів літав, не раз виводив літак з важких ситуацій, я професіонал своєї справи, але цього разу якби не рука Божа, то ми б всі загинули. Тут вся слава

належить Богу! Тут не має моєї заслуги, тут лише милість Божа. Віддайте тепер славу Богові».

Нас з літака не випускали. Стюардеси почали виносити спиртні напої, і кожен міг їх брати в необмеженій кількості і так відсвяткувати своє спасіння. На жаль, наша місіонерка пила, як справжній алкоголік. Нас запитали, чому ми не п'ємо, і я відповів, що ми люди віруючі. Я ім казав: «Ви дуже невдячні люди, коли так робите».

Десь ще 3 години нас тримали в літаку, потім випустили. Нас посадили в автобус і відвезли в готель. Там ми ще раз подякували Богу, і я сказав: «Господи, куди Ти не поведеш, що не скажеш, все буде робити». Сусанна запитала мене: «Може, ми полетимо додому?» Але я відповів: «Яка

різниця, куди летіти, чи додому, чи в Гельсінкі, де треба слово Боже виконати. Ми не виконали того, що доручив нам Бог. В Бога є свої плани!»

Наступного дня ми знову сіли в літак. Я дуже уважна людина, і коли ми сідали, я все роздивився: які стюардеси, номер літака. Коли ми піднялися в повітря, я запитую в Сусанні: «Як відчуваєш, ми долетимо в цьому літаку? Аварії не буде? Все буде нормальню? Бог тобі не відкриє?» Вона відповідає: «Ні». — «А ти нічого не помітила?» — «Ні». Я кажу: «Ми летимо в тому ж літаку, що і вчора. Я просто не хотів тобі казати, щоб ти не передумала летіти». Але, слава Богу, ми благополучно летіли і приземлилися.

Вийшли в аеропорту. Я бачу, що Сусанна хвилюється. Я кажу: «Ти йди посидь в кріслі, а я піду пошукаю когось». Я пройшовся по залу, нікого знайомого не зустрів. Я вирішив піти на вулицю, і вже там, біля входу, бачу, стоїть високий чоловік, фін, і в нього в руках табличка — «Франчуки». Я махнув йому рукою, що, мовляв, це я. Він зрозумів. Я побіг забирати Сусанну. Приходжу до неї і кажу: «Нас зустрічають». Вона запитує: «Хто?», я кажу: «Не знаю». Ми підходимо до цього чоловіка. Виявляється, він не говорить по-англійськи, а ми не говоримо по-фінськи, він не розуміє російської. Але жестами він показав, що, мовляв, давайте свої речі і йдім до машини. Він завіз нас до молитового будинку. Ми зайдли, підходить до нас пастор і по-англійськи говорить: «Зараз ти будеш проповідувати, я даю тобі 40 хвилин, твоя дружина заспіває 2 пісні. Ти будеш говорити по-англійськи, а я буду перекладати».

Хто ці люди і звідки вони нас знають, ми не знаємо. Я вже радію: «Господи, Ти працюєш, я вже бачу, що Ти явно працюєш».

Служіння пройшло, але нічого незвичайного там не відбулося. Це було звичайне благословенне служіння. Закінчилося служіння, люди порозходилися, пастор пішов, людина, яка нас привезла, теж пішла. До нас підійшла жінка і жестами показала, щоб ми йшли, бо вона буде закривати дім. Ми не знали що робити. Коли б в цьому служінні відбулося щось особливе, то ми б сказали: «Заради цього привів нас сюди Господь». Ми б сіли на літак і полетіли додому. Ale тільки ми стали виходити, в зал зайшла якесь жінка і каже по-російськи: «А вас що, ніхто не запрошив?» Я кажу: «Ви знаєте російську?» — «Так, я росіянка, вийшла тут заміж, я невіруюча. Якщо вас ніхто не запрошив, то чи можна вас забрати до себе?» Я відповідаю: «Ну звичайно!» Ми були раді, що нас хтось забере на ніч. Виявляється, ця жінка вперше зайшла на зібрання, і її так захопила моя проповідь, що вона захотіла зі мною порозмовляти. Ми приїхали до неї додому, вона нас нагодувала, і ми цілу ніч з нею розмовляли. В

ту ніч вона покаялася, і Бог хрестив її Духом Святым. Вона була дуже щаслива! Вона нагадувала нам самарянку. Казала: «Це ще не все. В мене є тут багато хороших друзів, рідні, я їх покличу на мое свято. Я хочу розповісти їм, що Бог зробив зі мною, а ви розповісте, що Бог зробив з вами, і Бог торкнеться і їх сердець». Вона покликала близько двадцяти людей, ми знову говорили, і знову більше десяти людей Бог хрестив Духом Святым. У нас було таке радісне спілкування, що словами передати неможливо. Ми залишилися ще на декілька днів. Ця жінка не хотіла нас відпускати. Вона казала: «В мене є рідні в Москві, нехай і вони приїдуть на покаяння». Ale ми мали іхати в Україну, то домовилися що коли будемо повернатися то заїдемо до неї. I коли ми через 10 днів приїхали в Гельсінкі, то нас в аеропорту зустрічало багато людей. Приїхали з Москви родичі і друзі тих людей, які отримали спасіння. I знову було благословенне зібрання і благословенне закінчення незвичного польоту.

Якщо Ви бажаєте почути розповідь Павла та Сусанни Франчуків про цей незвичайний політ, а також свідчення та розповіді інших людей про чудеса та Божі дії у їхньому житті, то можете замовити відеокасету студії Олександра Шевченка «Угол» за адресою:

**a/c 485, м. Київ, 13115,
Україна**

**E-mail: ugol@ukr.net
Tel. (044) 452-56-73**

**або: США
P.O.Box 277547,
Sacramento,
CA 95827
tel: 1-888-861-9572**

UGOL TALK SHOW

чи змалів

Чарльз СПЕРДЖЕН

Дух Господній?

«О ти, що звєшся Яковів дім, чи змалів Дух Господній?» (Мих. 2:7)

Коли люди говорили іменем Бога, то народ, чий розум затуманився через беззаконня, наказав їм замовкнути. Люди більше не хотіли чути про Бога, вони відреклися від Нього і не хотіли мати з Ним нічого спільногого. Слова пророків були важкими для них, тому що вони тривожили їх, їм доводилося згадувати про те, що вони хотіли назавжди забути. Тому й вони казали пророкам: «Не пророкуйте!» Після цього Михей задає своє запитання: «Що ви намагає-

тесь зробити? Та й чи можете ви зробити це? Хіба змалів Дух Господній?» Цього не може бути! Дух Божий не може змаліти, бо людина, в якій Він живе, не може не говорити. Якщо людина сама придумала якесь вчення, то вона може розповісти про нього, а може й не розповісти. Але якщо Бог дав їй проголошувати Своє послання, то нішо не змусить таку людину замовкнути. У всі віки Бог спонукав людей говорити, і вони говорили, хоча нерідко це вартувало їм життя.

Тож Дух Господній не може бути принижений повеліннями людини. Він дасть Своїм слугам силу говорити.

І навіть якщо хтось зі слуг Божих вкинений у в'язницю чи відданий на смерть, чи замовк, Дух Господній не змалів, бо Він підніме інших пророків. Він ніколи не терпить поразки. Коли спалювали Яна Гуса, прізвище якого означає «гусак», він сказав, що Бог знайде лебедя, птаха більшого, ніж він. Ці слова стали девізом Лютера, написом на його щиті. І хоча багато хто хотів засмажити цього лебедя, але ні кому не вдалося цього зробити. Лютер жив, тому що Богові були потрібні такі свідки, як він. І до того часу, поки Бог використовував його, ненависть його ворогів була марною.

І так було у всі часи. Бог піднімав нових людей, які

проповідували Його слово швидше, ніж вбивали тих, хто вже свідчив. І так буде, поки стоїть світ. Тому не бійтесь, але впевнено відповідайте на питання пророка: «Дух Господній не змалів!»

Навіть якщо ті, хто вірить в Боже ім'я, помруть, Дух Господній і тоді не змаліє: Він знайде спосіб достукатися до людських сердець. Він може говорити через Своє Слово. Неможливо перебувати в темності, маючи розгорнену Біблію.

Дух Святий може говорити також й через інші християнські книги. Але якщо навіть зникнуть всі книги, Дух Божий може діяти прямо на серця людей. Він не змалів. Він, як і колись, може покликати Савла без Біблії і без проповідника. І якщо вороги Господа зможуть зовсім знищити саме ім'я християн, Дух Божий все одно почне все спочатку і з нічого створить нове небо і нову землю. Господь живе, і Його вічний Дух буде втілювати Свої божественні цілі в життя.

Дух Господній не може бути применшений: не тільки повеліннями людини, але й нічим іншим. Його не змальють ніякі зміни в Самому Собі. Святий Дух як Бог може істинно сказати про Себе: «Я, Господь, не змінюся!» Сьогодні Він такий же, як і в день П'ятдесятниці, і таким Він був всю вічність, в якої немає початку.

Він не змаліє духом часу, яким би він не був. Я думаю, що « дух часу » — це диявол, тому що протягом всіх віків люди знали тільки одного «князя», що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних». Та хоча дух зла сильний, він змушений відступити перед Духом Божим, Який безмежно сильніший і Який не може бути обмежений, зв'язаний чи принижений духом часу».

І, звичайно ж, Дух Божий не може бути принижений відкриттями науки. Чим

більше вивчені діла Божі, тим краще й глибше зрозуміле творіння, чим правильніше воно пояснене, тим краще. Але наші праобразки, які жили в темряві незнання, проповідували ту ж саму Євангелію, яку проповідуємо ми тепер при свіtlі електричних ламп. Якби ми жили в римських катакомбах при свіtlі факелів, ми б не проповідували нічого іншого, крім Христа розп'ятого. І тепер в нас є тільки одна тема для проповіді — розп'яття Христос.

Дух Святий не змалів також і від світської сути багатьох людей, серед яких ми живемо. Нам здається, що світ ніколи не був таким жорстоким, що люди ніколи не були такими байдужими, ніколи не гналися з такою одержимістю за багатством, як тепер. Але все це вже було! Ми можемо бути впевнені, що ніщо, притаманне сучасним людям: бідність, п'янство, гонитва за задоволеннями, байдужість і таке інше не можуть применшити силу Святого Духа і Його владу над людьми.

Дух Святий не змалів навіть від майстерності Своїх ворогів, які роблять вигляд, що проповідують Євангелію, а насправді намагаються знищити її. Багато хто називає себе євангельськими віруючими, чітко усвідомлюючи, що євангельське богослов'я противне йому. Але Святий Дух не змалів нині так само, як і не змалів Він, коли стикався з мудруваннями грецьких філософів.

Отож, без сумніву, немає абсолютно нічого, що могло б обмежити чи применшити владу Святого Духа. Він — вільний Божий Дух, і ніяка сила не може стримати Його.

Але ми самі не повинні чинити так, ніби Дух Святий змалів. Коли ми так чинимо? Та дуже часто. Я згадаю дев'ять випадків.

Якщо ми ставимося до Нього так, наче Його Святе Слово не може нині наверта-

ти людей і освячувати їх, втішати й покоряти, як колись, — ми перебуваємо в жахливому стані невірства. Випробуйте Боже Слово. Дайте Біблію нечестивим, безпечним і байдужим, прочитайте її їм, спонукайте їх прочитати її самостійно, і тоді ви побачите, чи може сьогодні ця книга навертати людей до Бога. Коли у вас виникають складні питання, зверніться до неї, попросіть у Святого Духа благословення, і ви побачите, втішить вона вас чи ні. В найважчий час свого життя ви знайдете в Біблії світло. Стоячи на грани повного відчаю, ви знайдете силу і повернетесь до праці з оновленою надією, якщо будете досліджувати Писання і приймете його вістку. Коли ж ви слухаєте Слово Боже — і це не приносить вам ніякої користі, то знайте, що проблема не в слабкості Духа, а в тому, як ви слухаєте. Якщо, читаючи Біблію, ви не отримуєте задоволення, як раніше, будьте впевнені, що це ваша власна вина. Ця книга така ж богонатхненна, як і в той день, коли вона була написана. Вона натхнена Богом, і той, хто читає її, відчуває її вплив, який надихає, тому що Бог проникає в серце через Своє Слово. Дух Божий в цій книзі не змалів.

Якщо ми вважаємо, що нинішній стан справ безнадійний, то ведемо себе так, ніби Дух Господній змалів. Та чи змалів Дух Господній, якщо церква, до якої ви належите, холодна і мертві в її служінні немає сили? Якщо ваша праця не дає результатів, і, хоча ви вперто продовжуєте працювати, служіння стало для вас рутиною, то чи змалів Дух Божий? А може, ти настільки нечестивий, що втратив будь-яку надію на спасіння? Але ж чи змалів Дух Господній? Хіба Він не може зм'якшити ваше серце, як ви самі того хотите? Хіба Він не може дати вам віру в Христа прямо тепер? Хіба не може Він

вдихнути у вас нове духовне життя?

О, якби тебе залишили сумніви щодо Божої могутності! Все можливе Богові. Чи ж скоротилося рамено Господнє? Віруй в те, що Він може все і може все для тебе, святий ти чи грішний! Бо ж хіба змалів Дух Господній?

Чи не здається вам, що, коли ми чекаємо тільки маленьких благословень, то ведемо себе так, наче Дух Божий змалів? Я не знаю жодної причини, чому через проповідь, завдяки якій побачив світло один грішник, не може побачити світло тисяча грішників, які слухають ту ж саму проповідь. Для навернення тисячі грішників потрібна та ж сила, що й для спасіння одного. Один і той же закон, однай та ж сила приводять і до великих і до маленьких результатів. О, якби в нас була могутня віра в те, що Бог «може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас!» І ця сила — Святий Дух, який не може змаліти.

Чому б нам не приходити в дім Божий з молитвою: «О Господи, зверши великі чудеса!» Хіба Він не є Бог, Який творить великі чудеса? Чи не можемо ми чекати від Нього Великого? Я знаю, що дехто скаже: «Якщо багато людей навернеться, то немало з них відпаде». Але я з досвіду знаю, що коли навертається велика кількість людей, то кількість випадкових людей не зростає в процентному відношенні порівняно з ситуацією, коли навернулося мало людей. Причина полягає в тому, що коли новонавернених мало, виникає спокуса прийняти їх в церкву без суворої перевірки. Але коли новонавернених багато, ми можемо собі дозволити суворіше підійти до їхнього сповідання віри.

Тож вірмо, що Дух Божий може спасті ціле місто. О, хай Господь збільшить можливості нашої віри, бо Дух Гос-

подній не змалів.

І знову ж таки, хіба вам не здається, що ми ставимося до Нього так, наче Він змалів, якщо вважаємо, що наші слабкості заважають Йому діяти через нас? «О, я не сумніваюся, що, використовуючи вас, Бог може благословити багатьох», — скаже хтось. Але якби ти знов, яким я сам собі здаєшся, ти не говорив би так. «Мої здібності, знання і можливості набагато скромніші від ваших», — скаже інший. І саме тому ви вважаєте, що Дух Господній не може діяти через вас? Хіба ви не розумієте, що, ваші слова хоча здаються вам проявом смирення, насправді применшується Духа Святого? Якими б слабкими ви не були, Він може використати вас. Ви принижуєте не себе, а силу Бога. Він може використовувати навіть найбільш незначну людину, нікому невідому, неосвічену і слабку. Більше того, Він з радістю робить це. А сильних Він змушує відчути себе слабкими, перш ніж почати діяти через них.

Повірте, що Бог може являти Свою силу через вас, і беріться за роботу. Сповіщайте Добру Новину. Свідчіть там, де ви вже свідчили, і там, де ви ніколи й не згадували про Бога, і вірте, що Бог може вас використовувати. І Він робитиме це. А якщо ви й далі наполягатимете, що Бог не може діяти через вас, я задам вам запитання: «Чи ж змалів Дух Господній?»

Та ось я чую, як інший чоловік каже: «Вельмишанивний, якби ви знали, в якому місці я живу, ви б зрозуміли, що ні про які благословення не може вестися мова». Де ж ви живете? В країні, де не ступала нога людини? На другому кінці світу? Там, де закінчується земля, прямо за лінією всесвіту? Мені є що сказати тим, хто живе в глухому місці і ходить в маленьку церкву, в якій лише декілька людей збирається на богослу-

жіння. Не вірте в те, що Дух Господній може бути обмежений віддаленістю від людей того місця, де ви живете. Велике служіння в ім'я Христа часто починалося на глухих хуторах. А згодом вогонь, який загорявся там, перетворювався у величезну пожежу. Немає значення, зі скількох людей все починається, бо «де двое чи трое зібрані в ім'я Христа», там і Він поміж ними. А якщо Він серед них, то невдовзі зусиллями цих кількох людей Він з'явиться й в інших місцях, і вогонь пробудження охопить всю землю. Бо Дух Господній не змалів через невелику кількість людей.

Дуже багато людей, думаючи, що Дух Святий завжди повинен діяти однаково, винні в тому, що применшують Його силу. Але я не збираюся встановлювати еталон, стригти всіх під одну гребінку чи витягувати на прокrustовому ложі тих, хто коротший, і обрізати тих, хто довший. Ні, хай Господь спасає Своїх людей так, як Йому до вподоби. Якщо хтось опиняється в підземеллі діл закону і там отримує удари батогом до того часу, поки в ньому не залишиться живого місця, я надіюсь, що це йому піде на користь. А якщо інший прийшов до Христа і знати не знає ні про які удари тому, що був приведений до Спасителя любов'ю й добротою і втішився у Ньому, я думаю, він запам'ятає це і буде радіти всі дні свого життя. Навернення не відбувається за одинаковим зразком. Для навернень не можна відліти форму, як для промислових виробів. Немає двох одинакових дітей. Великий художник ніколи не намалює дві одинакові картини. Завжди знайдеться хоча б маленька відмінність. І коли в церкві звернується щось, що має вічну цінність, воно звершується по-різному. Ми будемо неправі, якщо обмежуватимемо Господа рамками дій.

Ми стоїмо на грани знева-

ги Святого Духа, якщо вважаємо, що Він діє тільки через певних людей і тільки в церкві з певною формою служіння. Якщо служіння наповнене силою Святого Духа, хай воно приймає будь-які форми. Бог благословляє і одну проповідь під час служіння і двадцять проповідей. Він не зв'язаний нашими правилами і порядками. Якщо ви бачите дію Божу, то благословіть Його ім'я за це, і хай Він чинить так, як вважає за потрібне. Ми не повинні думати, що Бог завжди діє тільки так, а не інакше. «Я завжди отримую благословення від проповідей такого-то служителя». Правильно робите, що чекаєте благословення і молитесь про нього. «Але я не розраховую отримати благословення від такого-то. Він веде себе дивакувато». Дуже наявіть ймовірно, що він поводить себе саме так. В Бога є незвичайні слуги, і я хочу додати, у Нього є незвичайні діти також. Але він любить їх і терпить, тому й ми повинні потерпіти. Бувало, що ці, на наш погляд диваки, були найбільш корисними в Царстві Божому, хоча були великими оригіналами і досить своєрідно вели служіння. Якщо вам вони не подобаються, то ви не змущенійти їхнім шляхом, йдіть своєю дорогою. Їм може не подобатися те, як ви чините, але вони не мають права звинувачувати вас, а у вас немає підстав зневажати їх. Трудиться для Господа так, як Він направляє вас і як ви вірите. Слово Боже вчить вас, віруйте, що Дух Господній не змалів. Бог благословляє не якусь певну релігію чи форму, а Христа, Який є у проповіді. Бог благословляє проголошення вічної евангельської істини. Тому не думайте, що Дух Святий діє тільки через певних людей. Чи ж змалів Дух Господній?

Ми ведемо себе так, ніби не віrimo в істину про Духа Божого, коли думаємо, що деяки

люди безнадійні. Не думайте, що невіруючі люди, які роками слухають проповіді, зробили своє серце настільки жорстоким проти Євангелії, що Дух Святий безсилий спастися їх; чи ті, хто спустився на дно гріха, ніколи не зможуть бути очищені; чи ті, хто блукав далеко від стада, ніколи не знайдуть дороги додому. Невже Дух Господній змалів, що ми повинні втрачати надію щодо тих людей, котрих Бог до цього часу залишив по цю сторону бар'єру, який відділяє підсудних від засуджених? Надійтесь на спасіння найбільших грішників: великі грішники, знайшовши спасіння, віддають Богові, Дух Якого привів їх до істини, велику славу.

Якщо ми не можемо повірити в те, що Він може благословити нас сьогодні, то ставимося до Духа Божого так, ніби Він змалів. «В мое життя прийшло розчарування, — кажеш ти, — може, завтра мені стане краще». Але чому ти вважаєш, що твій стан не може змінитися в цей добрий час? «Я буду служити Господу, — каже інший, — коли стану старшим». Справді? Ну що ж, ти став старшим після того, як я сказав тобі ці слова, і я думаю, що тепер саме час почати служіння. Вірте в Бога тепер. Вірте, що завдяки Богові кожна мить життя — хороша.

Чому я не можу прийти до Христа знову, ѹ знову просити в Нього дати більше життя, віри, надії, радості, свяності прямо тепер? Хіба змалів Дух Господній?

І останнє, що я хочу сказати: Дух Господній доведе, що Він не змалів. Врешті-решт всі люди визнають Його силу, незважаючи на те, чи вірили вони в неї, чи ні. Він звеличиться і в тих, хто буде спасений, і в тих, хто буде погублений навіки.

«І озвався Петро та й сказав до Ісуса: Господи, добре бути нам тут! Коли хочеш, поставлю отут три шатрі: для Тебе одне, і одне для Мойсея, і одне для Іллі» (Мт. 17:4).

Подія, що сталася в житті трьох учнів Христа, схвилювала не лише тих, хто був причетний до неї. І для сьогоднішніх християн ця історія є однією з найулюбленіших: про неї часто згадують, про неї проповідують, отим трьом апостолам заздрять як людям, що удостоїлися бачити славу Божу. І не лише бачити. Почуття, які огорнули душу Петра, Якова та Івана, важко передати. Вони були в такому захоплені, що готові залишилися тут назавжди: «Добре бути нам тут!» Вони готові зробити намети для небожителів, для незвичайно сяючого Вчителя, аби вони тільки залишилися на горі і їм дозволили бути при них. Ревність була настільки великою, що Петро навіть забув про намет для себе. Але...

Але закінчення цієї історії не дуже оптимістичне: дивне видіння раптово зникло, учнів огорнула темна ніч, і їм довелося сходити назад в долину... В долину, де чекали на товпи хворих, знедолених, голодних, де потрібно було турбуватися про їжу для себе та Вчителя, де було стільки проблем та турбот.

Як часто нам хочеться піднятися на гору Преображення, забути земні проблеми, тішитися Божою присутністю і ніколи-ніколи не повертатися в долині смутку та проблем. І нічого дивного у цьому бажанні немає: душа, як би ми не глушили її земними радощами, прагне чогось більшого та вищого. І коли вона зустрічається з Богом, коли отримує прощення та небесне блаженство, їй так хочеться перебувати у такому стані вічно. І ось тут її часто чекає розчарування.

ГОРИ ТА ДОЛИНИ БОЖОЇ ПРИСУТНОСТІ

Видіння зникає, і ми опиняємося знову серед ночі. «Господи, нам так добре було тут! Ми хочемо залишитися в такій атмосфері назавжди!»

В нашій духовній практиці часто бувають такі гори Преображення, коли ми перебуваємо в особливій Божій присутності, коли темну ніч раптом прорізає небесне осяння, коли сила Святого Духа настільки реальна, що ми забуваємо абсолютно все. Це можуть бути особливі молитовні зібрання, особисті молитви, особливі духовні переживання під час наповнення Духом Святым. Такі випадки запам'ятовуються на все життя. Тому часто ми намагаємося штучно їх затримати, підтримати чи повторити. Забуваючи все, ми шукаємо знову і знову подібних переживань: «О, нам так добре там було! Все інше в порівнянні з тими хвилинами є ніщо». Що ж, саме бажання пережити ще раз Господню присутність є цілком нормальним. Але іноді ми надто акцентуємо на них увагу і так забуваємо те, до чого покликав нас Господь.

Ісус вибрал Собі учнів не для того, щоб їм явити Свою славу, принести їм насолоду від спілкування, тішити їх гарними словами, прихиляти небо над ними і водити на гору для розмови з Іллею та Мойсеєм, хоча це теж мало значення і місце у їх дружбі. Головна мета поклику була в тому, що ці учні повинні були нести Євангелію грішному світові. Нести туди, де будуть слізози, горе, переслідування. І їм часто доведеться кричати з розпачу під час бурі на морі, коли Ісуса немає в човні або Він спить. Вони часто будуть запитувати: «Чому ж ми не могли зцілити оцю людину?»

Нерідко їх будуть бити так, що вважатимуть за мертвих і викидатимуть за місто, зачинятимуть у в'язниці. До них день і ніч будутьйти, хто за допомогою, хто з погрозами. Їх, навіть будуть розпинати, кидати звірам та каменувати. Де ж ті гори Преображення? «Господи, я не хочу спускатися в ці повні горя та проблем долини, я хочу бути поряд з Тобою!»

Часто нашою проблемою є те, що ми вважаємо за Божу присутність саме такі хвилини блаженства, які переживали апостоли на горі. Часто ми вважаємо за Божу присутність лише прояви особливих емоцій, які наповнюють серце під час благословенних зібрань чи молитов. А коли повертаємося до буденних проблем, раптом помічаємо, що в серці вже немає того вогню. Ми готові жертвувати усім: часом, роботою, грошима, іноді сім'єю заради того, щоб повернутися до, здавалося б, втраченого блаженства. Але правда полягає в тому, що Ісус поряд з нами не лише на горах Преображення, але й в земних долинах. Це Він чітко сказав у Своєму Слові: «Чи ж жінка забуде своє немовля? Та коли б вони позабували, то Я не забуду про тебе! Я на долонях Своїх тебе вирізьбив, твої мури позавсіди передо

Мною» (Іс. 49:15,16). Чому ми більше довіряємо: своїм людським непевним почуттям чи Слову Божому?

Нехай же не закрадається в наше серце сумнів, коли ми порівнюємо нинішню ситуацію, в якій не бачимо Божої присутності, з недільним богослужінням, на якому Він сидів поряд з нами на лаві. Він завжди з нами! Це добре розумів апостол Павло, який переживав особисті надприродні зустрічі з Христом, що йому й не хотілося поверталися на землю: «Маю бажання померти та бути з Христом, бо це значно лішче». Але він відчуває відповідальність перед Богом за своє покликання: «А полишатися в тілі, потрібніше для вас» (Філ. 1:22,23). В усіх обставинах життя він бачив Божу присутність, тому і зміг сказати такі повні віри та оптимізму слова: «Хто нас розлучить від любові Христової? Чи недоля, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч?.. Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні Анголи, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любові Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Рим. 8:35-39).

Блаженна та людина, яка може не лише на горі Преображення, але й в долині смертної тіні сказати: «Як добре мені тут, бо Ти, Господи, зі мною!»

Юрій ВАВРИНЮК

ПЛАТИТИ ЦІНУ

Все має свою ціну: хліб, вода, дорогоцінні метали, будинки, земля. Яку ми платимо ціну, такий товар і отримуємо. Хто хоче багато, тому доведеться більше платити. Хто не хоче багато платити, той і матиме відповідні результати.

Все має свою ціну. Гріх має свою ціну. Пробудження має свою ціну. Дружба має свою ціну. Любов має свою ціну.

Не все можна купити, тому що не все можна купити за гроші, але тим не менше все має свою ціну. За мир в сім'ї треба платити смиренням і лагідністю. Навіть за те, що ми живемо, була заплачена ціна. Якщо ви ще не маєте дітей, то запитайте в матері, як ви їй дістались. Народити дитину — це не так вже й просто.

Праведність, життя вічне, відродження — все має ціну. Якщо сьогодні ми знецінюємо це, то одного разу чудеса просто покинуть наше життя.

Йти в небеса — це має свою ціну. Якщо ми не цінуємо і цього, то може статися так, що ми туди не потрапимо. Якщо тепер твоїй вірі важко привести тебе в церкву, то це значить, що твоя віра не спроможна привести тебе і в небеса.

На сьогодні багато сучасних християн не звикли і не хочуть платити ціну. Інколи я зустрічаю людей, які висувають мені як служителю претензії, чому вони ще курять чи п'ють. «За мене молилися служителі і пастори і в тій

церкві, і в іншій, і приїжджі помазаники молилися, а я все однокурю».

Чому так? Чи молитви були слабкими, чи Бог не може визволити, а може щось інше? Проблема не в помазанниках і не в Богові. Це в тієї людини потрібно запитати, чого вона ще курить. Що ти зробив, щоб визволитися?

Ісус, помираючи, сказав: «Звершилося». Там, на хресті, Він зробив усе можливе, щоб нам дати свободу.

До дорогих речей не ставляться так, як до дешевих. Болти і брильянти зберігають по-різному. Як ми оцінюємо кров Христа? Як ми оцінюємо Його жертву? Щоб дати нам свободу від наших гріхів, Ісус віддав Своє життя.

В багатьох місцях до того, як там з'явилися церкви, була заплачена ціна — життя місіонерів. Їх убивали, гнали, десь навіть з'їдали, а десь саджали в тюрми. Вони платили ціну. За те, що Європа сьогодні процвітає, було заплачено реформаторами.

Авраам, Мойсей, пророки і апостоли також платили ціну. Пробудження коштує дорого!

Кожного дня, коли ми щось купуємо, ми за це платимо. Якщо ми хочемо пробудження, якщо ми хочемо, щоб церква росла, то погляньмо, що ми робимо для цього. Інколи люди хочуть їсти, але замість їжі купують вино. Ми можемо

мо хотіти одного, але платити ціну і купувати зовсім інше.

Якщо сіємо в плоть, то пожнемо тління. Коли сіємо в дух — пожнемо життя вічне. Збирати свої скарби треба на Небесах, вкладати їх в Царство Боже, інвестуючи своє життя в розширення цього Царства.

Любов — це жертва. Коли дві людини люблять одна одну, вони жертвують, а не вимагають. І якщо двоє жертвують, тоді є гармонія. Ісус поклав себе на жертвовник ради нас. Він пройшов свій шлях до кінця. Тепер і нам треба йти до кінця, бути твердими і не боятися платити ціну, поклавши себе на жертвовник для Нього.

Віддати всього себе на служіння для Нього — це найкращий вклад, який ми можемо зробити на цій землі. Тож подумаймо, для чого ми живемо!

Олексій ЦИКАЛОВ
www.pastor.ru

Дивна істота людина — вона страждає від того, що втрачає багатство, і байдужа до того, що безповоротно минають дні її життя.

Абу-ль-Фарадж

Духовна влада, або Дар Божий за гроші

Ми повинні платити за все певну ціну — це вимога життя. Але у наших стосунках з Богом часто буває так, що ми платимо не тим, чим потрібно, і не тоді, коли потрібно. Є дві протилежні думки щодо цього і обидві вони, по суті, хибні: одні, прийнявши спасіння з благодаті, вважають, що все інше в житті їм повинне приходити даремно, інші ж не можуть отримати спасіння чи інших Божих благословень, бо вважають, що вони повинні заслужити це, придбати своїми людськими зусиллями, а чи купити, якщо не за гроші, то за певну духовну «валюту» — виснажливі пости, довготривалі молитви, добрі діла і таке інше.

Отож, якщо ви належите до однієї з цих категорій, то автори попередньої і наступної статей закликають вас: навчіться за все платити свою ціну, але разом з тим не забувайте, що Бог зі Своєї суверенної волі наділяє людей дарами, ціну яких ми не можемо оплатити ні якою валютою і ніякими зусиллями.

Думаю, що кожен, хто подорожував мальовничими дорогами Франківщини, рухаючись у напрямку з древнього Галича до обласного центру, не міг не звернути уваги на великий рекламний щит з написом: «Криниця Святого Духа» і стрілочкою, що вказує на напрямок до незвичайного джерела і відстань до нього — «1 км». Одного разу я не втримався від «спокуси» хоч краєм ока подивитися на цю «духовно-туристичну» пам'ятку.

Польова дорога привела до неглибокого видолинка, порослого кущами. На пригріку невеличка каплиця з хрестом, а біля неї двоє жінок старшого віку, старанно зав'язаних терновими хустками.

«Криницею Святого Духа» виявився маленький зруб побіч каплиці, щільно закритий кришкою.

— Оце є криниця Святого Духа з цілющою водою, але так просто її черпати не можна. Ось тут, в капличці, є висвячені горнятка, заплатіть за них, і ми їх вам дамо, та й черпайте святу водицю...

Привітні жіночки ще щось продовжували говорити, та мені раптом стало зовсім не по собі. «Криниця Святого Духа, доступ за ціною згідно домовленості... Хто останній в черзі?...»

Думаю, що в ту мить почуття, які вирували в мені, були дуже подібні до почуттів апостола Петра, коли він побачив гроші в руках Симона-волхва та почув його слова: «Дайте й мені таку владу, щоб той, на кого покладу свої руки, отримав Духа Святого» (Дії 8:19).

Відповідь апостола Петра була дуже жорстокою і прямою: «...Нехай згине з тобою те срібло твое, бо ти думав набути дар Божий за гроші...»

Характерною ознакою ХХІ-го століття на всіх рівнях суспільства стала тенденція до поширення торговельно-економічних зв'язків між окремими людьми, регіонами, державами в цілому. За лічені секунди проводяться багатомільйонні торговельно-фінансові операції. За право володіти ринками збути товарів воюють дрібні підприємці і світові концерни. Купується і продається все, або майже все. Валютна кров живить

увесь величезний організм гіганського монстра під назвою Світова організація торгівлі. Поширені думки: чого не можна купити за гроші, можна купити за великі гроші, набула реальних рис в наші дні.

Якими були мотиви вчинку ворожбита Симона? Бажання отримати (купити) «таку владу», яка давала б можливість йому через покладання своїх рук викликати відповідну дію Святого Духа в людині, було більшим, ніж мати матеріальні блага, в даному випадку гроші. Ця влада викликала в нього далекосіжні плани. Ще б пак: радість і торжество, духовну піднесеність і всеосяжну любов, які наповнюють серце сповнених Духом Святым людей, не можна купити навіть за «великі гроші». «Але в моїх руках влада: на кого покладу — той це отримає, а на кого ні...? Я контролюю процес дії Святого Духа!» — «Та Я бачу тебе у жовчі гіркій та в путах неправди ... Покайся», — такою була відповідь апостола Петра новоявленому спритнику від «духовного» бізнесу. Однак, Син Божий не тільки дав нам Свою духовну владу, але і навчає, як нею користуватися. Скільки духовних трагедій, поділень у церквах, особистих духовних драм було в минулому і стається в наші дні через неправильне користування або навіть зловживання духовною владою.

Яскравий приклад користування духовною владою — Христос у Гефсиманії. «Чи думаєш, що я не можу тепер ублагати Отця, і Він дастъ Мені більше, аніж 12 легіонів?...» (Мн.26:53).

Він мав силу і можливість це зробити, але не скористувався Своєю владою. Його ж учні нездовго перед цим заявили: «Господи, хочеш щоб ми звеліли, щоб вогонь зійшов з неба і спалив їх, так як і Ілля вчинив?...» (Лк. 10:59)

Ось вияв тенденції до зловживання духовною владою, отриманою від Бога. Навпаки, апостол язичників Павло, маючи владу від Господа, заявляє: «Ми не користувалися (не зловживали) цією владою, але все терпимо заради Євангелії...» (1 Кор. 9:12). Апостол прекрасно розумів, до чого може призвести таке зловживання духовною «булавою».

«Ми були тихі серед вас... у всьому стараючись бути за приклад...», — така логіка людини, наділеної потужною духовною владою, думаю, є прийнятною для служителів всіх духовних рангів і санів.

Ще древній мудрець Плутарх заявив: «Малі погрішності здаються величезними, коли виявляються в поведінці тих, кому довірена влада». Він мав на увазі владу політичну, та, думаю, що і до духовних можновладців цілком підходить.

Один необережний вчинок духовного і політичного вождя народу Ізраїльського Мойсея, наділеного особливою духовною владою від Господа, вартував йому того, що він не увійшов до обіцянного Богом краю.

Отже, отримавши незаслужені духовні дари і духовну владу від Господа, в смиренні благаймо Учителя про мудре і благовійне користування ними, щоб почути в день зустрічі з Ним: «...Гаразд, рабе добрий і вірний, увійди в радість Пана твого».

Думаю, що Бог був милостивий до Симона, і він справді пізнав Божественне прощення і наповнення Святым Духом.

**Микола СИНЮК,
єпископ, перший заступник
голови ВСЦХВЄ,
директор місії «Голос надії»**

ка, що хтось може досягнути Його дарів «за щось»: «...Ти думав набути дар Божий за гроші». Власне, з корисливої думки, посланої дияволом Ананію та Сапфірі, розпочалося їх падіння і смерть (див. Дії 5:1-11).

Подібна думка є гріховою і навіть має форму звершено-го гріха, за який потрібно каятися, як Симону, або розплачуватись такою величезною ціною, як власне життя (історія Ананії та Сапфіри).

Висновок другий: на помилках вчаться. Це загальновідомо, однак і на початку ХХІ-го століття є немало новітніх Симонів, яким так і кортить придбати дар Божий за...? За що? За гроші, за тривали пости, за багатогодинні молитви, за аскетизм, і так далі і т.п. Палітра валюта, якою людина готова платити за неоціненне, дуже і дуже різноманітна.

Нешодавно в розмові зі мною молода дівчина, монашка одного з жіночих монастирів Рівненщини зізналася: «Я пішла в монастир, бо де ще я зможу зберегти свою невинність, де ще я можу заробити собі спасіння?» Мої зауваження, що спасіння не заробляють, що це дар від Бога, не справили на неї жодного враження. За спасіння потрібно платити високу ціну: самозреченням та ізоляцією від світу — такою залишилась її позиція.

Ще одна ілюстрація. Молодий християнин, назвемо його Іваном, ділиться своїми духовними переживаннями: «Вже довгий час я молюся і перебуваю в тривалих постах. Моя потреба перед Господом, щоб Він послав мені дари Духа Святого, бажано дари оздоровлення. Це ж так чудово, коли діють такі дари в церкві. Я готовий не все, аби отримати це від Господа». І стільки ревності і захвату було в його словах! Він готовий платити за Божий дар високу ціну виснажуючих

постів і молитов, щоб лише його отримати.

Дві помилки у своїй щирості робить ця людина. Перша — не бажання людини, а суверенна воля Духа Святого наділяє дарами, «уділяючи кожному осібно, як Він хоче» (1 Кор. 12:11).

Помилка друга — дар він і є дар, тобто подарунок, за який Той, Хто дарує, не вимагає плати. Так, Господь дослуховується і чекає молитов церкви і окремих людей про послання дарів Духа Святого, але не на визначеніх нами людей, а на кого Він захоче. А тому прояви дарів Божих у церкві — це не плата за кількість молитво-годин чи посто-днів, це Дар від Духа Святого «на збудову церкви».

Безмовна ослиця заговорила людським голосом до не-

покірного пророка Валаама. За своєю природою ні молитися, ні навіть мислити вона не може (Див. 4 М. 22:28), проте отримала на мить незвичайний дар від Бога. Дія дарів Духа Святого через конкретних людей — це не їх особиста заслуга чи духовна досконалість, це винятково прояв Божої суверенності в розподілі Своїх дарувань.

Безперечно, Бог має Свою шкалу цінностей стосовно людини, яку Він обдаровує. «...Ось на Кого я спогляну, на вбогого та на розбитого духом і на тримтячого над Моїм словом» (Іс.66:2). Також і апостол Павло промовляє: «Отож... хто очистить себе, буде посуд на честь, освячний, потрібний Володареві, приготований на всяке добре діло» (2 Тим.2:21).

Я — боржник

Одна жінка, яка купувала в магазині продукти, не розрахувала, чи вистачить у неї грошей. Коли касир вибила чек, виявилося, що грошей у жінки не вистачає. І тут сталося щось незвичайне. Чоловік, який стояв позаду, побачив, як жінка гарячково порпається у гаманці, жестом показав касиру, що він оплатить суму, якої не вистачає. Через декілька днів у місцевій газеті з'явилося повідомлення про те, що у фонду благодійної організації поступила невеличка suma грошей з наступною пропискою: «Я повертаю ці гроші тому незнайомцю, який допоміг мені в важку хвилину. Я вирішила пожертвувати їх вам, щоб таким способом віддячити йому».

В цій життєвій ситуації проявляється важливий духовний принцип. Наш обов'язок — передавати іншим ту доброту, яку хтось проявив до нас. Саме так ставився до Божої милості апостол Павло. Він чудово розумів, що ніколи не можна віддячити Господу за своє спасіння, але це не заважало йому відкрито виявляти свою вдячність. Саме тому, що він зінав, яку милість виявив йому Бог, він займався найкращою справою — ділився з іншими Доброю Новиною.

Не думаймо, що якщо ми не спроможні віддячити Богові за наше спасіння, то ми нічого йому не винні. Ми зобов'язані йому всім, що маємо в цьому житті. І розповісти про Нього іншим — це тільки найменша частина цієї вдячності.

Мартин Де Гаан.

Дорога до щастя:

біг за міражами

Щастя — його так прагнуть люди. Про нього говорять філософи, пишуть поети. Про нього сперечаються політики. Та оскільки точній відповіді на питання, як знайти щастя, ніхто з них не дає, кожна людина сама шукає шляхи до щастя. І, на жаль, дуже часто ці шляхи бувають хибними і приводять до розчарування. Відомий китайський філософ Конфуцій про цей пошук щастя сказав: «Як важко шукати чорну кішку в темній кімнаті, особливо, якщо її там немає».

Я також був одним з тих, хто з самого дитинства думав про щастя, прагнув знайти і втримати його. Я малював плани на майбутнє і думав, що все в моєму житті складеться чудово. Але не завжди буває так, як ми плануємо. Я виростав і виховувався на Кавказі. Коли мені було 12-13 років, я познайомився з хлопцями, які були старші і сильніші від мене. Вони хотіли поставити мене на коліна. В тому середовищі, в якому я виховувався, вважалося, що якщо тебе поставлять на коліна, ти пе-

рестаєш бути людиною. Кожен може плонути тобі в обличчя, ніхто не подасть тобі руки. Я не хотів, щоб так було в моєму житті. Тому на коліна я так і не став. Після того, як мене дуже сильно побили, я повернувся додому, заглянув у кімнату, де лежав мій хворий батько. В нього був рак, він вже не вставав з ліжка, з дня на день ми чекали його смерті. Я тоді нічого не розповів йому про бійку, тому що розумів, що він ніяк не зможе мене захистити. Тоді ж я пообіцяв сам собі, що ніколи й ні перед ким не стану на коліна. І все своє життя я жив за цим правилом. Але тепер, коли я пізнав Ісуса — свого Господа, я хочу схилити коліна, коли звертаюся до Нього. Він добився цього від мене не силою, а Своєю любов'ю.

Та тоді я не знав цього, тоді я думав, що для того, щоб бути щасливим, треба бути сильним — захищати себе і втримати те щастя, яке знайшов. Я почав займатися карате. І через декілька років зі слабого підлітка перетворився в юнака, який відстоював свій

авторитет з допомогою сили. Я стояв на обліку в міліції, і мені здавалося, що я вибрав правильний шлях — я буду захищати своє щастя!

Коли подорослішав, приїхав в Київ (тоді я був членом збірної України з карате) і зрозумів, що однієї сили для щастя не достатньо. Для щастя потрібні ще й гроші, і їх потрібно багато. Але просто так багато їх не заробиш. Я знайшов однодумців, і ми вирішили шукати багатих людей, які здобувають гроші незаконним шляхом, і з допомогою сили і зброї відбирати в них ці гроші. Мені здавалося, що це справедливо, бо я не ображаю бідних. І коли я так «заробив» свою першу тисячу доларів, я думав: «Оце щастя!» Але воно тривало всього декілька днів. Я подумав тоді: «Тисячі доларів мало. Якби в мене було 10 тис. доларів, тоді я дійсно був би щасливий». Через деякий час я вже мав таку суму, але щасливий був ще менше. Я подумав, що й цього мало. Трохи згодом я мав більше, ніж 100 тис. доларів, і тоді

Свідчення

побачив, що щастя гроші не приносять. Звичайно, краще бути багатим, але гроші щастя не приносять. Тоді я подумав, що щастя в розвагах: я шукав його в жінках, шукав його в дорогих винах, в розкішних нічних клубах — я міг дозволити собі це, міг витратити декілька тисяч доларів за одну ніч. Але... Але вранці наступного дня я був спустошеним, нічого не набув, а напаки, втратив.

Я був мусульманином, вірив у те, що немає бога, крім Аллаха, ходив в мечеть, намагався молитися Богові, шукати Його, намагався щось зробити для того, щоб заслужити Його прихильність. Але нічого не відбувалося в моєму житті: як був я порожнім, так і залишався. Тоді я зрозумів — релігія щастя не приносить.

В 25 років я був одним з керівників злочинної групи, яка спеціалізувалася на багатьох економічних злочинах, контрабанді. Я мав зв'язок з багатьма угрупуваннями СНД, представляв інтереси однієї кавказької «сім'ї» і мав, звичайно, не найбільшу, але досяг велику владу. Багато бізнесменів хотіли познайомитися зі мною, я мав зв'язки і знайомства з багатьма політиками, але щастя це мені не принесло. Чим більше я набував, тим, здавалося, більше втрачав. Де ж воно, це щастя?

Я спробував знайти щастя в любові. Була людина, яку, як мені здавалося, я любив. Але сталося так, що ця людина розірвала стосунки зі мною і зв'язала свою долю з іншою людиною, яка також була мені небайдужа — це був мій найкращий друг, якому я врятував життя. І в цьому я також не знайшов щастя.

В пошуку щастя я робив багато зла. Я думав, що можу йти по головах інших людей, щоб досягнути мети, яку я поставив перед собою. З одного боку, до 25 років я до-

бився всього того, про що можна було мріяти. Та з іншого — в моєму житті було повне розчарування і повна безвихідь. Шукаючи щастя, я поступово дійшов до наркотику. І коли я вперше спробував його, то подумав, що це є справжнє щастя, це є самете, чого шукають люди в цьому житті. Але це також було обманом. Я думав, що я ніколи не стану наркоманом, що я розумніший від інших і буду вживати наркотик тільки в міру, тільки для того, щоб відчувати щастя. Та через деякий час я став його рабом, дуже скоро я, прокидаючись вранці, думав тільки про те, як знайти наркотик, і, лягаючи спати, ввечері я думав також про нього. Я багато разів намагався кинути вживати наркотик, але в мене нічого не виходило. Я звернувся до одного досить відомого нарколога в Україні, він був моїм знайомим. Я не міг зізнатися йому, що це я вживаю наркотики, тому сказав, що мій брат наркоман, чи можна йому чимось допомогти? Він запитав: «Що вживає твій брат?» — «Кокаїн та героїн». Він запитав, яку дозу він вживає і як часто. Я назвав дозу і сказав, що вживає внутрішньовенно. Лікар відповів: «Твоєму братові допомогти неможливо». Для мене ці слова звучали як вирок: якщо відомий нарколог України каже, що допомогти мені вже неможливо, — то хто може мені допомогти?

Але є ще не все: настав час живи для мене — я почав пожинати те, що сіяв. Взимку 1997 року я був затриманий службою безпеки України. Під час моого арешту співробітники цієї служби проявили надмірну жорстокість, вони змушували мене дати показання проти деяких авторитетів злочинного світу, від чого я відмовився. За відсутністю доказів

мене відпустили. Але після цієї зустрічі я опинився на лікарняному ліжку — в мене була серйозна травма хребта, 80-процентна гематома нирок і багато іншого. Мені поставили трубку в вену — так вводили і виводили рідину з організму. Але в лікарні я пробув недовго, мене відправили додому, я зрозумів — наступає кінець. Ніхто й нішо не могло мені допомогти — ні мої гроші, ні мої зв'язки, з дня на день мені ставало дедалі гірше. Наркотики, які я колов великими дозами, вже не допомагали мені, я не міг спати, майже нічого не їв. Час ніби зупинився. Найважчими для мене були ночі — боліло не тільки тіло, але й щось всередині. Неспокій, страх, відчай та безнадія — ці почуття постійно супроводжували мене. Я завжди вважав себе віруючим і зінав, що Бог є. Звертаючись подумки до Бога, я казав: «Навіщо Ти дав мені ще один день життя, щоб я мучився? Я ненавиджу своє життя!» Я був недалеко від того, щоб закінчити життя самогубством. Майже всі мої друзі і знайомі почали відвертатися від мене, навіть ті, кому я рятував життя, зраджували.

І ось коли я перебував у такому стані, був не потрібний нікому, навіть самому собі, коли майже всі мої друзі відмовилися від мене, а мої рідні могли тільки зітхати і з дня на день чекати, коли я помру, — в моє життя, точніше сказати, нікчемне існування, прийшов Христос. Він пришов до мене не як Цар над царями і Пан над панами. Він прийшов, щоб взяти мої немочі й хвороби, взяти мою смерть, а взамін дати мені Свое життя.

Вам, напевно, не раз доводилося чути слова: «Я зустрівся з Ісусом, я почув слово від Господа». Але як це відбувається? Невже люди зустрі-

чаються з Ним лицем до лица? Я розповів вам, як це було зі мною.

Моя мама, бачачи мій стан, зрозуміла, що ніхто мені не зможе допомогти, тому вирішила скористатися останнім шансом, який вона мала, — звернувшись до Бога і попросити в Нього милості. Мама пішла в євангельську церкву, що на вулиці Кар'єрній, в місті Києві, покаялася у своїх гріях, примирилася з Господом і почала молитися Йому. Одного разу вона привела до мене додому віруючих людей. Перед цим я прийняв дозу наркотиків і думав трохи розслабитися — і раптом прийшли люди. Вони здалися мені якимиś дивними, вони не пили чаю, не їли того, що їм запропонували, але з усіх сил намагалися довести мені, що для мене ще є прошення, для мене ще є надія, не все закінчене в моєму житті, що є Той, Хто може мені допомогти. Вони з усіх сил намагалися донести це мені, а я лежу й думаю: «Кому вони все це говорять: злочинцю, наркоману? Невже для мене може бути прощення і рай?» Я не зрозумів тоді, що разом з цими людьми до мене прийшов Христос. Він говорив до моого серця, закликав мене навернутися до Нього. Але моя гордість не дозволяла мені почути Його. Я не міг прийняти того, що давалося просто так, безкоштовно, без всяких зусиль. Брати говорили, але я не хотів їх слухати, не хотів схилитися перед Христом і

прийняти Його любов.

Я сказав, що я віруючий і не вірю ні в якого бога, крім Аллаха і Мухамеда, його пророка. Тоді брати запропонували мені помолитися до Аллаха і цією пропозицією, так би мовити, «приперли мене до стіни». Я не хотів молитися, але оскільки сказав, що віруючий, то мусив дотримати своє слово. Я звернувся до Бога, Який створив небо й землю (я навіть не звертався тоді до Ісуса), і попросив у Нього, щоб Він допоміг мені вибратися з цієї прірви. Вони також помолилися за мене, побажали мені якнайшвидшого видужання і збиралися йти. Я покликав маму і сказав: «Мамо, заплати їм, вони трудилися, молилися, щось розповідали». Мама сказала мені фразу, яка дуже здивувала мене: «Ці люди грошей не беруть». Думаю: «Як це може бути? Всі гроші беруть».

Коли ці люди побажали мені швидкого одужання, я навіть посміхнувся. Ні лікарі, ні гроші, ні знайомства не могли мені допомогти, а ці люди просто помолилися якомусь Богові і сказали: «Як будеш здоровим, приходь на служіння». Я не міг цього зрозуміти. Але коли вони пішли, в моєму серці загорівся маленький вогник надії і з кожним днем він розгорявся дедалі сильніше. З дня на день мій стан почав покращуватися: спала температура, я почав вставати з ліжка, через деякий час почав виходити на вулицю, але ніяк не міг по-

вірити, що це Бог допоміг мені. Я звик надіятися на себе і залежати тільки від самого себе.

Минав час. З кожним днем я відчував в собі дедалі більше сили. Мама запросила мене побувати разом з нею на служінні, що було на Пасху. Я вирішив піти подивитися на цих дивних людей, в яких я побачив те, чого я не бачив у цьому світі. В цих людях я побачив щирість.

Коли я вперше прийшов у молитовний будинок, то подумав, що довкола мене люди, в яких не все в порядку з головою. Але Біблія нам говорить і про це: «А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може» (1 Кор. 2:14). Це було й зі мною. Але ті уривки з Біблії, які читали проповідники, проникали глибоко в мое кам'яне серце. Я почав розуміти, що все, що каже Біблія, — це правда, яку я шукав все своє життя. Я шукав її серед інтелігенції, політиків, злочинців. Шукав у цьому світі, але не знаходив. Сам я намагався жити за певним кодексом честі, за певними поняттями, але дуже швидко побачив, що правди немає в мені самому. І я зрозумів, що в цьому світі не можна жити за правдою, людина просто не має для цього сили. Але коли я поглянув на Христа через Євангелію, то зрозумів, що Він є Правда.

Після служіння я почав багато над чим замислюватися. Християни здавалися мені

Витрачати життя на досягнення багатьох цілей — все одно, що розбивати річку на безліч дрібних струмочків, кожен з яких буде настільки мілким і вузеньким, що в ньому не пропливє навіть човен.

Життя, присвячене одній меті, схоже на могутню ріку, яка несе в океан безліч кораблів і забезпечує родючість ґрунту на своїх берегах.

Чарльз СПЕРДЖЕН

дивними, але те світло й тепло, яке виходило з них, торкалися мене, та я все ж не вірив, що вони живуть так, як проповідують, вважаючи, що це неможливо. Та чим більше я спілкувався з християнами, вони більше подобалися мені. Я побачив, що ця невелика група людей вирішила не жити за жорстокими законами світу, але вибрала собі закони любові та милості, залишенні для всіх людей Богом на сторінках Біблії. Я відчув, що вони люблять мене, і в цьому побачив любов Христа. Колись я уявляв Бога далеким і чужим, Який суворо карає тих, хто насміловався не послухатися Його. Але через спілкування з віруючими, через відвідування зібрань і читання Євангелії Бог став для мене близьким, співчутливим, люблячим. Я захоплювався подвигом Ісуса Христа, який Він звершив для всіх людей, Слово Боже стало живим для мене, але покаятися я не міг. Я думав, що якщо прийму Ісуса, то буду зрадником своєї віри, бо ж я мусульманин, це віра моїх батьків.

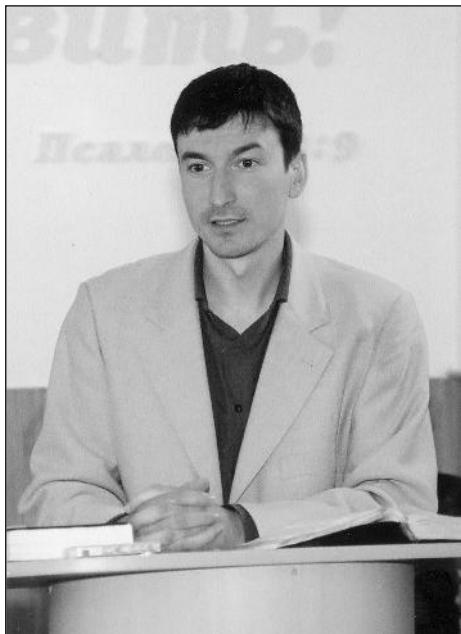
Але одного разу я прийшов в церкву раніше, там ще нікого не було. Я сів на останню лавку і просто почав роздумувати про становище, в якому перебуваю, і відчув ще більшу боротьбу в своєму розумі. Навіщо ти сюди ходиш? Ти ніколи не можеш стати таким, як вони, це не твій світ. Якщо хочеш молитися, ходи в мечеть, тобі тут нічого робити. Я вирішив, що я тут востаннє, хотів навіть піти, не дочекавшись початку служіння. Але десь глибоко в моєму серці звучав тихий голос, який говорив: «Залишися». Тоді я подумки звернувся до Бога: «Якщо Ти є тут, якщо Ти любиш і чуєш мене, то як чудово було б, щоб Ти простив мені, і я знову став як дитя». Це була щира молитва, навіть не проказана вголос, але Бог почув її.

Коли почалося служіння, я

забув про те, що просив у Бога. Того дня на служінні був Род Парслі — служитель з-за кордону. Коли він почав проповідувати, я сміявся і засуджував його в своєму серці. Я вирішив, що й тут також щастя не знайду. Але Біблія каже про Бога, що Він не хоче загубити душу і помишає в Своєму серці, як би не відкинути від себе й відкиненого. I Бог проявив милість до мене. Через деякий час проповідник змінив тему своєї проповіді, начебто хтось сказав йому на вухо: «Перестань проповідувати про це, а почни говорити про це!» Це мене здивувало й зацікавило, тому що він почав проповідувати про мусульман, які повірили в Ісуса, про тих людей, які сумнівалися, коли йшли за Богом, які думали, що вони будуть зрадниками своєї віри, він говорив про тих людей, які в серці своєму щиро шукали Бога, і Бог приходив і допомагав їм приймати важливі рішення. Я уважно ловив кожне слово проповідника і через деякий час почув слово від Бога, яке зверталося до моого серця. Ця людина проповідувала так, наче була свідком моого переживання, хоча я був впевнений, що цього ніхто не може знати. I з моїх очей потекли слізози, я ридав, як дитя, і не бачив нікого, але тільки чув слова, які були подібні до молота, який розбиває скелю, до вогню, який топить лід, до сонячного променя, який освітлює те, що в пітьмі. Я відчув, як через мое тіло пройшла сила, якої я ніколи не відчував. Я зрозумів, що перебуваю в присутності життя, в присутності Бога, що зі мною говорить Господь. Переді мною знову пройшло все мое життя, я зрозумів, що я грішник, що грішніших від мене не буває.

Я не знаю, скільки часу тривав такий мій стан, але та сила, яку я відчув в ті миті, підняла мене і направила до центру залу на покаяння. Я вже не противився цьому.

Парслі вже закінчив проповідь, до покаяння ніхто не закликав, а пресвітер звершував молитву над дітьми. Але коли він побачив мене, що я йду до вівтаря, запитав: «А тобі чого, дитино?» Сльози заливали мое обличчя. Я зумів тільки вимовити: «Хочу покаятися». Господь дав мені покаяння в мить благословення дітей. Церква молилася за мене, багато хто плакав. Я не розумів, чому вони плачуть, бі-

льшість з них не знала мене. Але Господь відповів мені, що вони дивляться на мене очима неба, тому що написано: «Небо радіє, коли кається хоча б один грішник», радіє тому, що ще одна душа стала своєю для Бога.

Коли я вийшов зі служіння, то зрозумів, що вина знята з моєї душі, і в ту мить відчув, що я щасливий! «Блаженна (або щаслива) людина, що Господь їй гріха не залічить...» (Пс. 31:2), — сказав Давид, і я відчув, що саме це те істинне щастя, яке я шукав все своє життя.

**Рустам ФАТУЛАЄВ,
м. Київ**

Нижньогородська область... Земля, багата не лише природними ресурсами, але й не менш величною історією та культурою. Земля, яка увійшла у так зване Золоте кільце Росії. Земля, яку з повним правом можна назвати гордістю землі Руської. І сьогодні вона продовжує вписувати одну з яскравих сторінок літопису країни. Можна було б багато говорити про досягнення у галузі народного господарства, пригадувати сказання про давні героїчні часи, милуватися її краєвидами. Але є в її історії сторінка, яка не приносить честі древній землі і про яку намагаються дедалі рідше згадувати. Про це сьогодні мало хто і знає: про те, що півстоліття тому на цих землях розкинулося особливе князівство, аналогів якому рідко де знайти.

Це князівство, в якому були і свої князі, і васали, свої закони та своя політика, розмірами не поступалося се-

редній європейській країні і не значилося на жодній карті, не фігурувало у газетних публікаціях. Але воно було реальним і від цього ще більш жахливим. Офіційно воно називалося «Унженський исправительно-трудовой лагерь», або, як його називали в розмовах — Унжлаг. Заснований у 1938 році, він підпорядковувався спочатку НКВД, а пізніше Головному управлінню таборів лісової промисловості Міністерства внутрішніх справ. Населення цього князівства було теж чималим — від 15 тисяч у 1938 році до 30 тисяч у 1948-50 роках. Плинність кадрів, якщо можна так висловитися, була ще більшою — чимало тих, кого доля закинула у ці ліси, тут і залишилися. Залишилися у безіменних, нікому не відомих могилах, безслідно зникнувши у нутрі жахливого князівства, щоб дати місце новим рабам,

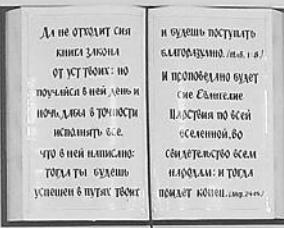
яких день і ніч привозили товарняки з усіх куточків «великої та могутньої». І — особливо багато з України. І багато з них — християни.

В ті часи Нижньогородська область називалася Гор'ківською — скільки гіркої іронії у цій назві. За якусь сотню кілометрів від обласного центру в тайзі розташувалася столиця Унжлагу — станція Сухобезводне. Знову ж таки іронічна назва: чогочого, а води тут більш ніж досить, болота з усіх сторін оточили селище. Правда, питної води тут практично немає, ув'язнені збудували для її доставки більш як десятикілометровий водогін. Як і будували практично все: селище, залізну дорогу, невеликі заводи з переробки лісу, і — табори. Їх тут було десятки. Зеки виконували важливу народногосподарську справу: виготовляли авіафанеру, шпа-

БОГ ЕСТЬ ЛЮБОВЬ

**Кто будет веровать
и креститься,
спасен будет; а кто
не будет веровать,
осужден будет.** ИС.16:16

**...Я есмь путь и истина
и жизнь: никто не
приходит к Отцу,
как только через
Меня.** ИН. 14:6

ли, кріплення для шахт, продукцію для військових заводів, інших таборів. Залізничні ешелони день і ніч везли в напрямку північних портів цінну деревину, яка ішла на експорт.

Але не лише з метою використання дешевої (практично безкоштовної) робочої сили створювалося «горьківське князівство». Була ще одна, не менш бузувірська ціль — зламати дух народу, який не дуже охоче ішов до «світлого майбутнього», зламати дух тих, хто думав не так, як вчила офіційна ідеологія атеїзму. Тому й не дивно, що серед тих тисяч, яких доля закинула у це пекло, було чимало віруючих. Більшість з них були із Західної України, яку щойно «визволили» радянські вій-

ська і тепер тут комісари насаджували своє вчення. Зрозуміло, віруючі не вписувалися у це вчення, тому саме вони були одними з перших ворогів нового ладу. І повезли «столипінці» наших братів у пекло таборів та тюрем...

Станція Суховезводне стала своєрідним символом стра-

ждань за віру, символом мужності християн, які вистояли до кінця в боротьбі проти атеїстичного режиму. Багато хто з них заплатили за це дуже високу ціну — ціну власного життя. Але вони знали, в Кого увірували, знали, за що страждають. Тому сила Духа Святого і тримала їх у тих пекельних колах смерті.

Часи змінилися. Змінилися покоління, і для багатьох назва Суховезводне мало про що говорити. Але Слово Боже нагадує нам про те, що ми не маємо права забути той подвиг віри, який здійснювали наші батьки та діди: «Спогадуйте наставників ваших, що вам говорили Слово Боже; і, дивлячися на кінець їхнього

Не пам'ятаю, звідки, але в таборі в мене з'явилася Євангелія. Одного разу я йшов на роботу, був я тоді одягнений в куфайку, до якої пришив кишеню. В цю кишеню я склав Євангелію, бо боявся в зоні залишати, щоб хто не знайшов. Коли я прийшов на прохідну, то вийшов вахтер. Він одразу ж оглянув мене, побачив кишеню і з неї дістав Євангелію. В мені все склонуло. Я добре знав його, він був не зовсім хороши людиною. Але він взяв мій Новий Заповіт, полистав, полистав і віддав мені. Яка то радість була для мене!

Зі спогадів Миколи Вознюка, с. Боровно, Волинська обл.

життя, переймайте їхню віру» (Єв. 13:7). Саме тому Дух Святий поклав на серце братам думку, яка згодом вилилася у вже знайому для читачів акцію «Джерела Сухобезводної». Ми розповідали про її започаткування на сторінках журналу, її хід освітлювали матеріали, що друкувалися у

жива Христова церква, збудований дім молитви, що став навіть окрасою селища. Воєстину, «Христос вчора, сьогодні і завжди Той Самий!»

Ввечері 17 липня сюди з'їхалися старші служителі: єпископ ВСЦХВС М. Паночки, його заступники М. Синюк та О. Бабійчук, почесний пре-

Сухобезводна, — її колишні в'язні. Не було змоги приїхати всім, деято не дожив до цього дня, але важко передати словами ті почуття, які пережили Василь Смілюх та Богдан Сидорчук, ступаючи на землю, яку півстоліття тому вони скропили власною кров'ю, слізми та потом; почуття Романа Татарина, Олександра Бабійчука, Володимира Мурзи, батьки яких провели тут найкращі роки, а деято навіть й не повернувся додому. Знову і знову поверталися вони у спогадах у ті далекі часи — і дякували Богові за нинішню свободу і колишні переслідування. «Ми не тримаємо образи на владу, яка забрала у нас молодість» — такі слова неодноразово звучали у ці святкові дні.

А наступного дня було святкове недільне богослужіння. Просторий зал не вміщав усіх, хто прийшов до храму, як і не вміщав подячних молитов, які приємною жертвою неслися у небо. Вже на першому богослужінні тут показалися душі, і ми віримо, що це лише початок. Бо те, що робить Господь, не може зупинити ніщо: ні тоталітарні режими, ні природні умови, ні інші ворожі атаки. «Я побудую Церкву Свою, і сили адіві не переможуть її» (Мт. 16:18).

**Юрій ВАВРИНЮК,
фото Юрія ТРОЦЯ**

газеті «Голос надії». І ось нова подія: 17 липня 2004 року у селищі Сухобезводне відбулося відкриття дому молитви. Його будівництво не назвеш інакше, як чудом Божим: усі будівельні роботи, від фундаменту до оздоблення, зайняли всього два з половиною місяці. Три будівельні бригади з України, незважаючи на постійні дощі, зробили свою справу на найвищому рівні. Усі, хто приїхав на його відкриття і був знайомий з будівництвом, не переставали дивуватися тому, як швидко та злагоджено йшла робота. Це є ще одним підтвердженням того, що ця справа справді від Господа. І цей дім є найкращим пам'ятником та знаком пощані до тих, хто віддав свою молодість і життя Богові. Це було найзаповітнішою мрією в'язнів — щоб Слово Боже проповідувалося. І сьогодні саме тут, у столиці табірного «архіпелагу», як назвав його О. Солженіцин, є

зидент Союзу ХВС Росії, єпископ В. Мурза, старший пастор Церкви Христа-Спасителя з Луцька В. Величко, служителі та місіонери з Нижньогородської області, будівельники, представники місцевої влади. Але з найбільшим хвилюванням чекали цього дня ті, хто не зі слів очевидців, а з власного життя знає, що таке

— Якби ви мали можливість побувати в сучасній Сухобезводній, що ви сказали б з-за кафедри новозбудованого дому молитви на день його відкриття?

— Мої слова були б приблизно такими: «Брати і сестри! Ви хоча і не знаєте тих людей, які були тут, але вони твердо стояли за віру. Один Господь знає, скільки тут було піднесено молитов до неба, скільки сліз пролито і крові. Я дуже радий, що ви збудували цей дім, що тут утворилася церква.

Я радію, що мені пощастило стати найменшим учасником цієї акції. Бо коли я почув, що Господь дав думку братам, щоб збудувати дім молитви в Сухобезводній, то я від радості і від спогадів дуже заплакав — це так глибоко торкнулося моєї душі. А тому я не забарився відгукнутися, щоб стати учасником цього великого дня і помогти в цій справі вам, дорогі спадкоємці Господа Ісуса Христа. Стійте твердо, не забувайте Бога, служіть Йому і людям». Звичайно, бажав би побувати там, але здоров'я і вік цього мені не дозволяють.

Петро Озеруга, м. Портланд (Орегон), колишній в'язень.

Слово, покладене у серце

Олександр БАБІЙЧУК,
голова об'єднання церков ХВЄ
Херсонської обл.

«І познаєш сьогодні, що Господь, Бог твій, Він Той, що переходить перед тобою...» (5 М. 9:3). «І поклав Даниїл собі на серце, що він не оскверниться іжею царя та питвом, що той сам його пив, і просив від начальника евнухів, щоб не оскверни-тися» (Дан. 1:8).

Древня книга Повторення Закону передає слова, які сказав колись Всемогутній Бог до Свого народу, підтримуючи його, підбадьорюючи його, особливо підкреслюючи Своє ставлення до Свого народу: «І познаєш сьогодні, що Господь, Бог твій, Він Той, що переходить перед тобою...» Коли ми подивимося на історію народу ізраїльського, то бачимо періоди, коли Бог всіляко допомагав йому і виявляв Свою допомогу, але й бачимо часи, коли Він не являв Своєї слави. Але народ повинен був іти далі навіть тоді, коли він терпів біду, коли опускалися руки, коли приходив відчай і розчарування, коли починав сумніватися і втрачав впевненість. І саме тоді Бог нагадував ці слова. Вони повинні були підбадьорити народ, вони повинні були навчити народ, бо попереду ще була дорога, яку він мав пройти, пам'ятуючи, що Господь, Який вивів їх з полону, йде попереду них; і все, з чим вони стикаються на своєму шляху — це все знає і бачить всемогутній Бог.

Але людина створена так, що коли ми бачимо прояв великої Божої слави і сили, тоді ми кажемо: «Так, Господь іде з нами, ми бачимо Його підтримку, Він вирішує наші проблеми». Та коли ситуація змінюється, настають важкі

Проповідь, виголошена на відкритті дому молитви у селищі Сухобезводне 18 липня 2004 р.

дні, коли над нами збираються хмари, наше серце вагається: як тоді побачити Бога? Тоді нам на допомогу приходить живе Боже слово. Воно було сказане давно, але я вірю, що воно є актуальним і сьогодні для кожного з нас.

Мій друже, якщо ти знаєш Господа, то Він йде попереду тебе. Господь, Який йде попереду тебе, все знає і все бачить. Господь має силу і бажання провести тебе через всі важкі ситуації.

Але ми повинні не лише знати Боже слово, не лише проповідувати його чи повторювати, цього не достатньо. Даниїл знов зізнав ці слова. І одногод разу, опинившись у важких обставинах, коли не було поряд нікого з його народу, коли

Сухобезводній, не раз розповідав про величі труднощі, про погане харчування, про моральні випробування, коли намагалися зломити людину як особистість. І всі дивувались: як в таких обставинах християни знаходили в собі

свое серце. Завтра воно почне діяти, воно почне впливати на твої негативні риси характеру, на твої погані звички, про які ти говорив, що вже не будеш їм підкорятися, але знову і знову вертався до них і продовжував робити те, чого вони вимагали. Але знай, що є вихід через слово Господнє, посіяне в твоєму серці. Коли людина приймає це слово, в ній відбуваються великі чуда, великі переміни.

Даниїл поклав в серце своє слово Господнє. Він не просто запам'ятав, а поклав їх у серце своє. І коли його спіткали труднощі, коли він був у випробуванні, коли він був вкинутий у рів з левами, серце його не розбилось, він не занепав духом, не сказав: «Господи, а де ж Ти?» Він був спокійним, бо знав, що Господь з ним. Це є дією покладеного в наше серце слова Господнього. Сьогодні для всіх християн важливо покласти в своє серце слово Господнє. Це стане запорукою нашого успіху. Це допоможе отримати хороші результати, це допоможе мати тверду віру, і за будь-яких життєвих ситуацій ти матимеш перемогу. Ти будеш благословений цим словом, ти будеш жити цим словом. Воно буде допомагати так, як допомагало багатьом нашим братам. Знай, що Бог не може впливати на наше життя, коли в нашому серці немає Його Слова. Ми можемо кликати Його ім'я, але для того, щоб прийшла Божа допомога, для того, щоб прийшла Божа слава в наше життя, прийми Його слово і поклади в свое серце.

він був в полоні, він поклав в своє серце слово Господнє. Це велика сила, це — запорука успіху. Я знаю, що ті брати, які тут страждали й імен яких не знаємо, мали у серцях слова всемогутнього Бога — і саме тому отримували перемогу. Це як частинки урану, покладені в середину реактора, виробляють велику силу. Коли слово покладене в серце, то відбувається щось особливе — могутнє і велике. Ті люди, які в своє серце поклали Слово Боже, були особливими людьми. Вони не завжди мали привілеї в житті, вони не всі були пророками, не всі царями, іноді вони були у важких ситуаціях, іноді вони проходили, як Давид каже, «долинами смертної тіні», але в них не було страху, в них не було розчарування, в них не опускалися руки. Не тому що вони самі були такі сильні і сміливі, ні. Їм давало сили те, що було заховане в їхньому серці. В їхньому серці відбувалася реакція поєднання серця і слова.

Мій батько, який був тут, у

сили боротися і вірити? Але для людини, яка знає Господа, все зрозуміло: в серцях тих людей було слово, яке давало їм силу боротися.

Друже мій, ми не знаємо, що буде завтра. Сьогодні ми маємо такий день, про який справді можна сказати, що він створений для нас Богом. Слава Йому, Його святому імені, Його чудовій благодаті. Та ми не знаємо, що буде завтра, ми не знаємо, куди поверне наша історія. І якщо ти сьогодні кажеш, що немає щастя, немає надії, то знай, що є те, що дасть тобі щастя, впевненість і надію в житті. Це слово Всемогутнього Бога! Не те, яке ти сьогодні почуєш, а завтра забудеш, а те, яке ти покладеш в

**Інформаційно-видавничим відділом місії «Голос надії»
підготовлений відеофільм «Время собирать камни» про
будівництво та відкриття**

дому молитви у ст. Сухобезводнє.

Хто бажає придбати цей фільм на касеті чи DVD,

звертайтесь за адресою:

**місія «Голос надії», вул. Вороніхіна, 14а, м. Луцьк,
або за телефонами (03322) 5-44-06, (0332) 78-80-82.**

Послання

Летить життя порожняком:
Ні доброти, ні злості.
Ти шкірою — неначе слон,
Хоч в тебе людські кості.

Тебе ніхто не зачіпа
І ти не зачіпаєш,
В труді ти потом не пропах,
А сморід розливаєш.

Тобі про Бога не кажи —
Ти слухать не бажаєш,
І тільки тим ти дорожиш,
До чого потяг маєш.

Та в ньому цінності нема,
Твій потяг тобі шкодить,
І зводить інколи з ума
Фальшива насолода.

Хоч ти й не слухаєш мене,
Кажу тобі я знову:
Без Господа життя сумне,
Нечиста навіть мова.

Є справжні друзі, як брати,
Ти з ними подружися,
Живого Бога щоб знайти,
До Нього притулиться,

Йому подяку принести
За всі Його творіння,
Із Ним лихе перемогти
І в Нього взяти спасіння.

Не будь для Господа чужим,
В гріхах своїх покайся.
Коли ти будеш жити з Ним,
Одержиши вічне щастя.

Для всього є в людини час,
Якщо вона не мертвa.
Щоб світ новий в тобі почавсь,
Ходи постійно в церкву.

Зі мною, Боже, будь

Звіряю власні кроки я з Христом,
Хоч інколи мені це й не вдається,
Бо прикроці беруть мене в полон,
І невдоволення в моє заходить серце.

Але згадаю Божії слова,
Не втішенні ніким Його страждання —
І кров Христова прикроці змива,
Й приходить спокій й чисті поривання.

Ісус мої всі прикроці забрав,
Поніс їх у стражданнях на Голгофу,
Щоб це я назавжди запам'ятав,
І повнився Його любов'ю.

Допоможи, Ісусе, хрест нести,
Коли впаду знеможений, безсилій.
Ще близче дай до Тебе підійти,
Не дай мені скотитися в могилу.

Від мене гріх усякий віддали,
Хай прикроці мене не захитають.
О Господи, терпінням наділи,
Зі мною будь, коли Тебе втрачаю.

Михайло МИХАЙЛЮК

Університетський місіонер

«Євангелія мусить бути донесена всім верствам населення України, не тільки селянам чи робітникам, а й інтелігенції, людям, що здобувають і мають вищу світську освіту», — у цьому переконаний Леонід Якобчук. Саме це бажання і можливість працювати Бог вклав у його серце. Леонід Якобчук — доктор теології, професор релігієзнавства Острозької академії, викладач біблійних навчальних закладів України, США, Канади. Він також 30 років виконує служіння радіо проповідника. Ось його коротенька розповідь про своє життя, як все починалося.

Я народився в 1932 р. в с. Залізниці Корецького р-ну Рівненської обл., у великій віруючій родині — в батька було 11 дітей. Я був найменшим із синів. Батьки нас виховували в християнському дусі. Вони навернулися до віри в живого Господа ще до моого народження. З початку навернення батьків в нашій хаті понад 4 роки віdbувалися богослужіння. Потім побудували молитовний дім. Під час війни той дім спалили якісь злодії. Тільки нині на тому самому місці його відновили.

У 7-річному віці я сприйняв євангельську звістку і мав страх Божий. У церкві нашого села, в яку входили віруючі трьох навколоїшніх сіл, робили дитячі зібрання. Я відвідував ті богослужіння. Бог провадив мене. Не все було так, як я планував, але тепер, оглядаючись в минулому, я бачу мудре Боже керівництво, щоб приготувати мене до тієї праці, яку я веду донині.

Змалку я дуже хотів на-

вчатися. На той час деякі віруючі мене відмовляли і говорили, що віруючим це не потрібно, мовляв, то все світська наука. Але мій батько був свідомою людиною і підтримував мене. Я закінчив 10 класів у місті, хоч на той час то було нелегко зробити звичайному хлопцю з села. Я жив на квартирі. Треба було платити. І Бог чудовим способом давав мені заробіток. Хоч я був ще хлопцем, але мав можливість навіть батькам допомагати. Я зацікавився фотографією — і батько купив мені фотопаратор, привезений з Києва. Я був чи не єдиним фотографом на район. Щонеділі після богослужіння я фотографував охочих, вночі проявляв плівки. Мистецтво фотографії стало моїм хобі на все життя. Але на той час це допомогло моїй родині вижити.

У моєму житті з самого дитинства було багато переживань, особливо під час війни. Ми жили біля лісу, і нас майже щоночі турбували.

Пам'ятаю: нашій церкві партизани заборонили збиратися. Сказали, що якщо ми це зробимо — нас закидають гранатами. Це було в с. Халарузі, бо в Залізницях дім молитви спалили. Була зима, і всі, знаючи таку серйозну погрозу, прийшли на богослужіння. Я боявся смерті і казав мамі, що не піду на богослужіння. А мама відповідала, що як їх всіх поб'ють, а я сам залишуся, то не зможу жити. Тож я пішов з усіма. Людей тоді на богослужінні було більше, ніж звичайно. Приїхали партизани, саме проповідував мій старший брат. Вони постояли, подивилися і поїхали. Нас Бог зберіг! Мені цікаво, якби сьогодні якісь терористи зробили таку серйозну погрозу, чи прийшли б на богослужіння люди?..

Ми молилися за різні справи, і Бог надавав допомогу, часто оздоровлював, бо тоді не було до кого з лікарів звертатися. Треба було жити вірою. Було багато надзвичайних дій Божих. Пізніше це посприял-

ло моєму духовному становленню, допомогло робити свідомі кроки віри.

Я вступив до Київського державного університету, добре здав екзамени. Члени приймальної комісії довідалися, що я не комсомолець; тоді мій один брат був засуджений за віру (на нього зробили наклеп); ще один мій брат виїхав до Аргентини — ще до війни. Усі ці обставини сприяли тому, що мене не прийняли до університету. Я не нарікав на Бога, не здавався — хотів здійснити мрію вступити до вузу. Довідався, що в Каунасі відкрився медичний факультет (там жив один з моїх братів). І туди приймали тих, хто не пройшов в інший інститут. Мене прийняли відразу, бо були гарні оцінки. Але знову приймальна комісія поставила запитання: чи я вірюю в Бога. І знову мене не прийняли. Але пізніше все ж таки я закінчив фізико-математичний факультет педінституту у Вільнюсі.

Ще один цікавий епізод: коли я працював учителем в с. Харалузі, хоч не мав на той час вищої освіти, директор, знаючи, що я віруючий, сказав колегам, що напоїть мене горілкою на день народження одного вчителя. Він наказав мені випити горілки, але я категорично відмовився. Вже в понеділок висів наказ про мое звільнення. Я тоді виїхав до Вільнюса. Там і закінчив педінститут. Після того працював учителем в Прибалтиці в спецшколі — дитячій колонії. Мені тоді було 26 років. Я отримав там гарний досвід. Про Бога не можна було говорити, але мое ставлення до неповнолітніх злочинців мало вплив. Я їх сприймав з любов'ю, старався їх зрозуміти такими, якими вони є. Я бачив, що це діє. То був 1957 рік.

Я одружився. Дружина польського походження. Ми познайомилися з нею в інсти-

Зустріч з цікавою людиною

туті, вона навчалася на біологічному факультеті. КДБ все знато про мене. Щораз важче ставало жити віруючим. На запрошення брата ми переїхали до Аргентини. Там жили 7 років. Пізніше переїхали до США, де я вже живу 38 років. Там з'явилась чудова нагода реалізувати свої здібності у праці для Бога. В США я розпочав проповідь через радіо. Спочатку з братом Ярлом Пейсті. Коли ми були в Польщі, він, як місіонер, приїжджав до Гданська, і ми там познайомилися. Він жив тоді у Німеччині. Ми добре знали російську мову, а йому потрібні були серйозні коректори. Він писав проповіді від руки, а моя дружина, після коректування, набирала їх на друкарській машинці. Ми тоді могли редактувати по 3-4 півгодинні передачі на тиждень. Зауважте, що ми працювали на фабриці і у нас вже було 4 дітей.

Потім ми на запрошення брата Пейсті жили як місіонери в Австрії, звідки вели радіопередачі на IBRA RADIO з Португалії. До речі, звідти вів передачі й Іван Зінчик. Пізніше цю станцію купили мусульмани і нам заборонили вести християнські програми. Але саме тоді Бог відчинив двері в Україну. З часу проголошення незалежності України я веду передачі з Києва. Спочатку була міжконфесійна передача «Благовість». Потім відкрив окрему передачу «Кажу вам». Тепер зареєстрував під новою назвою «Відвертість», яку веду до цього часу у формі діалогу з братом Левком Хмельковським, редактором української газети «Свобода».

Коли розпочалася свобода в Україні, новоутворені церкви почали запрошувати мене як інструктора недільних

шкіл. Я працював так декілька років, організовували по церквах недільні школи, проводили заняття з вчителями. Одного разу я був у Нетішині Хмельницької області. Там був присутній на заняттях проректор Острозької академії Василь Жуковський. Він запросив мене в академію. Я погодився і з 1996 р. працюю штатним викладачем університету «Острозька академія». Викладаю «Християнську етику», «Біблійну антропологію» і «Біблію — феномен культури». Потім мене запросили на філологічний факультет Черкаського університету. Це було вперше в історії того університету, коли студентам говорили про Ісуса Христа. На кожній моїй лекції були присутні не тільки студенти, а й викладачі. Зараз є пропозиція з Дніпропетровського університету.

Це є Божа благодать, що я маю таку чудову можливість говорити людям з вищою освітою про основи євангельської науки. Навіть викладав 34 православним священикам, які вже мають богословську освіту і свої переконання. В «Острозькій академії» є група для занять священиків з підвищення кваліфікації. Вони заочно навчаються 5 років. Ректор хвілювався: що ж то буде? У перший день деякі священики старалися зірвати лекцію, а в її кінці вони вибачалися. Бог дав таку благодать, що лекції пройшли з успіхом.

Я ніколи не критикую людей за приналежність до якоїсь з конфесій, а проповідую Слово Боже і біблійні принципи християнського життя. Не накидаю це силою. Коли хто не сприймає, я коректно викликаю його на дискусію. Бог дає ласку, і до цього часу я не мав проблем з

редставниками жодної конфесії.

Я маю розуміння, що Бог мене покликав до цієї праці, бо проповідь Слова Божого належить не тільки селянам чи робітникам, а й службовцям, людям з вищою освітою. Можливо, тому Бог давав мені неухильне бажання вчитися. Дав би Бог, щоб Слово Боже широко увійшло у вищі світські навчальні заклади.

Пригадую: після еміграції за океан, перший раз я зміг

приїхати до України лише в 1975 році. Я дуже хотів відвідати родичів. Я вів радіопередачі, тому бажав побачити поле, де сіяв Слово Боже. Перші два рази Москва мені дала візу, а після третього разу почала робити неприємності, і я мусив відкласти поїздку. Потім скільки не просив, візи мені не дали. Лише після проголошення незалежності я зміг приїхати знову в Україну. Тепер я щороку тут. І думаю: доки Бог продовжить

життя, буду трудитися для народу України. Я бажаю, щоб мій народ жив краще, жив з Богом і був щасливий. На закінчення додам, що всяка праця мусить виконуватися лише через любов. Якщо через славу чи гроши, то це не буде успішним. Якщо Бог кличе на якусь працю, Він дає любов. Це мотивує. Саме любов до Бога і до свого народу дає мені стимул для натхненної праці.

*Записав
Геннадій АНДРОСОВ*

В тернопільських школах будуть вивчати «Основи християнської моралі»

В усіх школах Тернополя з нового 2004-2005 навчального року буде введений курс «Основи християнської моралі». Таке рішення прийняли начальник міського управління освіти Зіновій Личук і греко-католицький єпископ Тернопільсько-Зборовської єпархії Михайло Сабрига. Підписаний ними договір про співпрацю передбачає, що крім предмета «Основи християнської моралі», для старшокласників будуть організовані ще й курси підготовки до подружнього життя. В даний час в управлінні освіти визначають, скільки годин в місяць школярі будуть вивчати ці предмети.

За повідомленням веб-сайту Agnuz.

Атим часом євангельські християни Тернопільської області вже давно розповідають про те, що записано в Біблії, дітям у школах. Ось що вони пишуть на нашу редакцію.

Вітаю вас любов'ю Ісуса Христа. Мир вам!

Дозвольте висловити вам ширу вдячність за вислані нам книги «Ісус та Його життя», які нам були необхідні для учнів. Ми з групою «Віфлеєм» проводили служіння школах Збаразького, Лановецького та Кременецького районів, і маемо багато запрошень на новий навчальний рік. Роздали більше 2 тис. Євангелій учням і вчителям, а дитячої літератури вкрай не вистачає. Молимося про це і віримо, що Бог пошле відповідь. В школі, де 300 учнів, ми в бібліотеку подарували дві дитячі Біблії. Директор просить, щоб дати хоча б по одній на клас, або забрати й ті, що дав. Всі діти хочуть читати, і не мають змоги. Я ім пообіцяв, що в новому навчальному році по можливості щось додам. Вірю, що те, що було написано на останній обкладинці книги «Ісус та Його життя» про Українське біблійне товариство, здійсниться. Думаю і молюся, щоб з одного мільйона семисот тисяч книг для дітей, які видає це товариство, небо виділити щось і для нас, і я не буду боржником перед дітьми і вчителями. Ще раз щиро дякуємо. Бажаємо вам рясних Божих благословінь в праці, яку вам доручив Господь.

З повагою до Вас пастор церкви
с. Горинка Петро Соловей,
Кременецький р-н.

Непал: маєсти роблять солдат з хлопчиків-християн

Християнська община Непалу живе в атмосфері страху й напруження, хвилюючись за дітей, яких насильно забирають в армію повстанці-маєсти. Католицька місія в Непалі діє з 1983 року. В країні працюють 23 католицькі школи, діяльність яких обтяжена сесміричною громадянською війною між урядовою армією і повстанцями-маєстами. Атаки непальських маєстів в останні декілька років спрямовані на християнські церкви і церковні установи. 6 червня на сході Непалу в католицькому інституті «Маленька квіткова школа» зірвалася бомба. Злочинці, які взяли на себе відповідальність за це злодіяння, заявили, що «всі християни — шпіони».

При цьому маєсти продовжують викрадати хлопчиків-християн для військового навчання і втягнення в бойові дії. В загонах маєстів 30% складають підлітки. Повстанці вриваються в школи, сирітські притулки і будинки в пошуках хлопчиків, які потім поповнюють їхні ряди. Католицька місія до цього часу не має статусу урядової організації, її установи позбавлені будь-якого захисту.

«Седмиця №

Дорога до Бога

Я народилася в Луганській області, в звичайній сім'ї. В дитинстві інколи намагалася розмовляти з Ісусом. Я відчиняла Йому двері свого серця. Подумки уявляла, що в мене там є двері — і Він туди входить. Я разом зі своєю молодшою сестрою вивчала «Дитячу Біблію», грали в школу і по «Дитячій Біблії» намагалися робити уроки, хоча самі майже нічого з того не розуміли. Але коли я подорослішала, у мене з'явилися друзі і компанії, де були вже інші інтереси. Мені стали подобатися дискотеки, подобалося проводити час деннебудь у компанії, аби не сидіти вдома.

Після закінчення середньої школи я не збиралася відразу вступати вчитися знову, а спочатку хотіла грунтовно підучити іноземні мови (вони мені дуже подобалися).

Саме в той час у мене не склалися стосунки з друзями. Я втомилася від усіх тих дискотек, від гульок, від подруг і від усіх своїх друзів. Тому я постійно сиділа вдома. І згадала, що в сусідньому селі, де жила моя бабуся, є жіночий монастир. І ось тоді до мене прийшла смілива думка: «А якщо на тиждень-другий поїхати в монастир і спробувати там пожити, щоб якось розвіятися?»

Я говорила зі священиком, і він мені дозволив. В монастирі я познайомилася з дівчатаами. Деякі з них були молодші від мене, а деякі — старші. Я з ними подружилася і вирішила залишитися там на зиму. Адже в мене все одно той рік був вільний. Тим більше, цей монастир мені чимось нагадував піонерський табір, а я любила піонерські тaborи. Батьки дали на це свою згоду. Вони казали: «Якщо дитині подобається, нехай поживе».

Цей монастир ще був молодий, і його статут був менш суворий, ніж старих монастирів. Він був як жіноча молода громада, що тільки заснувалася. Тому я мала там відносну волю.

Коли я жила у світі, то розуміла, що у всіх моїх друзів є «щось» усередині. Вони начебто з тобою дружать, але всередині не мають довіри один до одного. Ти розумієш, що в будь-яку мить ці друзі можуть тебе зрадити, тому що ти і сам можеш зробити те ж саме. А тут, у монастирі, всі були відкриті, ми всі разом молилися. Було відчуття якоїсь новизни і чистоти. І мені це сподобалося. Тому я вирішила пережити в ньому

зimu. Я думала: «Може, мої друзі заскучають за мною за цей час».

На мій погляд, існує три причини, через які люди йдуть у монастир: 1. **Любов до Бога.** Але таких людей дуже мало. 2. **Через виниклі проблеми** (щоб утекти від них) чи **важкий фінансовий стан.** Таких людей більшість. Моя сестра за моєю порадою також кілька місяців була в монастирі, тому що в неї виникли серйозні проблеми з її компанією, і вона ховалася в монастирі. 3. **Бажання врятувати свою душу від пекла.** У цьому випадку люди упевнені в тім, що Бог є. І вони хочуть врятуватися від пекла. Таких людей більшість у будь-якому монастирі. Якщо запитати монаха чи монашку про те, що вони роблять у монастирі, то можна почути відповідь: «Я спасаюся».

Я також стала думати про те, що тільки в монастирі зможу врятувати свою душу від пекла. Крім того, настоятелі мені говорили: «Ти наречена Христа, і якщо ти залишиш монастир, то це буде зрадою Бога». Я не хотіла стати зрадницею, тому була в монастирі впродовж 2,5 років і йти з нього не збиралася. Більше того, я вирішила залишитися

Наречена Христа

Розповідь колишньої послушниці жіночого монастиря

в монастирі назавжди. Але в мене почалися проблеми з батьками. Вони приїжджали до мене, плакали і не хотіли, щоб я там залишилася. А я не тільки не слухала їх, а навіть вирішила прийняти постриг. Мені дуже подобалися черниці в одязі. І я хотіла швидше стати монахинею і надягти підрясник і чорну косинку. Чорний колір — це колір суму. Коли людина відходить від світу, вона іде від усього, і як би йде в сум. Адже людина по суті — грішна. І чернець оплакує усі свої гріхи і замолює гріхи своїх близьких, знайомих і усього світу. Тому він надягає одяг «кольору суму», щоб його думки були спрямовані на молитву. А чорний колір йому про це нагадує.

Прийняття постригу відбувалося в обласного єпископа. Він повідомляв у монастир про те, що може когось постригти. І якщо на той момент якась послушниця була готова, то її везли до обласного єпископа на постриг. Але тоді наш панотець був у натягнутих відносинах з єпископом Луганської області, через це запрошення відкладалися. І тоді я прийшла до панотця і сказала: «Панотче, ви будьте свідком. Я перед іконою і перед вами пообіцяю Богу, що залишуся назавжди в цьому монастирі і ніколи звідси не піду. Я ніколи не буду виходити заміж і цілком присвячуємо життя Богу». Але тоді панотець мені відповів: «Ти зараз йди до себе в кімнату і молися. А ввечері приходь».

Пам'ятаю, що тоді я сильно молилася. Коли ж увечері прийшла до панотця, він мені сказав: «Не роби цього. Раптом ти захочеш піти з монастиря, а ці обітниці будуть тебе тримати». Для мене ця обіцянка була рівносильна постригу. І я тоді дуже образилася, та тепер думаю, що то була Божа рука.

Тоді я вважала себе глибоко віруючою людиною. Але

усередині мене було щось не те і щось не так. По-перше, я дуже спокушалася, коли бачила усередині монастиря боротьбу за владу. Я не розуміла, чому так відбувається. Адже люди пішли від світу, залишивши все, а виходило так, що в монастирі теж існує своя «політика». Мені не подобалося те, що деякі сестри тримали «під каблуком» нашого панотця — духівника, якому ми довіряли. І він робив усе, що хотіли вони. Для мене кожне релігійне свято супроводжувалося переживаннями. Я бачила, що деякі черниці байдуже ставляться до своїх обов'язків. Останнє святкування Різдва в мене було зі слізами на очах. Уже на той момент я розуміла, що люди скрізь залишаються людьми. Я розуміла, що є спокуси і ми повинні через них проходити. Але тоді щось усередині мене відбулося. Лопнула якась струна... І я пішла з монастиря, хоча сама не вірила, що зроблю це. Я переживала докори совіті, тому що вважала себе зрадницею. І я хотіла повернутися в монастир, але не в цей. Бо я пересварилася з деякими сестрами. Тому вирішила більше туди не повертатися.

Але іти в інший монастир я не поспішала. Спочатку хотіла допомогти батькам на городах, а вже потім, восени, йти в якийсь інший монастир. Я розуміла, що якщо залишуся вдома, то мені потрібно буде йти кудись учитися, потім працювати, іншими словами — залишитися у світі. А я цього не хотіла, тому що боялася відійти від Бога. Адже я і так себе вважала зрадницею.

Я продовжувала ходити в православну церкву, продовжувала читати ранкові і

вечірні молитви. Але усередині мене був якийсь лемент: «Господи, допоможи мені! Я хочу Тобі служити. Я не хочу загинути...»

На той час я почала відновлювати стосунки зі своїми колишніми подругами і вже встигла з ними кілька разів сходити на дискотеку, хоча розуміла, що це вже не для мене. Якщо раніше мені це

подобалося, і там я себе почувала «свою», то тепер я думала: «Господи, що я тут роблю?»

І от якось, коли ми разом гуляли, подруга сказала: «Он, у тім наметі співають пісні про Бога». Це було наметове служіння місії «Христос є відповідь», яка саме приїхала в наше місто. І мені дуже захотілося туди сходити. Перший раз, коли я туди прийшла і послухала проповідь, я вирішила, що це свідки Єгови. Тому другий раз приходити не збиралася. Але буквально через два дні знову прийшла, познайомилася і почала спілкуватися з деякими членами місії. На служіння я приходила з Біблією, бо думала, що це секта. Я намагалася довести, що ікони це святыня, що є нерукотворний образ Христа. Я чула історію про те, що одного разу, коли Христос умився і витерся рушником, то на ньому залишилося зображення Його об-

личчя. Я намагалася знайти це в Новому Завіті, у Євангелії, але не знайшла...

Коли я спілкувалася з цими людьми, вони мені говорили про те, що Бог — живий, що Він усе бачить, усе розуміє, Він любить кожну людину. І Він — не строгий дядько, що чатує з батогом і за кожний неправильний твій крок буде тебе карати.

Коли я молилася, то почала зауважувати, що Господь став мені близчим. Він відповідав буквально на всі мої дріб'язкові прохання. Раніше я сповідалася у своїх гріхах майже щотижня. Щораз я приходила в церкву зі списком своїх гріхів і сповідувала їх. Але з цим списком можна було приходити знову й знову, тому що відбувалося те ж саме. Одного разу проповідник місії запитав мене, чи прощені мої гріхи і чи спасенна я? На той час для мене питання «Чи я спасенна?» було дивним. Я не могла зрозуміти, як я можу бути спасеною, якщо в мене стільки гріхів. Але мені роз'яснили всі ці духовні речі згідно Євангелії і запропонували покаятися — помолитися і попросити в Бога прощення за свої гріхи. І я погодилася це зробити, до кінця не розуміючи, що то було мое покаяння. Після тієї простої молитви всередині мене з'явилася якась легкість, якої я ніколи не переживала раніше. І я зрозуміла, що Господь дійсно мені простив. Я зрозуміла, що Богу не обов'язково постійно говорити те саме. Він усе бачить, усе розуміє. Він — Той, Хто допомагає людині звільнитися від усіх недоліків, що в ней є. І навіть якщо людина вважає свої недоліки такими смертними гріхами, що ставить на собі хрест, все одно Господь — не залишає.

Тепер, якщо мені доводиться каятися, я не стою перед Ним з листочком, а просто широко кажу: «Господи, прости мені!» Я думаю, що найголов-

ніше — бути щирим у стосунках з Богом. Якщо людина щира з Богом, то і Бог з нею вчинить щиро. Як і в Біблії написано: «Із щирим — Ти поводишся щиро, а з лукавим — за лукавством його» (2 Сам. 22:26). Якщо людина буде щиро шукати Бога, то я упевнена в тім, що Господь таку людину направить на шлях правди і відкриє їй очі, щоб побачила Боже світло, навіть у монастирі.

Спочатку, коли я відвідувала наметові служіння, моя мама зі слізами на очах казала: «Ти тепер з ними поїдеш. З вогню та в полум'я». Але насправді я тоді ще нікуди не збиралася їхати. Це рішення прийшло пізніше, після довгих роздумів і молитов. І батьки це сприйняли цілком спокійно.

Відтак я стала місіонеркою міжнародної християнської місії «Христос є відповідь». Поки що буду трудитися в

місії, нестиму євангельську вістку всюди, де тільки Господь відчинятиме нам двері.

На закінчення цього короткого свідчення приведу в приклад одну історію про вбого-го чоловіка, який сказав про себе, що він настільки міцно тримається за Бога, що якщо потрапить у пекло, то за собою і Господа потягне. Він казав: «Краще бути з Богом у пеклі, ніж без Нього в раю». Я ціную це висловлювання. І усередині себе також відчуваю, що я дуже міцно «схопилася» за Господа. Чого щиро бажаю усім читачам.

Ольга ШЕСТИТКО,
*місія «Христос є відповідь», а / я 16,
м. Київ – 01, 01001*

P.S. Коли готувався номер, нам стало відомо, що в житті Ольги сталася особлива подія — вона вийшла заміж. Бажаємо щастя та миру молодій сім'ї.

БОГ ЗБЕРІГ МОЄ ЖИТТЯ

Народилась я в 1939 р. Жили ми бідно: колгосп, нестатки хліба. Але Бога я визнавала і до церкви інколи ходила. Але я Біблії не знала і вірила, як більшість людей.

...Одного разу приснився мені сон: Ісус Христос йде нашим селом, а я так хочу Його побачити, але мала на зріст, а людей навколо дуже багато. І раптом Син Божий прямо до мене підійшов і запитав: «Ти хотіла мене бачити?» Я сказала: «Так, Господи!» і впала на коліна перед Ним. Я прокинулася і подумала, що мені треба серйозно навернутися до Бога. Та згадала про одну бабусю з нашого села, як від неї діти відреклися за те, що та віруюча. Такий тоді був час: прилюдно соромили за віру в Бога. Я подумала, що й від мене всі відречуться, а я така хвора, як я буду жити? Я тоді дуже хворіла: перенесла дві складні операції. Моя подруга на той час вже була віруючою і мені сказала, що і я буду віруючою. Я тоді сміялася з неї. Але час минав, я продовжувала хворіти, не здогадувалася, що то Бог вів мене до покаяння. То був кінець 80-х років. Моя подруга запропонувала мені поїхати в Естонію, де тоді молилися за хворих і багато людей отримували зцілення. Мені так надокучила хвороба, що я погодилася поїхати. Тоді я вже трохи читала Євангелію і знала з Євангелії про хвору жінку, що торкнулася краю одежі Ісуса Христа. Коли я стояла в черзі на молитву, то вірила подібно тій жінці. Наді мною молилися п'ятеро братів, коли вони поклали на мене руки, то по мені мовби електроstrom пройшов. Відтоді уже більше 22 років я почиваю себе здорововою. Слава Богові! Мій чоловік і вся родина та-кож повірили в живого Бога. Я довго з гіркими слізами молилася, щоб Господь відкрив їм правдиву дорогу до живого Бога. Вони та-кож через велику скорботу прийшли до пізнання Божої правди. і зараз ми всі славимо Господа.

Надія Перетятко, с. Срібне, Рівненська обл.

Слово Боже неодноразово говорить нам, що Євангелія буде поширене по всій землі. І немає таких перешкод, які б змогли її зупинити. Протягом двох тисячоліть диявол використовував найрізноманітніші методи проти християн, але сьогодні мільярди людей сповідують віру в Ісуса Христа.

Одним з методів боротьби проти віруючих ворог використовує гоніння. Ми та наші батьки ще пам'ятаємо часи атеїстичних переслідувань. За ці півтора десятка років свободи ми вже звикли до того, що вільно можемо збиратися та проповідувати Слово Боже. І якось мимоволі забуваємо, що в багатьох країнах християни змушені терпіти утиски та переслідування. Як от, скажімо, в країнах Середньої Азії, колишніх республіках Радянського Союзу, де на сьогодні християни постійно зустрічаються з проявами ісламського екстремізму, який прийшов на зміну радянсько-

му атеїзму. Проти віруючих там працює все: і закон, і влада, і офіційна релігія, і громадська думка. Ось лише деякі факти.

Не припиняються обшуки та арешти віруючих в Туркменістані. 4 серпня шестеро співпрацівників таємної поліції увірвалися у квартиру в місті Абадані, де невелика група християн проводила молитовне зібрання. Пробувши у квартирі більше трьох годин і конфіскувавши Біблії та співники, представники поліції заявили віруючим, що ще одна їхня спроба зібратися разом може стати для них та для пастора Василя Коробова «великою проблемою». Хоча громада має офіційну реєстрацію, за словами представників влади, вона не має права проводити богослужіння, бо, згідно законодавства, це можна робити тільки тоді, коли церква налічує більше 500 чоловік. Більшість громад відмовляються реєструватися, тому що це призводить до то-

тального контролю за церквою та її членами.

В Узбекистані останнім часом практикують виклики віруючих в органи влади, де пропонують їм зректися віри в Христа і підписати відповідні документи. Крім того, підбурюють односельців віруючих проти них. В середині квітня на фермерському господарстві Орнеку відбулося зібрання жителів, на якому адміністрація господарства, заявивши, що діє від імені усіх жителів, наказала протестантів Мурату Абатову зректися своєї віри. Коли він відмовився це зробити, директор пригрозив забрати у нього землю, яку він орендував у господарства. Старійшини села закликали жителів не мати нічого спільногого з Муратом і навіть не вітатися з ним. А в середній школі вчителі почали залякувати молодшу сестру Абатова Зульфію і наказали учням не спілкуватися з нею.

Цього ж місяця жителів

Євангелія в азіатському обрамленні

міста Каразяк, які дивилися у себе вдома фільм про Ісуса Христа казахською мовою, викликали на допит у поліцейську дільницю, де погрожували арештом та тюремним ув'язненням.

Тривожна ситуація і в Киргизії, де влада прогнозує можливий розпад країни на дві частини: на мусульманський південь, в якому різко посилився вплив ваххабітів з-за кордону, та протестантську північ, де все більше киргизів переходятять з ісламу у християнство. Тому все більше посилюється тиск на віруючих. Їм забороняють збиратися, проповідувати, навіть не допускають на кладовища для поховання покійників. Почастішали випадки фізичної розправи над віручими.

Але найбільшого резонансу в цьому році набуло зухва-

ле вбивство пастора баптистської церкви Сергія Бесара-ба в Ісфарі, Таджикистан. 12 січня о 16 годині почалося молодіжне зібрання. Після його закінчення Сергій повернувся додому — він з дружиною Тамарою та ще однією сім'єю жив в молитовному домі. Після читання Слова Божого та загальної молитви, о 8 вечора, стали готуватися до сну (о 21.00 відключають світло). Сергій пішов у дім молитви, в зал, щоб пограти на гітарі та помолитися, як це він робив щовечора. В той час, як він стояв на колінах у яскраво освітленому залі, через вікно пролунали автоматні постріли. Чотири розривні кулі попали у пастора. Вбивця продовжував стріляти в інші вікна будинку, в машину, яка стояла у дворі, і втік, коли закінчилися всі патро-

ни. Вбивця — професійний найманець. За декілька днів до цього у районній газеті була надрукована стаття, яка обливала брудом Сергія та закликала звільнити від нього Ісфару, де 126 мечетей і одна-єдина церква.

Подібних фактів є чимало. Для нас вони є нагадуванням того, що ми відповідальні перед Богом за цих християн, які терплять гоніння. Ми зобов'язані за них молитися, так, як це робили протягом десятиліть християни Заходу щодо нас. Це єдине і найбільше, що ми можемо зробити для цих країн.

На закінчення пропонуємо вам розповідь **Володимира ФРАНЧУКА**, який нещодавно повернувся із Середньої Азії і ділиться своїми враженнями від цієї незвичайної подорожі.

Мої азіатські дороги

Кілька днів назад я благополучно повернувся додому з поїздки по Середній Азії. Поїздка зайняла 40 днів (звучить зовсім як біблійний символ). Повернувшись я благополучно, але вимушено, не виконавши свого плану повною мірою, про що дуже шкодую. Я відвідав церкви наших співробітників, що там трудяться на ниві Божій: в Узбекистані, Киргизстані і Туркменістані. Дякую Богові, що серед труднощів, суму, скріббот, матеріального нестатку і переслідувань вони цілком нормально виконують справу благовістя про Христа, церкви ростуть — і я особисто брав участь у декількох хрещеннях, коли християни входили в Заповіт Господа. Особливо мені запам'яталося, як приймав хрещення один офіцер поліції (співробітник карного розшуку) у той час, коли ми всі були готові до того, що на березі каналу, де ми проводили хрещення, у

будь-яку хвилину можуть з'явитися його колеги, що переслідують церкву. Напевно, вони б дуже здивувалися, побачивши його в білому одязі. А коли водохрестення закінчилося, його дружина дуже зворушливо його вітала — вона лікар за професією і прийняла хрещення рік назад на тому ж місці... До речі, ця жінка з дуже цікавої родини: було в батька з матір'ю 10 дітей — 1 син і 9 дочок, батько рано помер, але мати, тяжко працюючи, виконала його заповіт — усім дітям дала вищу освіту, усіх підняла на ноги. Зараз вони дорослі — і за останні три роки всі увірвали: спочатку діти, а потім їхня дивна матір, якій я шанобливо поцілував руку. Єдиний чоловік з цієї родини на членському зібранні молодої церкви, яким я керував, був обраний заступником пастора і тепер проводить богослужіння в двох домашніх підпіль-

них церквах у двох різних селищах. В іншому місці наші співробітники запросили мене на дуже незвичайне зібрання — там були тільки східні жінки. Усі вони походять з дуже знатних родин, їхні чоловіки займають ключові посади в керівництві країни, але вони християнами ще не стали, та після тривалої духовної боротьби зрештою дозволили своїм дружинам мати християнські зібрання у своїх будинках, справедливо вирішивши, що туди, напевно, спецслужби не прийдуть. Про всякий випадок, у той час, коли ми проводили богослужіння з цими жінками, чоловік однієї з них «чергував» надворі біля воріт будинку.

Відбулося багато цікавих і важливих подій за час моєї роботи там. Однак мене засмучує те, що моя програма залишилася невиконаною. Я був у Туркменістані в той час, коли в Узбекистані (у Ташкенті) прогриміли терористичні акти — відбулося кілька вибухів у посольствах США, Ізраїлю, у генеральний прокуратурі Узбе-

кистану. Моментально були намертво закриті всі кордони Узбекистану і суміжних держав. Я цілий день провів на кордоні, безрезультатно намагаючись повернутися до Узбекистану, де залишалися мої матеріали і речі, а також незакінчені справи. За ніч кордон став невіднанним — пропускний пункт попросту загордили стовпами з колючим дротом, виставили додаткові наряди, заборонили перехід кордону. І ніхто не міг сказати, скільки це буде тривати. На мое запитання черговий офіцер-прикордонник сказав, що, можливо, це триватиме три тижні, а можливо — три місяці. Усе залежить від того, яке рішення прийме уряд. Я зрозумів, що опинився в мишоловці, у капкані. Моя віза закінчувалася, залишатися в Туркменістані було неможливо. Це дика, жахлива диктаторська країна, де існує культ президента, що видумав свою власну релігію, змішану з ісламом, де в центрі поклоніння — він сам. У цій країні на кожнім кроці встановлено його пам'

ятники і величезного розміру портрети, його називають не інакше як Його Величність Довічний Президент Великий Вождь Сапармурат Туркменбashi Великий і т.д. У цій країні будинки молитви були знесені бульдозерами або конфіковані. У цій країні жахливі «закони». Наприклад, за прострочену візу накладається штраф у 1000 доларів. А якщо грошей нема, це зовсім не проблема — посадять у в'язницю і сидіти будеш, доки не заплатиш. До речі, побудована нова в'язниця в пустелі Каракуми, з якою зв'язок один — вертоліт. Якби хтось і зумів утекти від пильної охорони — навколо на сотні кілометрів тільки безжиттєві піски. Я міг підпасти під цей «закон». Мені потрібно було терміново шукати вихід, щоб залишити цю країну. Але такого виходу не було. Виїхати через сухопутний кордон було неможливо. Одна-єдина щілина — міжнародний аеропорт. Усю ніч знову везли мене брати в Ашхабад через Каракуми. Ну і що? В Москву літає тільки

единий авіалайнер — квитки були тільки на 3 жовтня. В Україну — квитки були тільки на кінець вересня. Рейс на Ташкент — відмінений. З Таджикистаном узагалі не було ніякого зв'язку. Аеропорт великий, а рейсів за кордон на пальцях однієї руки можна перерахувати. Що робити? Правда, був ще літак в Бангкок і Арабські Емірати, але хрін редьки не солодший, та й грошей на це не було...

Спас мене Господь з милості Своєї. Прилетів український літак (у Туркменістані працюють декілька українських компаній, що добувають нафту і газ, тому персонал цих компаній літає на цьому літаку). Знайшloся мені на борту цього літака одне місце (подяка Господові!). Наш відліт з Туркменістану був більше схожий на евакуацію під час війни: літак сів на смузі, пілоти навіть не виключали двигунів. Висадили пасажирів, нас відразу посадили в літак, у цей час підгнали паливозаправник, заправили літак, і ми відразу злетіли.

Через 4 години ми приземлилися в Києві. Боже май! Після страшної жари в Середній Азії в Києві було 19 градусів... А наступного дня пішов дощ. Я відчув, що Україна — це рай на землі... Однак програма до кінця не виконана. Через закриття кордонів не відбулася моя поїздка в Таджикистан і Південний Казахстан. В Узбекистані, куди мене не пропустили, залишилася моя валіза, деякі мої речі, коштовні матеріали і гроші. Це значить: потрібно повертатися, щоб закінчити намічені справи. Шкода, мені не вистачило в Середній Азії 10-12 днів. Але потрібно смиренно сказати, що, можливо, за цим теж стоїть якесь благо. Можливо, Господь убачає, що наступного разу мое перебування там буде мати більше змісту. Довіримося Господові.

Християнська поштова служба КІДАГРИТА КНИГА

Біблії, довідкова, богословська література

Книги відомих християнських авторів, таких, як:
Д.Прінс, Дж.Бівер, С.Вілсворт, Ч.Сперджен,
П.Рогозін та багато інших в широкому асортименті

Дитяча література

Матеріали для недільніх шкілок

Християнська поезія

Художні книги, які читають усі покоління - "Счастье потерянной жизни", "Прости меня, Наташа" та багато інших цікавих книг

Сімейна література

Аудіо та відеокасети, CD, відкритки, картини, сувенірна продукція!

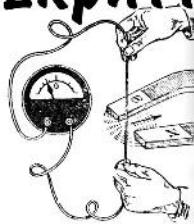
Біблії в шкіряній оправі (укр. переклад Огієнка та рос. Геце) різних форматів. Оправа Біблії в шкіру під замовлення

Безкоштовний прайс-лист замовляйте:
поштою: Сідагі Олегу, а/с 229 м. Тернопіль 46023
по телефону: (0352) 23-16-34
E-mail: sidaga@ukr.net

Запрошуємо відвідати наші магазини:
Луцьк (0332) 71-62-60 Тернопіль (0352) 23-12-20

Духовне відкриття Майкла Фарадея

Пригадую свій екзамен з фізики: одне питання з теорії і задача. Із задачою проблем не виникло, а от над обертанням витка в магнітному полі та з явищами електромагнетизму і електричної індукції довелося попотіти. Врешті-решт я пояснила той злощасний дослід Фарадея і навіть отримала «відмінно», але довго не могла зрозуміти, як цей Фарадей дійшов до цього і навіщо взагалі це досліджувати, і яка з цього користь? Таке питання ставили й самому вченому ті, хто слухав його лекції чи спостерігав за жит-

дорогий Фарадею, яка з цього користь?» Вчений сказав тоді у відповідь свої знамениті слова: «Сер, ймовірно, зовсім незадовго ви зможете на це накласти податок». Так і сталося. Саме після досліджень Фарадея в галузі електромагнетизму та індукційної електрики з'явилася можливість перетворити електрику в слухняного слугу людини і звершувати з нею ті чудеса, які творяться тепер.

Але це тільки одна сторінка життя Фарадея, яка зробила його відомим на весь світ, є ще одна, яка зробила

доні в бідній сім'ї коваля. Він ріс в перенаселеній квартирі над конюшнями і отримав лише основи початкової освіти. В роки глибокої економічної кризи, яка панувала в той час, сім'я жила на допомогу для бідних, тобто отримувала одну маленьку хлібну в тиждень на людину.

Але, незважаючи на це, сім'я Фарадеїв була щасливою, оскільки в них була спільна віра, яка займала в сім'ї дуже важливе місце. В юності Майкл жодного разу не пропустив недільного служіння, він відвідував маленьку громаду християн, яка твердо вірила в Біблію. Тут через прості проповіді Фарадей щиро повірив в Бога — і це вплинуло на все його подальше життя. В 13 років він почав заробляти на життя, розносячи книги і газети, потім став підмайстром у палітурника. Тоді його допитливому розуму відкрилися сотні книг, які полонили його своєю глибиною. Майкл почав мріяти про здобуття освіти. І хоча він читав різні книги, не систематизуючи їх за галузями знань, та все ж найбільше його зацікавили статті про електрику, які він прочитав в «Британській енциклопедії». У вільний час він навіть спробував повторити досліди, описані в статті, і почав уважно слідкувати за всіма популярними книгами та журналами.

Молодий допитливий юнак-палітурник зацікавив одного з членів Королівського інституту, який запросив

«Так, небагато людей настільки змінили обличчя сучасного світу, як це зробив Фарадей. Він був великим експериментатором і мислителем нашої країни, а може, і всього світу. І серед всіх його відкриттів жодне не мало таких грандіозних наслідків, як зроблене ним в 1831 році. На ньому базуються ті форми застосування електрики, які складають м'язи і нерви нашого сучасного життя».

Вільям Бретт

тим цієї людини. Прагматичні бізнесмени не розуміли, навіщо він витрачає свій час на «гру» з проводами і магнітами, якщо він міг би отримувати великі гроші, якби винайшов якісь корисні технічні прилади. Одного разу канцлер державної скарбниці відвідав інститут і, прослухавши лекцію Фарадея, яка закінчилася демонстрацією досліду з електрики, запитав: «Але,

його ім'я відомим і на небесах. «Мої земні сили слабнуть з дня на день, — писав вчений наприкінці свого життя, — та наше щастя в тому, що є істинним благом, не в них... Я схиляюсь перед Тим, Хто є Господь над усім...»

Життєвий шлях Майкла Фарадея, який став пізніше великим вченим, починався дуже скромно. Народився він 22 вересня 1791 року в Лон-

Наука та Біблія

Майкла на лекції Хамфрі Деві. Фарадей зробив запис цих лекцій, пізніше переписав їх у книгу, і, зробивши гарну палітурку, відправив їх Хамфрі. Він також написав лист вченому з проханням надати йому роботу в лабораторії. Ця книга, написана гарним почерком, і сповнена оптимізмом прохання вплинуло на Хамфрі Деві, і невдовзі він запросив Фарадея стати його лаборантом.

Так почалася наукова діяльність простого бідняка, який за своє життя зробив стільки відкриттів, що їх вистачило б доброму десятку вчених, щоб зробити своє ім'я безсмертним.

Хамфрі Деві тоді був кумиром нації і чудовим лектором та вченим і вважався зразком добропорядності. Фарадею в той час здавалося, що не тільки християнство, а й наука може дати своїм послідовникам високі моральні якості, тобто людина може бути доброю і без віри в Христа. Його почали мучити сумніви, які переросли у відкрите невір'я. Але Фарадею не довелося довго сумніватися в християнстві. Під час одного турне по Європі Майкл супроводжував вченого, він близьче познайомився з цією «ідеальною» людиною і йому дедалі менше хотілося бути подібним на неї. Тому після 18 місяців подорожі він з радістю повернувся до сім'ї, де відчував теплоту сердець, а також у свою стару церкву, щоб повчитися мудрості в простих добродушних старців.

Повернувшись в Королівський інститут, Фарадей вирішив поглибити наукову освіту, потім почав читати лекції і продовжував експериментувати в лабораторії Хамфрі. З роками вчені почали помічати, що спокійний молодий чоловік, який працює в лабораторії, не просто асистент Деві. До тридцяти років він зробив багато відкриттів, і його авторитет швидко зростав. Коли Фарадей попросив руки Сари

Бернард, дочки одного з церковних старішин, вона сказала йому, що не без страху дивиться на «розум з людиною на додаток». Але цей шлюб був чи не одним з найщастиливіших з-поміж знаменитих подружніх пар. Фарадей писав про своє подружнє життя, згадуючи про себе в третій особі: «12 червня 1831 року він одружився. І ця обставина більше, ніж будь-що інше, сприяла його земному щастю. Союз цей тривав 28 років, ні в чому не змінившись, хіба

важувався приєднатися до церкви. Та потім, як сказав Лорд Кельвін, його колега по науці, «все своє життя Фарадей твердо тримався своєї віри».

Минали роки. Фарадей зростав як вчений. Він був вибраний членом Королівського товариства, незважаючи на несподівану дріб'язкову опозицію з боку Хамфрі, і міг працювати над передовими на той час дослідженнями в галузі електрики. А після смерті Хамфрі Деві під його

«Хоча й людина стоїть вище, ніж усяке творіння, яке її оточує, в ній закладене прагнення до вищого і благороднішого становища. Безліч страхов, надій і сподівань наповнюють розум людини, коли вона думає про загробне життя. Я впевнений в тому, що неможливо відкрити для себе істину про те життя, напружаючи силу розуму, яким би великом він не був. Ця істина відкривається людям через вивчення чогось іншого, ніж їх власні знання, — її отримують через просту віру в дане нам свідчення. Тож ніхто нехай ні на мить не допустить думки, що така важлива для цього життя самоосвіта, в похвалу якої я зараз хочу говорити, має хоч якесь відношення до надії на вічне життя, чи що за допомогою якихось логічних висновків можна піznати Бога».

З лекції, прочитаної в 1854 році перед чоловіком королеви

тільки взаємна прив'язаність з плином часу стала глибшою і міцнішою». Не багато людей змогли б дати про себе таку біографічну довідку.

Через місяць після радісного дня шлюбу Фарадей відкрито заявив про своє рішення стати християнином. Через молитву покаяння він отримав прощення від гріхів і присвятив Богові своє життя. Ще з дитинства він з радістю відвідував церкву, але аж до тридцяти років, поки не подолав бурхливого моря сумнівів і не відчув на собі реальність Христа, він не на-

контроль відійшла вся дослідницька діяльність Королівського інституту.

В той час електрику отримували в лабораторіях за допомогою простих приладів з пластинами, які терлися одна об одну, або за допомогою дорогих хімічних батарей. І ось 1831 року Фарадей зробив своє велике відкриття — винайшов першу в світі діючу динамомашину. Він знайшов спосіб отримати електрику без батарей, і таким чином заклав основу для поширення електрики в побуті.

Не дивно, що Фарадей в 44

роки був визнаний провідним вченим. Він був удостоєний докторського ступеня в Оксфордському університеті, отримав від держави підтримку для своєї наукової діяльності, але разом з тим отримував більш ніж скромну платню в Королівському інституті.

Фарадея мало цікавило багатство чи великосвітське товариство. Його особисте життя було зосереджене навколо церкви і сім'ї. Церковна споруда на алеї святого Павла — проста прямокутна будова, в середині якої напроти дверей стояла масивна кафедра, а з обох боків і біля входу в зал був розміщений балкон — була типовим для конформістів домом молитви. Трохи більше 20 сімей, які входили в церковний список, вибрали Фарадея одним зі своїх служителів. Йому тоді було майже 50 років. Він щонеділі незмінно проповідував в церкві, куди часто приходили його друзі-чені, щоб подивитися на те, в що вірив Фарадеї і що робило його людиною, яку поважали в на-

укових колах. Один з відвідувачів записав свої враження так: «Він прочитав довгий уривок з Євангелії, повільно, благоговійно, і з таким глибоким почуттям, що мені здалося, що я вперше чую таке читання». Трохи іншим видавався слухачам Фарадеї, коли він читав лекції в Королівському інституті. Яскраві приклади, вирази, жести, гумор робили його лекції, за словами спостерігача, «захоплюючими і разом з тим глибоко повчальними». Тому не дивно, що ці лекції відвідували чоловік королеви зі своїми синами — принцом Альбертом і принцом Едуардом. Найбільш відомі лекції Фарадея часто супроводжувалися роздумами про християнську віру.

Говорили, що якщо комусь випало щастя подружитися з Фарадеєм, той мав справжнього друга. Ті, хто належав до його сімейного кола, були під його опікою, турботою, увагою та щодennimi молитвами. А хто був у його компанії, бачили у ньому «моральний стимулатор».

Фарадеї пізнав смисл життя через Біблію, яку він вивчав, в яку вірив і яку викладав іншим, а також через особисте пізнання Господа Ісуса Христа.

Передумовою для цього було усвідомлення власної гріховності перед Богом і покаяння в гріхах, а також посвята всього життя Богові. «Якщо немає усвідомлення гріховності, — писав він, — тоді для християнина немає й надії на вічне життя».

Фарадеї помер у 1867 році. На той час він був володарем 97 почесних титулів від Академій наук різних країн, і жоден з них не був за співавторство. Дивовижно й те, що не тільки Фарадеї, а й інші передові вчені, які продовжили його дослідження, також щиро вірили в ту ж істину про спасіння. Кларк Максвел, Лорд Кельвін, Джон Амброз Флемінг — всі вони смиренно говорили про велику переміну, яку вони пережили через своє особисте навернення до Бога.

Підготувала
Ольга МІЦЕВСЬКА

Трохи філософії прихильяє розум людини до атеїзму, глибини ж філософії приводять його думки до релігії.

Сер Френсіс Бекон

В жодної науки немає стільки доказів, як у вченні Біблії.

Ісаак Ньютон

Наука — це споглядання божественної доцільності в природі. Саме існування дивовижного світу атома і радіації прямо вказує на певний образ доцільності, на ідею існування Бога.

Артур Холлі Комптон, американський вчений, лауреат Нобелівської премії з фізики.

Незнання відводить людину від Бога, а знання повертає до Нього.

Луї Пастер

Бог, Який йде по землі, важливіший для нас, ніж людина, яка ступила на Місяць.

Джеймс Ірвін, американський астронавт, який побував на Місяці

Досконалість природи говорить нам про те, що вона є образом Божим, а її недосконалість — про те, що вона всього-на-всього Його образ.

Блез Паскаль

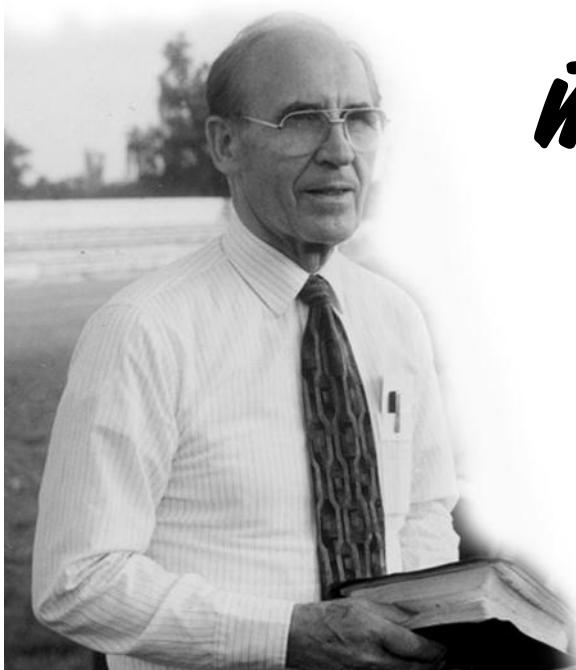
Вивчаючи природничі науки, я зрозумів, про що говориться в Біблії, те, що я вивчав, — це міцна основа, на яку можна зі впевненістю опертися.

Метью Фонтейн Маурі, пioner американської океанографії.

Віруючий і атеїст завжди говорять про релігію: один — про те, що любить, другий — про те, чого боїться.

Шарль Монтеск'є

Його жива надія

«Одне життя на цьому світі, воно так скоро промине, але все те, що ти зробив для слави Божої, завжди буде з тобою». Ці слова були девізом у житті Івана Дем'яновича Зінчика. Він їх прочитав, коли йому було 27 років, на стіні в кімнаті одного віруючого лікаря, до якого прийшов по медичну довідку для вступу в сільськогосподарський інститут. Ці слова так вразили його серце, що він вступив на навчання не в інститут, а в Біблійну школу.

Іван Зінчик народився 5 жовтня 1924 року. І в жовтні цього року йому виповнилося б 80 років. 50 років свого життя він віддав праці для слави Божої.

Брат Іван прожив нелегке, сповнене драматизму життя. Безтурботні роки раннього дитинства у мальовничому куточку української землі змінилися лихоліттям насильницької колективізації селянства, до якого належала й родина Зінчиків. Божою милістю пережив голodomор 1933 року. А згодом війна. Вісімнадцятирічного Івана вивезли на примусові роботи до Німеччини, де він пройшов через пекло концтаборів. Закінчилася війна, Господь зберіг юнака, хоч йому довелося декілька місяців лікуватися в госпіталях Німеччини. Через хворобу одразу виїха-

ти в Україну не зміг, а коли одужав, вирішив емігрувати в Канаду. Така була воля Божа, бо саме там вінував у Господа Ісуса Христа.

Незважаючи на те, що Іван Зінчик більшу частину свого життя прожив за межами Батьківщини, він залишився вірним сином України. Можна з упевненістю сказати, що його серце й думки завжди були з українським народом. Коли він повернувся до Бога, у нього було одне бажання: донести Євангелію спасіння багато-стражданній Україні. Християнські радіопередачі Зінчика лунали в радіоefірі

5 жовтня цього року
відомому радіопровіднику
Івану ЗІНЧИКУ
виповнилося б 80 років.

понад 30 років по всій території колишнього СРСР. А радіопередача «Жива надія», котра з'явилася після того, як Бог зняв «залізну завісу» атеїзму з нашої країни, у 1992 році ластівкою залетіла в оселі українців. Вона знайшла відгук у багатьох серцях. Іван Зінчик говорив завжди просто, щиро і прямо, через це його любили всі. Я читав безліч листів від відвідувачів православних християн, які вважали його за свого. Справді, такий дар може дати лише Бог!

Іван Дем'янович родом з

Іван Зінчик з донькою Ненсі.

Полтавщини, тому він особливо вболівав за неї. Багато церков на Полтавщині започаткувалися саме з його благословення. Доми молитви в районних центрах: Миргороді, Пирятині, Чорнухах, Лубнах, Семенівці, в селі Облоні придбані за кошти, які дав Бог через руки Івана Зінчика. Він завжди матеріально підтримував багатьох проповідників, пасторів, євангелістів. А для скількох вбогих, сиріт і вдів була завжди щедро відкрита рука брата Івана — годі й порахувати! Перша християнська газета Полтавщини «Жива надія» також започаткувалась з благословення брата Івана як ще одне конкретне продовження його справи.

Після смерті Івана Зінчика його справу продовжила донька Ненсі. Саме їй Іван Дем'янович заповів продовжити розпочату ним євангельську працю в Україні. Заради цьо-

го Ненсі пожертвувала своєю світською роботою, в якій досягла неабияких успіхів, щоб повністю присвятити себе радіопередачі.

— Чи тільки батьківський заповіт спонукав тебе до цього? — запитав я її.

— Якби тільки заповіт, то навряд чи праця мала б такий успіх.

— То значить віра?

— Не тільки.

Це більше, ніж віра. Це любов до наших людей в Україні, ї ця любов глибоко в серці. Ми всі в свій час станемо перед Господом, і я хочу почути: «Добрий слуга Мій! Ти мудро використав даний тобі

час на землі!» Бог до цього місця допоміг нам, сподіваємось й віrimо, що вірний Господь допоможе й надалі.

Геннадій АНДРОСОВ

Донька Івана Ненсі (в центрі) біля приміщення Біблійного інституту, де розташований київський офіс радіопередачі «Жива надія»

Спасибі, Боже, за життя!

Слава Богу, «Жива надія»! Хочу розповісти про те чудо, що вчинив у моєму житті Бог. Почну з самого початку.

Народилася я в 1977 році в Полтаві, в багатодітній сім'ї. Нас було в батьків семеро дітей. На жаль, моя мама вела аморальний спосіб життя, частенько заглядала в чарку, а тато більшу частину свого життя провів у тюрмі. Отож, їм не було часу дивитися за нами. Мама цілими днями десь була, а ми сиділи вдома самі. Коли мені виповнилося 6 років, то усіх нас здали в інтернат, крім старшої сестри

— вона вийшла заміж. Спочатку я була в Полтавському інтернаті, а потім мене перевели до Кобеляк. Я опинилася сама між чужими людьми, без братів і сестер, без тата й мами. Часто вночі плакала, бо так хотіла до мами, мені не вистачало її тепла. Для мене справжньою радістю була мить, коли мама забирала мене на канікули додому. Але то була лише мить... Вихователі нас частенько били, бо нас не було кому захистити. Ще в школі я повірила, що Бог є і Він усе бачить. Тільки тепер розумію, що Бог мене оберігав, хоча

життя мое було несолодке. Я закінчила школу, переді мною відкрилися широкі двері «вільного» життя. Моя старша сестра запропонувала мені жити у неї. Але в неї сімейне життя пішло шкеребертъ, тому через деякий час вона, тицьнувши 2 гривні, випровадила мене геть. Я купила пачку кукурудзяних паличок, а на решту грошей — конверт. Написала батькам листа, щоб вони приїхали й забрали мене до себе, бо в мене немає за що приїхати до них самій. Я чекала відповіді, майже весь час перебувала надворі, а тоді була зима. Вдень блукала по вулицях, у лісі, а на ніч просилася до знайомого хлопця. Одного разу, блукаючи в лісі, виріши-

Слухайте християнську радіопередачу «ЖИВА НАДІЯ»
щочетверга з 20 год. 30 хв.
на першому каналі Українського радіо.

Листи надсилайте на адресу:

Ненсі Зінчик, вул. Григорія Оніскевича, 3, м. Київ, 03115

ла закінчiti життя само-губством, думаючи, що так мені буде краще. Я пішла до річки, стала на самий краєчок урвища і подивилася вниз на швидксплинну воду. Я затримала-

Бога не може бути добрым. Через деякий час мама вимушена була втекти з села (батьки на той час вже жили в селі), бо дуже проштрафилася перед односельцями. Я залишилася

демо молитися...» Це була «Жива надія! Мое все ество затремтіло, я підхопилася з ліжка, впала на коліна, почала плакати й просити Господа, щоб допоміг мені. Я відчула, що Бог почув мою незgrabну молитву, бо мені стало дуже добрe.

Через декілька днів до мене приїхала мама. Згодом я вступила на навчання в Миргородське ПТУ №44. Тоді познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком. Хоча він пересувається за допомогою інвалідного візка, але в ньому я відчула якусь батьківську ласку, чого завжди не вистачало мені. У нього доля, схожа на мою. Ми стали жити разом. Він навчив мене готувати їжу і бути господинею в квартирі.

Якось прямо на уроці я написала вірш «Спасибі, Боже, за життя» і дала його прочитати вчителці, яка є віруючою. Вона запросила мене до церкви. Згодом я покаялася в своїх гріхах, яких у мене було дуже багато. Тепер, з Божою допомогою, я можу прощати й просити вибачення. 22 липня 2000 року разом з мамою свого чоловіка я увійшла в Заповіт Бога. Відтепер я впевнена, що в мене є Батько, Який ніколи мене не залишить.

**Катя Бугорська,
м. Миргород**

Із книги «Промінь надії», виданої радіопередачою «Жива надія».

Євгенія Поліщук, яка отримала чудесне зцілення від Бога, зі своїм чоловіком у радіостудії Івана Зінчика (березень, 1993 р.).

ся на мить, і раптом мою свідомість пронизали такі слова: «Не роби цього, ти не маєш права на це, на твоє життя має право тільки Господь». Я відсахнулася назад, мені стало дуже страшно, бо подумала, що Бог усе це бачить. «О, якби батьки приїхали за мною!» — думала я і пішла до хати своєї сестри. Там я зустріла батька... Зустрівшись з мамою, ми обидві дуже плакали. Я стала жити з батьками. Спочатку все було ніби добре, але життя без

наодинці з собою. Як жити далі? Я не знала, що мені робити, я нікому не була потрібна. Знову думки про смерть почали невідступно лізти в мою голову. Якось увечері я лежала на ліжку, а думка про смерть молотом пульсувала в моїй свідомості. I раптом, як крізь сон, я почула слова, що долинули з радіо, яке стояло поряд, воно було включено: «Дорога душа, якщо тобі важко в цю хвилину, стань на коліна, поклади свою руку на радіо, бу-

Випадково включила радіоприймач і почула Вашу передачу. Мене до болю, до чогось такого, що я й не можу пояснити, вразило все, що почула. Ваша доброта, доброзичливість ніби зняли камінь з моєї душі. Я не атеїстка, з дитинства вірю в Бога, але Ви знаєте, який був час... Ви вдихнули в мене надію на краще. Думаю, що для мене й моєї сім'ї не все ще втрачено.

Л. М. Тонкошкур, м. Дніпропетровськ.

В 1973 році я потрапила в автокатастрофу, після якої стала інвалідом. Чоловік від мене відмовився, і я проживаю зі своєю старенькою мамою. Здавалося, все — життя мое закінчилось, та, дякуючи Вашій передачі, мені відкрилися духовні очі й вуха. Дякуючи Вашим молитвам, я маю оздоровлення. Я можу тепер ходити і робити все, що потрібно жінці в селі.

*Раїса Т., Шполянський р-н, Черкащина
З книги «Жива надія в оселях України»*

ОХ / ЦЕ Й ХАРАКТЕР...

Василь МАРТИНЮК

Вам, напевно, знайома така сцена: двоє людей розмовляють на високих тонах, потім в розмові з'явилася нотка примирення, і один з них каже: «Ну чого було кричати, спокійно б сказав — і ми б порозумілися». — «Вибач, — відповідає другий, — просто у мене такий характер». І ось саме своїм характером багато хто з нас виправдує свою нестриманість, свою малодушність і навіть брутальність. Більше того, поводячись так, як нам хочеться, ми можемо плекати таємну надію, що Господь в той великий день Свого приходу перемінить нам не тільки тіло, але й серце, тобто характер, і він стане лагідним, добрим і милосердним. Але коли цей самообман виявиться, то вже буде досить пізно, щоб виховувати в собі риси характеру, приємні Господу і придатні для життя в Царстві Небесному. Бо насправді Господь дасть нам тільки нові тіла, а характер свій треба міняти нам самим. Недаремно Христос, звертаючись до учнів, наголошував їм: «Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний» (Мт.5:48).

Щодо характеру Бога, то Він ніколи не крився перед

людьми і давав Себе зрозуміти і піznати всім, хто цього хотів. І тепер через Біблію Він дає піznати Себе кожному, хто цього захоче. Який Він є, Він прямо сказав Мойсею на горі Синай: «Господь, Бог милосердний, і милостивий, довготерпеливий, і милостивий, і многомилостивий та правдивий» (2М. 34:6).

Неемія про Нього говорить: «Ти Бог, що прощаєш, Ти ласкавий... Ти справедливий у всьому... (Неем.9:17, 33). Таким йому відкрився Господь.

Давид, крім того, що піznав Бога як милосердного, довготерпливого і милостивого, зрозумів, що Він ще й «щедрий... добрий до всіх» (Пс.145:8,9).

А Ісая ось яким побачив Месію — Сина Божого, Який прийде на землю: «Він не буде кричати і кликати не буде, і на вулицях чути не дасть Свого голосу. Він очертини надломленої не доломить і гнота тліючого не погасить, буде суд видавати за правдою» (Іс. 42:2-3). І це повністю описує лагідний, тихий і одночасно справедливий характер Господа.

А якщо ще додати відкриття апостола Івана, що «Бог є любов», то вимальовується

повна картина характеру Господнього, вся велич і глибина Його серця.

А щоб нам було більш зrozуміло, то звернімо увагу на те, як описує любов апостол Павло. А вона, згідно його слів, довготерпелива, милосердна, незадрісна, негорда, непихата, чемна, безкорислива, ненгівлива, велиcodушна, чиста, справедлива, повна віри і надії (див. 1Кор. 13). Ось такою є любов, і саме такі риси характеру притаманні нашому Господу.

Сам Господь Ісус про Себе говорив: «Я тихий і серцем покірливий» (Мт.11:28). До того ж Він сказав: «Навчіться від мене...», що є прямим закликом наслідувати Його, бути подібним до Нього.

Саме цей Ісусів заклик «Навчіться від Мене» добре зrozуміли учні Христові і намагалися уподобитися своєму Вчителеві і життям, і смертю, і характером. Як писав апостол Павло до жителів Филип: «Тож усе я вважаю за втрату ради переважного познання Христа Ісуса, моого Господа, що я ради Нього відмовився всього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа... щоб піznати Його й силу Його воскресення, та участь у муках Його,

уподоблюючись Його смерті... (3:8,10). Він як той, хто належить Христу, розіп'яв своє «тіло з пожадливостями та похотями» (Гал. 5:24), тобто розіп'яв свого «старого чоловіка», свій характер, і відновився «духом свого розуму», «зодягнувся в нового чоловіка, створеного за Богом» (Еф. 4:23, 24), тобто прийняв характер Христа – і побіг «до мети за нагородою великого поклику Божого в Христі Ісусі» (Еф. 3:14). Знаючи важливість того, щоб бути подібним до Христа, апостол Павло не втомлювався нагадувати усім християнам, як вони мають поводитися, якими повинні бути. Він наголошував, що Бог-Батько призначив, щоб віруючі «були подібні до образу Сина Його» (Рим.8:29) і дуже страждав, коли бачив, що християни зневажили образ Христа, втратили риси Господнього характеру і поводяться за тілом: блудять, крадуть, сваряться і принижують один одного. А такі Царства Божого не успад-

кують. Тому він і писав галатам, дізнавшись про непорядки серед них: «Дітки мої, я знову терплю муки породу, поки образ Христа не відіб'ється в вас!» (Гал. 4:19).

І не тільки Царства Божого нам не бачити без уподоблення Христу, а навіть на землі не бачити ні миру, ні радості — не бачити щастя. Згадаймо, до чиїх молитов обернені очі і вуха Божі. До праведних. Кого Він піднімає і кого захищає? Покірних, милостивих і справедливих! Згадаймо, кого Ісус Христос називав блаженними, тобто щасливими, в Своїй Нагорній проповіді. Вбогих духом, засмучених, лагідних, голодних та спрагнених правди, милостивих, чистих серцем, миротворців, вигнаних за правду (див. Мт. 5:3-10). Тобто тих, хто прийняв характер і життя Христа. «Прийдіть до Мене, усі струджені і обтяженні, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо мое... Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий! (Мт.

11:28-30), — ще сказав Ісус. Виходить, що без ярма Христового, без Його тягая нам не знайти спокою душам своїм, нам не знайти щастя. І це треба пам'ятати – і не хвалитися своїм характером.

Отож, не уподобившись Христу, нам не бути щасливими і не бачити Царства Божого. Во ж як ми зі своїм тілесним характером зможемо жити серед лагідних, милосердних, наповнених любові жителів неба? Чи не зробили б ми їхне життя таким, яким зробили життя близкіх своїми примхами, нетерплячістю та іншими особливостями свого «дорогоцінного» характеру? Насправді, наш «стародавній чоловік», якого ми замість того, щоб розіп'ясти, леліяли, не витримає атмосфери Царства Божого, наповненої Любові, і потягне нас подалі від неї — в пекло.

Тому, поки ми на землі, нам ще не пізно сказати Господу: «Я хочу бути подібним на Тебе. Зміни мене».

Практичне християнство

Часто, виступаючи перед людьми на теми практичного християнства, я прошу їх перерахувати три найважливіших аспекти християнського життя. Я також прошу їх оцінити свою поведінку за шкалою від одного до десяти.

Коли завдання здають, то виявляється, що основними аспектами християнів вважають молитву, вивчення Біблії, піст, любов однин до одного, відвідування церкви та десятину. Середня оцінка, зазвичай, коливається від одного до чотирьох.

Потім я запитую в них: «Чому ж ви не виконуєте цього?» Відповідь, зазвичай, коротка: «Немає достатньої мотивації». Звідки ж береться мотивація?

Нас все життя вчили, що наша найбільша цінність — правильно чинити, вчили, що про нас судять з того, що ми робимо. Але Бог встановив Свою систему цінностей, яку висловив Христос, відповідаючи на питання законника: «Люби Господа Бога свого всім

серцем своїм, і всією душою своєю, і всією своєю думкою. Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: Люби свого близького, як самого себе!» (Мт. 22:37-39).

Ісус раз і назавжди ствердив, що найбільшою цінністю для Бога є взаємостосунки. І найцінніші — це стосунки з Богом. Навіть найбільшою нагородою, яку Бог може запропонувати нам, людям, є привілей пізнати Його (див. Філ. 3:8-10)

І коли ми дійсно приймаємо цю цінність, вона безпосередньо впливає на всі наші рішення і вибір способу життя. Людина, метою життя якої є пізнати Бога, безсумнівно буде читати книгу, написану Богом, і проводити час в розмові з Ним в неперервній молитві. Така людина також радо буде проводити свій час з Тілом Христовим — Церквою. Вона буде любити тих людей, яких любить Отець.

Дадлі Холл

«І привів він його до Ісуса», — під таким гаслом 10-12 серпня відбулася чергова ХІІ конференція місії «Голос надії». Цього року місіонерів гостинно прийняла Церква Святої Трійці м. Рівного. «Ми не випадково обрали церкву міста Рівного для проведення конференції, — сказав Микола Синюк, — тому що служителі цієї церкви ніколи не були байдужими до роботи місії. Багато членів нашої місії, які трудяться в різних куточках України й Росії, є вихідцями з цієї церкви. Тому хай ця конференція буде визнанням того, що ви є не сторонніми людьми в місіонерському служінні», — звернувся він до служителів та членів місцевої церкви.

Щирі вітання і побажання учасникам конференції супроводжувалось натхненим співом хору церкви-господині. «Розкажи про Христа, людям всім розкажи», — ці слова у виконанні хору стали ніби урочистим закликом для 12 випускників місіонерської школи, які, закінчивши тримісячне

навчання та пройшовши практику на місіонерських точках, того дня отримували свідоцтва про закінчення місіонерської школи та місіонерські посвідчення.

«Вдивляюся у ваші обличчя. В них зосередженість, серйозність, мудрість згори, загартованість, зрілість людей, які пройшли через благословення й негаразди і зібралися для того, щоб підтримати один одного добрым словом і молит-

вою», — закінчуячи урочисте богослужіння, поділився своїми почуттями відповідальний за церкви західного регіону нашого Союзу, старший пресвітер церков Рівненської області Віктор Боришкевич. — «Тож не відкидайте відваги своєї, бо має велику нагороду вона», — підбадьорив він місіонерів словами автора Послання до єреїв.

Другий день конференції був особливо насичений. Після

короткого богослужіння, яке супроводжувалося співом гурту «Маяк спасіння», було закрите засідання членів місії, на якому за М.П. Синюком було продовжено повноваження директора місії на наступні чотири роки. Після обіду слово для привітання було надане Джин Маккроскі зі штату Алабама, США, яка разом зі своїм чоловіком Альфредом тісно співпрацює з місіонерами «Голосу надії». Багато фінансів вони вкладали у навчання студентів у місіонерській школі. А згодом почався семінар «Передумови успішного зростання церков», який провів пастор 8-тисячної церкви зі США Філіп Голдберрі. Після семінару, молитви і невеликої перерви місіо-

нери розповідали про роботу в своїх регіонах. Того дня звітувалися місіонери з Астраханської та Нижньогородської областей, Криму, Житомирщини, Івано-Франківщини, Полтавщини, Луганщини, Черкащини, Чернігівщини та Сумщини.

І щирі слова молитов підносилися в небеса до Божого престолу. Це були ті слова, яких місіонери не могли висловити людям, з якими працюють. Їх можуть не зрозуміти. Ale один одного вони розуміють, і тільки Господь може посправжньому зміцнити їхні серця. Тому ці молитви, які звучали цього дня, були особливо проникливі й щирі, і в небі, безсумнівно, почуто їх.

Наступного дня знову були

свідчення місіонерів з Карелії та Мурманської області, Марі-Ел, Татарстану, Чувашії, Удмуртії та Кіровської області, Свердловської області, Республіки Комі та з Болгарії. Ці свідчення, як і зауважували самі місіонери, були дуже схожими, але всі вони були особливим і западали в серця слухачів, і дивували величчю Божої сили.

«Я твердо вирішив дійти до кінця», — закінчуячи звіти місіонерських груп, прочитав Олександр Зламанюк слова одного місіонера, який помер мученицькою смертю. Хай же ці слова, які відлунювали в серцях багатьох, стануть твердою обітницею Богу, яку б місіонери виконали.

Ольга МІЦЕВСЬКА

ПОДІЇ ХРОНІКА НОВИНИ

✓ 12 червня в домі молитви церкви Святої Трійці м. Рівного відбувся семінар для вчителів недільної школи південного регіону області. Проводив семінар вчитель Леонід Якобчук.

✓ 12 червня в домі молитви церкви с. Берестівка Володимирецького району, що на Рівненщині, відбулася бесіда священнослужителів Володимирецького району, учасниками якої були голова ВСЦ ХВЄП України Михайло Паночко, його перший заступник Микола Синюк, заступники старшого пресвітера церков Рівненської області Володимир Бричка та Анатолій Яковець, а також служителі церков. Був зроблений аналіз рішень позачергового з'їзду ВСЦ ХВЄП в Чернівцях, висловлені думки та побажання братів-служителів щодо майбутньої праці.

✓ 3-6 липня в румуномовних селах Череш та Ропча відбулися євангелізації з участю євангеліста Нелу і євангелізаційної групи з міста Клуж (Румунія). Вони ходили від дому до дому, запрошууючи людей на служіння, які відбувалися щовечора. Крім цих служінь, сестрами Вірою Кучурян та Маріаною Жерновей з Чернівців проводилися євангелізаційні заняття з дітьми.

✓ Церква «Вефіль» м. Чернівці ось уже тривалий час проводить благодійні об-

ПОДІЇ ХРОНІКА НОВИНИ

іди для 50 дітей-сиріт і дітей з міста Чернівці, позбавлених батьківської опіки. 25 з них безкоштовно відпочивали в дитячому християнському таборі в селі Бояни. У цьому ж таборі мали змогу відпочивати також діти-сироти та діти з малозабезпечених сімей церкви «Вефіль».

Трьомстам дітям з дитячого протитуберкульозного санаторію «Садгора», в якому церква «Вефіль» проводить уроки з вивчення Слова Божого та надає благодійні обіди, було придбано нове взуття. Також цьому санаторію допомогли фінансами брат Леонід Гаженко з дружиною Лілією зі Сіетла, США. Вони спонсорували і реконструкцією приміщення санаторію.

✓ 5-13 липня в селі Кутянка Шумського району Тернопільської області відбувся VII позачерговий з'їзд молоді ВСЦ ХВЄП,

гаслом якого був текст з Писання «Приготуйте дорогу Царю слави». Молодь з різник куточків України протягом цих днів мала змогу спілкуватися, разом помолитися, а також слухати повчальні проповіді й семінари.

✓ 7-9 липня у м. Кишиневі відбувся 5-ий з'їзд Союзу церков ХВЄ Молдови. У з'їзді

взяла участь делегація ВСЦ ХВЄ у складі 20 чоловік. Там же відбулось засідання Міжнародної Асамблей ХВЄ, на якому єпископ В. Павловський склав повноваження координатора MAXB€. Новим координатором було обрано єпископа ХВЄ Росії П. Окару, а його заступником Р. Купстиса (Литва). На засіданні була розглянута заява про вступ до MAXB€ Союзу ХВЄ Польщі, до якого входять близько 200 церков. Він одноголосно прийнятий до складу MAXB€.

✓ 25 липня в Чернівцях в приміщенні Літнього театру Центрального парку культури та відпочинку відбувалося служіння, присвячене 100-річчю першого видання Біблії українською мовою. У служінні взяли участь Анатолій Ластівка, молодіжний та чоловічий хори чернівецької церкви «Вефіль».

Всі, хто прийшов на це свято, мали змогу почути історію перекладу Біблії українською мовою Пантелеїмоном Кулішем, Іваном Полюем та Іваном Нечуєм-Левицьким, а ті, хто побажав, мали змогу отримати цей переклад Біблії. На заклик навернутися до Господа відгукнулося близько 30 людей.

✓ 18-21 серпня в приміщенні дому молитви церкви «Благодать» м. Мінська, Білорусь, відбулася 11 конференція працівників християнського служіння дітям з церков ХВЄ СНД. У ході конференції відбулися семінари, які викладав президент міжнародної місії «Служіння поколінням» Даниїл Ваттс, а також заняття у секціях, які проводили ке-

рівники дитячих служінь з України, Росії, Польщі, Білорусі. Слово до вчителів та кож мали відповідальна за дитяче служіння в Російській Церкві ХВЄ Валентина Федорова, відповідальний за дитяче служіння в церквах ХВЄ СНД Володимир Шаріков. В перервах між семінарами та лекціями вчителі з місцевої церкви «Благодать» демонстрували присутнім інсценізації, виконували дитячі пісні, ділилися своїми матеріалами для проведення занять.

✓ 22 серпня в м. Одесі відбулось ювілейне служіння з нагоди 10-річчя Центральної церкви ХВЄ. У святковій програмі було багато поздоровень та привітань. Від ВСЦ ХВЄ України в служінні взяв участь заступник голови ВСЦ ХВЄ у Південному регіоні О.І. Бабійчук.

✓ 24 серпня в селі Здовбиця Здолбунівського району Рівненської області відбулося відкриття благодійного фонду «Батьківський затишок», президентом якого є пресвітер місцевої церкви брат Василь Олександрович Радчук. «Сімейний затишок» – заклад сімейного типу, а тому дві віруючі сестри присвятили себе цьому служінню, ставши матерями двох сімей, які нараховують 16 дітей.

У відкритті взяли участь голова районної держадміністрації Яків Мельник, голова райради Степан Мичка, народний депутат України Павло Пулковський, завідувач відділу сім'ї та молоді при облдержадміністрації Михайло Волинець, а також спонсори фонду з України та Німеччини. Служіння обслуговував духовий оркестр церкви села Борбин Млинівського району, а також перший хор Рівненської церкви Святої Трійці.

З заключним словом до присутніх звернувся єпископ церков ХВЄ України Михайло Паночко.

✓ 322 до 29 серпня в м. Миколаєві відбувся святковий тиждень відкриття дому молитви, який побудований неподалік від центру міста. А 29 серпня відбулося урочисте служіння його посвячення. В ньому взяли участь старший єпископ ВСЦ ХВЄ України М.С. Паночко, його заступник О.І. Бабійчук та старший пресвітер Об'єднання церков ХВЄ Миколаївської області В.Р. Кравчук. Разом з посвяченням дому молитви церква «Віфанія» м. Миколаєва, старшим пастором якої є В'ячеслав Романович Кравчук, святкувала 10-річний ювілей.

Співоге серце Джорджа Давидюка

Репортаж

Джордж Давидюк з української діаспори в США добре відомий серед християн, на самперед піснями, які люблять слухати всі покоління. Ці пісні стали справді загальнонародними, тому що написані під натхненням Духа Святого. «Почуй мене, Боже!», «Царю мій, Пане мій», «Без Тебе я жити не можу» та багато інших співають вже у власній імпровізації інші виконавці та співочі гурти. Тобто пісні продовжують жити в нових поколіннях.

Я знаю, що багато християн в Україні, читаючи імена виконавців пісень на касетах з прізвищем Давидюка, вважали, що Давидюки — то рідні брати (власне, так думав і я — автор цих рядків). А виявляється, що у Джорджа, єдиного сина в батьків, немає рідних братів, а тільки чотири сестри.

Служіння брата Давидюка не обмежується тільки співом для слави Господньої. Він зі своєю групою (організатор крусейдів Василь Потоцький) спільно з місією «Альфа і Омега» проводить евангелізаційні заходи в Україні. З їх

участю відбулося близько сотні служінь на стадіонах, в палацах культури, театрах, парках, на площах та в домах молитви. Паралельно вони здійснюють чималу благодійну працю перед широких верств населення. Їхня мета одна: не торкаючись деномінацій і конфесій, в якомога простішій і доступнішій формі донести Євангелію кожній людині в дусі лагідності та любові. Незважаючи на деякі перешкоди в організації евангелізації, сотні людей через їхні проповіді та пісні наблизилися до Ісуса, прийняли спасаючу благодать Слова Божого.

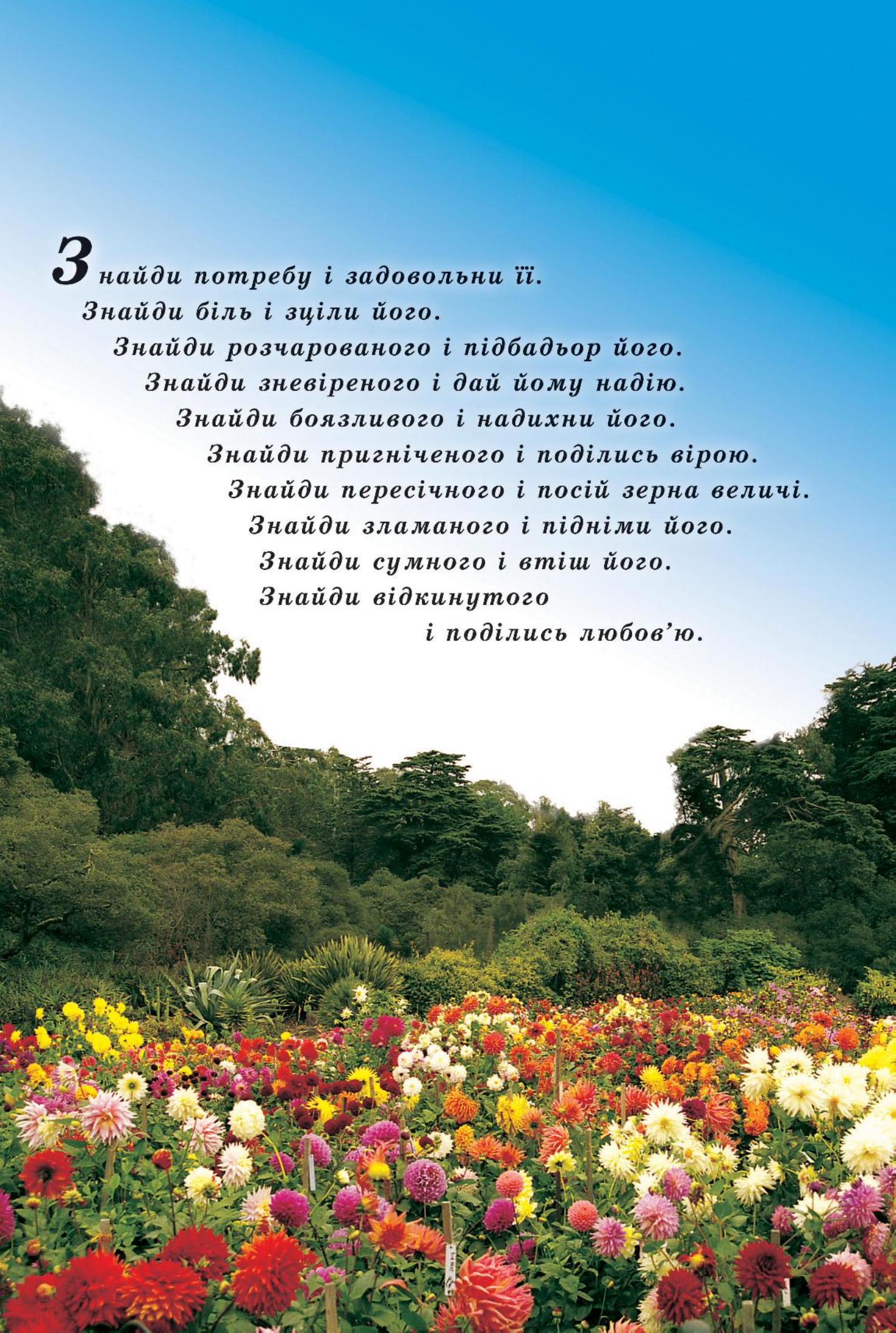
Цього літа, з 1 до 14 липня, Джордж Давидюк з евангелізаційною групою з п'яти чоловік провів 14 евангелізаційних зустрічей в шести областях України: Рівненській, Тернопільській, Львівській, Вінницькій, Житомирській та Полтавській. Це їхня шоста спільна евангелізаційна поїздка до України. А особисто Джордж відвідав батьківщину 62-й раз. Він народився в США. Саме його батьки, емігранти з України, з

раннього дитинства прищепили йому любов до Бога і до української мови, а отже — і до України. Сам Джордж зуважив, що він належить до двох культур — американської і української. І що присмно: він увібрал в себе найкраще з цих двох культур. Це не просто слова, хто спілкувався з Джорджем, той зі мною погодиться.

Джордж виконував пісні зі Славою Сенчуком з Сіетлу і Миколою Шуром з Києва. Вони професійні співаки. Але не лише чудовим співом поклонили вони серця слухачів, а й щирою любов'ю до присутніх. Власне, саме любов до народу України покликала брата Джорджа залишити пасторське служіння в США, яке він виконував упродовж 10 років, і цілком присвятити своє життя служінню евангеліста.

Брат Джордж Давидюк і надалі планує проводити евангелізаційні служіння в Україні. Нехай Господь ряснно благословить у цьому його і його співпрацівників!

Геннадій АНДРОСОВ

Знайди потребу і задовольни її.

Знайди біль і зціли його.

Знайди розчарованого і підбадьор його.

Знайди зневіреного і дай йому надію.

Знайди боязливого і надихни його.

Знайди пригніченого і поділись вірою.

Знайди пересічного і посій зерна величини.

Знайди зламаного і підніми його.

Знайди сумного і втіш його.

Знайди відкинутого

i поділись любов'ю.

Листок

Мене від гілки осінь відірвала,
Від матері, від соків, від життя.
І по кривій смертального лекала
Я падав вниз в болото і сміття.

Земне тяжіння мороком могили
Вже дихало у зморщене лицє.
Я ще в польоті, тільки вже — безкрилий.
Я ще живий. Та повнюся свинцем.

Внизу — калюжі, чоботи й колеса.
Внизу зітрутъ у порох плоть мою.
Внизу в покоси зжмакані зачеше
Мітла байдуже. Там і зогнию.

І раптом —
руки.

В теплі, ніжні руки
Я опустився, стомлений з жури.
Хтось вихопив з безвиходій розпуки.
Зіщулились калюжі і вітри.

Зіщулився могильний морок ночі.
І затишно в долонях, як в човні...
І Господа до болю рідні очі,
Як вічність, посміхалися мені...

Юрій ВАВРИНЮК

